

► **Recordant Rosa Luxemburg**
Roda el món // Pàgina 19
 L'aniversari de l'assassinat de Rosa Luxemburg i Karl Liebknecht, el 15 de gener de 1919 a Berlín, és quan es manifesta la gent que creu en la revolució al marge de les derives que pateix el socialisme.

► **Analfabetisme mediàtic**
Què es cou // Pàgina 22
 La Xarxa d'Educació en Comunicació ha interpellat la Conselleria de Cultura per l'incompliment de la Llei de la Comunicació Audiovisual de Catalunya, que exigeix la formació en comunicació.

► **Qüestionant l'autoria**
Expressions // Pàgina 24
 Les llicències *Creative Commons* o l'enciclopèdia virtual *Viquipèdia*, entre d'altres, posen en qüestió el concepte clàssic d'autoria. La lluita de classes passa a jugar-se en un camp immaterial.

directa

setmanari de comunicació

núm. 77 // 16 de gener de 2008

www.setmanaridirecta.info

1,5 euros

Els jutjats alliberen dos presos del 4F abans de dictar sentència

» Així està el pati // Pàgina 11

EL TERCER HAURÀ D'ESPERAR LA COMPAREIXENÇA DEL PROPER 31 DE GENER

» Així està el pati // Pàgina 9

Dos directius de l'Espanyol impulsen el polígon de Collbató

La Plataforma Salvem Montserrat va plantar una olivera davant l'Ajuntament de Collbató per protestar contra el projecte industrial

Jordi Serra

» Així està el pati // Pàgina 16

Família Unida està relacionada amb la secta Legión de Cristo i el PP

» Així està el pati // Pàgina 12

Insulten els activistes contra el pla Caufec des d'un ordinador del Govern

Diversos missatges escrits a la web contra el Pla Caufec han estat escrits des d'ordinadors de la Generalitat. Les IP que localitzen els aparells els situen al departament informàtic. Des d'aquestes localitzacions s'han penjat insults amb la utilització falsa de noms i d'adreces. D'altra banda, set periodistes que van informar d'una acció contrària a les obres (iniciades al peu de Collserola el 9 de novembre) han estat imputats per desobediència.

» Així està el pati // Pàgina 13

Nous CSO a Lleida, València, Tarragona i Mollerussa

» Així està el pati // Pàgina 10

El traçat per La Jonquera no atura el 'No a la MAT'

Editorial

Fer la feina que altres eviten

El poder judicial continua fent de les seves. En una setmana marcada per les tortures denunciades per dos ciutadans bascos i pel judici als joves del 4F, les conseqüències d'una decisió d'allò més preocupant del Tribunal Constitucional ha passat desapercebuda pels mitjans i polítics que tant parlen sobre els *drets humans*. Aquest tribunal, suposat garant de la constitució espanyola i dels drets i les llibertats, fa uns mesos va resoldre que la justificació de l'holocaust no era delictiva i, en conseqüència, Pedro Varela —el conegut propietari de la llibreria especialitzada en documents feixistes i nazis— no haurà d'entrar a la presó. L'empara per part de l'alt tribunal d'actituds i discursos de caire racista com els de Varela és greu i vergonyosa. Ho és per si sola, ja que dóna impunitat a personatges com aquest activista filonazi que, al llarg dels anys, ha demostrat que el seu objectiu és aconseguir —amb els mitjans que faci falta, incloses les agressions— una societat basada en la segregació racial, el domini de classe, la dictadura militar, etc. Però també ho és pel context en el qual ens trobem. Fa pocs mesos un militar assassinava un jove antifeixista a Madrid. Aquí, el govern del Principat ha permès que se celebressin actes d'apologia de l'holocaust mentre coaccionava les manifestacions antifeixistes del carrer. En general els actes de caire racista i feixista continuen augmentant.

El silenci d'uns i la complicitat d'altres fa més necessari que mai, doncs, que la societat civil mostri el seu rebuig ferm davant de qualsevol actitud propera al feixisme i que exigeixi respostes inequívokes als qui s'autoanomenen garants de la democràcia.

Pensem, doncs existim

Les rebaixes ja són aquí!!

✉ **Ferran Parra**
/directa@setmanaridirecta.info/

Així com les rebaixes arriben per aquestes dates i tot-hom s'emociona amb les gangues que apareixen als mercats, es podria dir el mateix de les ofertes espectaculars que ofereixen —any rere any— els governs dels diferents colors a la patronal. Mil exemples...

Quan el negoci del totxo comença a fer fallida pel descontrol que hi ha hagut en els preus dels pisos construïts, el govern inicia obres públiques faraòniques que trinxen el poc territori que queda verd per sostenir les constructors d'aquest país. Tot revestit d'ajudes als lloguers que no són més que pedaços i que el que provoquen és l'objectiu contrari. Els propietaris pugen els lloguers al mateix

moment que es donen aquestes ajudes.

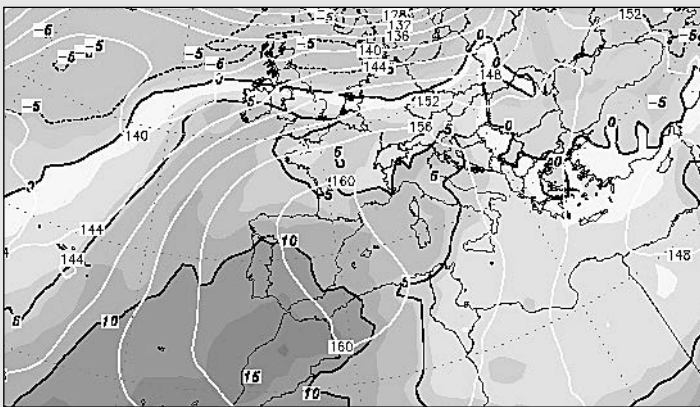
Se'ns ven la idea de la importància de la lluita contra el canvi climàtic com si fóssim *tontos* amb espots televisius sobre el reciclatge i amb campanyes d'estalvi energètic mentre, per l'altre costat, aproven el traçat de la línia de Molt Alta Tensió i no obliguen les grans empreses a una producció que faciliti el reciclatge ni a una millora en la despesa energètica.

Ens venen la moto que s'ha atrapat Itàlia en PIB, però els salaris d'aquest país fa temps que no corren i les condicions laborals són cada cop més precàries. Contractació temporal, augment d'hores, accidentalitat laboral... Tot un seguit de gangues que fa temps que marquen el pas del mercat laboral i per les quals —a part del conseqüent

espot de campanya del govern— no es planteja cap proposta per frenar-les.

Les normatives del civisme, el *pastoreig* dels Mossos a les manifestacions i altres formes de retallar els drets socials són una altra mostra de les gangues que ofereixen els governs afables i obediènt per formar una nova societat disciplinada i disposada a tirar del carro al cost que sigui.

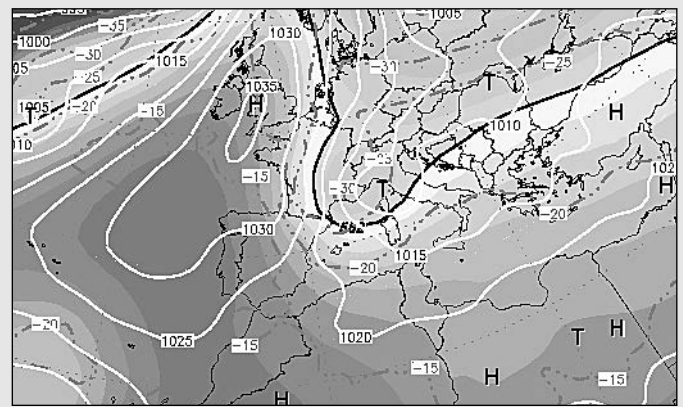
Les veritables rebaixes d'aquest país duren tot l'any i nosaltres mateixos en som els productes més rebaixats. Tot són gangues, treballadors al 10%, ciutadans disciplinats i cívics al 20% i territori verge al 25%. Tot això —sumat a unes eleccions que es preveuen calentes— pot fer que aquest sigui un any de gran profit per als compradors d'aquest gran mercat que som tots nosaltres. ☺

El dissabte al migdia les temperatures seran primaverals, excepte als punts amb boira

Ambient primaveral

Entre el migdia i la mitja tarda del 16 de gener arribarà un front fred que provocarà ruixats febles i dispersos. Les nevades seran fortes a la cara nord del Pirineu a totes les cotes. Ventades fortes de mestral i tramuntana. Després entrarà la falca anticiclònica, que ens durà un ambient suau, quasi primaveral, durant el cap de setmana. El dimarts 22 els vents giraran al nord i les temperatures baixaran.

El dimarts 22 de gener els vents del nord faran baixar bruscament la temperatura

Com s'ha fet?

Avui estem molt contentes, ja que hem sabut que l'Alex i el Juan, dos dels tres nois empresonats del 4F, han sortit en llibertat. Queden desvinculats de l'agressió al guàrdia urbà, com sempre havien mantingut. Falta saber què passarà amb en Rodrigo, que restarà empresonat, com a mínim, fins que surti la sentència. D'una banda estem contentes, però, de l'altre, també ens envaeix la ràbia. La ràbia contra un sistema que et considera culpable fins que no es demostrï el contrari. La ràbia de confirmar que això ha estat un segrest "legal" i que els deuen dos anys de la seva vida. La ràbia, sobretot, de saber que no els compensaran de cap manera perquè no són "víctimes dignes" (Chomsky sic), ni ells ni les seves famílies. Què passa ara amb els responsables que han tingut en Juan, l'Alex i el Rodrigo empresonats injustament durant dos anys? Què passa amb en Clos, que va canviar les seves declaracions d'un dia a l'altre per tal d'inculpar-los? El que passa és que ara ve la veritable hora d'exigir justícia.

Fe d'errades: La fotografia de portada sobre la lluita dels conductors d'autobusos del número 76 era d'Edu Bayer i no d'Albert Garcia tal com figurava per error. Les concentracions de suport als presos de Cap d'Any no estaven organitzades per RESCAT tal com es deia al titular d'un article al número anterior. Les van organitzar com es fa des de fa 12 anys pels diferents col·lectius per l'abolició dels centres penitenciaris.

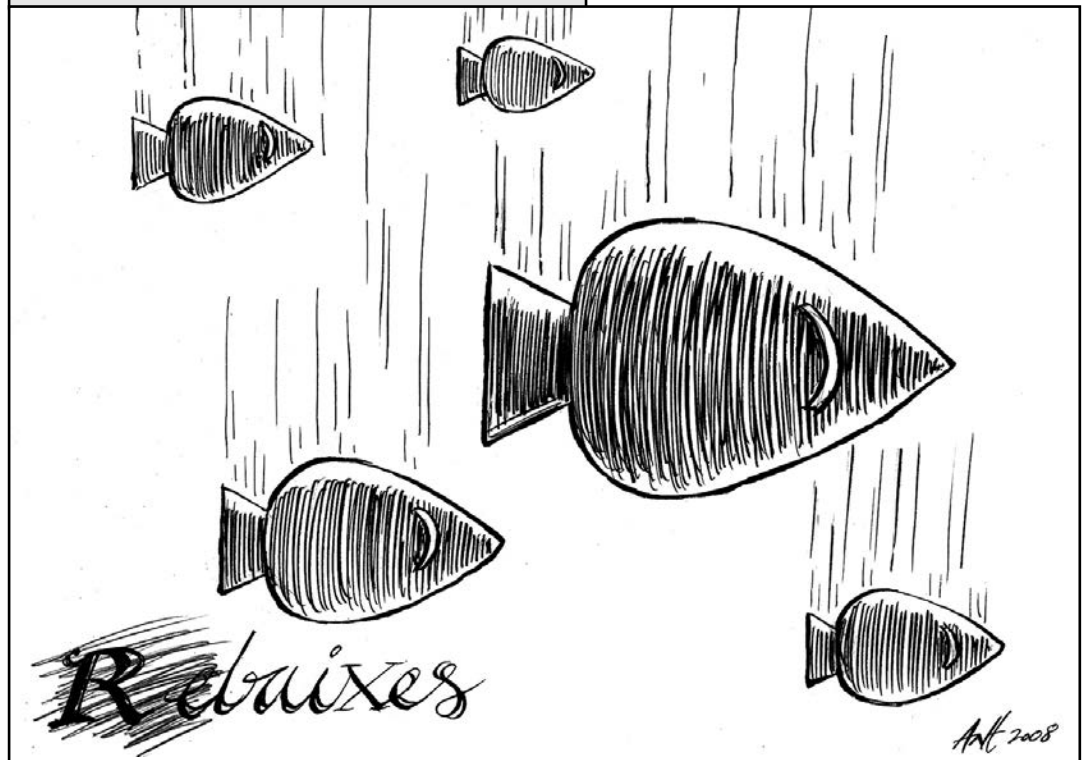
Qui som

DISSENY I COMPAGINACIÓ
Roger Costa
REDACCIÓ
De dalt a baix: Lluç Salellas *
Impressions: Laia Alsina i Mariona Ortiz * Així està el pati: Jesús Rodríguez i Pau Cortina * Roda el món: Guillem Sánchez *
Observatori dels mitjans: Enric Borràs i Abelló * Què es cou: Gemma Garcia i Jordi Panyella *
Expressions: Roger Palà i Estel Barbé Serra * La graella: Xavi Camós * La Indirecta: Sergi Picazo

FOTOGRAFIA
Albert García i Berta Alarcó
IL·LUSTRACIÓ
Jordi Borràs
CORRECCIÓ
Col·lectiu de correcció i edició
"La paraula (in)justa"
PUBLICITAT
Jesús Hita
DISTRIBUCIÓ
Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS
Jesús Hita
ADMINISTRACIÓ
Miquel Correa

El racó il·lustrat

Anthony Garner

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits ADSL
Dipòsit Legal: GI-1528-2005
c/Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902
L'Hospitalet de Llobregat
www.setmanaridirecta.info
directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de Directa:
redaccio@setmanaridirecta.info
fotografiadirecta@gmail.com
il.lustracioidirecta@gmail.com
disseny@setmanaridirecta.info
subscripcio@setmanaridirecta.info
distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info

AQUEST NÚMERO S'ENVIA A IMPREMTA EL DIA 15

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- Reconeixement.** Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.
- No comercial.** No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- Sense obres derivades.** No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuiu l'obra heu de deixar ben clars els termes de la llicència de l'obra.
- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per llei no queda afectada per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per a veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, Califòrnia 94305, EUA

» Segons les dades exposades per l'enginyer, llicenciat en empresarials i opinador Miguel Ángel Llana, entre el 1999 i el 2005, mentre el Salari Mínim Interprofessional va baixar un 1,5% —un cop corregida la inflació— el PIB va augmentar un 26%. Aquest augment de la riquesa econòmica, doncs, no va servir per millorar les condicions laborals dels treballadors en el model laboral. De fet, segons les mateixes dades extretes de l'Agència Tributària espanyola, l'any 2005 el 57% dels assalariats a l'Estat espanyol cobraven quantitats considerablement inferiors a l'anomenat sou mitjà i acumulaven només el 24% de la massa salarial bruta_

TREBALL // EL NEOLIBERALISME PROVOCA DESLOCALITZACIONS I TANCAMENTS D'EMPRESES

La precarietat i el sector dels serveis marquen l'actual model laboral

Vivim una ofensiva dels propietaris dels mitjans de producció contra les treballadores

Quan observem el moment actual en el món laboral, probablement resultarà senzill recórrer a diversos conceptes amb els quals la majoria comencem a estar familiaritzats: terciarització, desregulació, economia del coneixement, precarietat... Es tracta d'un desordre d'idees que pretenen entendre o explicar les noves formes d'organització de la producció capitalista a nivell mundial.

Carles Badenes
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Si som una mica incisives, de seguida toparem amb un factor fonamental per entendre el context actual del treball: el neoliberalisme. Aquest terme, com a fenomen històric, més que una reacció als problemes derivats de la crisi del petroli consisteix —com ha insistit Naomi Klein al seu últim llibre *La Doctrina del Xoc*— a una ofensiva política: l'ofensiva dels centres de poder polític, econòmic i militar cap a la resta del món i l'ofensiva dels grans propietaris dels mitjans de producció vers el conjunt de les treballadores. Aquesta ofensiva té uns objectius definits, com la recuperació de la taxa de beneficis, la implantació d'un nou ordre geopolític i la destrucció de l'homogeneïtat de la classe treballadora.

A nivell internacional, trobem l'aparició del que s'ha anomenat economia del coneixement

Si fem una ullada en diverses escales geogràfiques per entendre què passa a casa nostra, trobarem factors diferents que poden ajudar a explicar la generalització de la precarietat que afecta cada vegada més les vides de les persones. A nivell internacional, trobem l'aparició del que s'ha anomenat *economia del coneixement*. És a dir, el predomini (no necessàriament en termes estadístics, sinó en termes d'hegemonia tenden-

cial) de la producció immaterial: saber, ciència, comunicació, etc. Però això, segurament, ens dona una idea enganyosa basada en un canvi ràpid i tranquil i, sobretot, de mundialització uniforme d'aquesta transformació en les formes del treball. Allò que queda més amagat, però, és la fragmentació i la dispersió geogràfica i temporal del procés de producció. I aquesta característica és clau, ja que ens presenta el concepte d'exèrcit de reserva mundial que engloba totes les persones que no participen d'una forma directa en el treball assalariat, però que, conjuntament, sí que contribueixen a determinar les condicions en les quals es desenvolupa: estudiants, precàries, migrants i potencials migrants, aturades i aturades de per vida, falsos treballadors autònoms. Totes elles contribueixen i participen del procés de producció i, sobretot, constitueixen un coixí que permet que les economies capitalistes s'adaptin a les fluctuacions cícliques: baixar salaris, empitjorar les condicions laborals, subcontractar, descentralitzar la producció, etc.

► L'Estat espanyol, capdavanter en precarietat

A nivell estatal, per exemple, un tret que cal destacar és la precarietat laboral. I és destacable perquè l'aposta per la precarietat per part dels gestors espanyols ha portat una pèrdua de competitivitat. Aquest fet, que fins i tot ha alarmat els organismes financers i econòmics internacionals, s'ha produït perquè les activitats protagonistes de l'expansió econòmica dels darrers anys són de baixa productivitat i contenen una forta segmentació del mercat laboral, amb una presència molt gran de treballadors temporals. D'altra banda, pel conjunt dels treballadors el model de creixement espanyol ha suposat baixades dels salaris reals (en contrast amb la productivitat), feines temporals, horaris flexibles, atur encobert i l'assalariació indirecta de gran part dels treballadors autònoms a través de la subcontractació. Aquest escenari d'especial precarització —que fiins i tot destaca en el context europeu— sorgeix de l'evolució política i econòmica lligada a la mal anomenada *transició* del franquisme al postfranquisme: un intent fructífer de

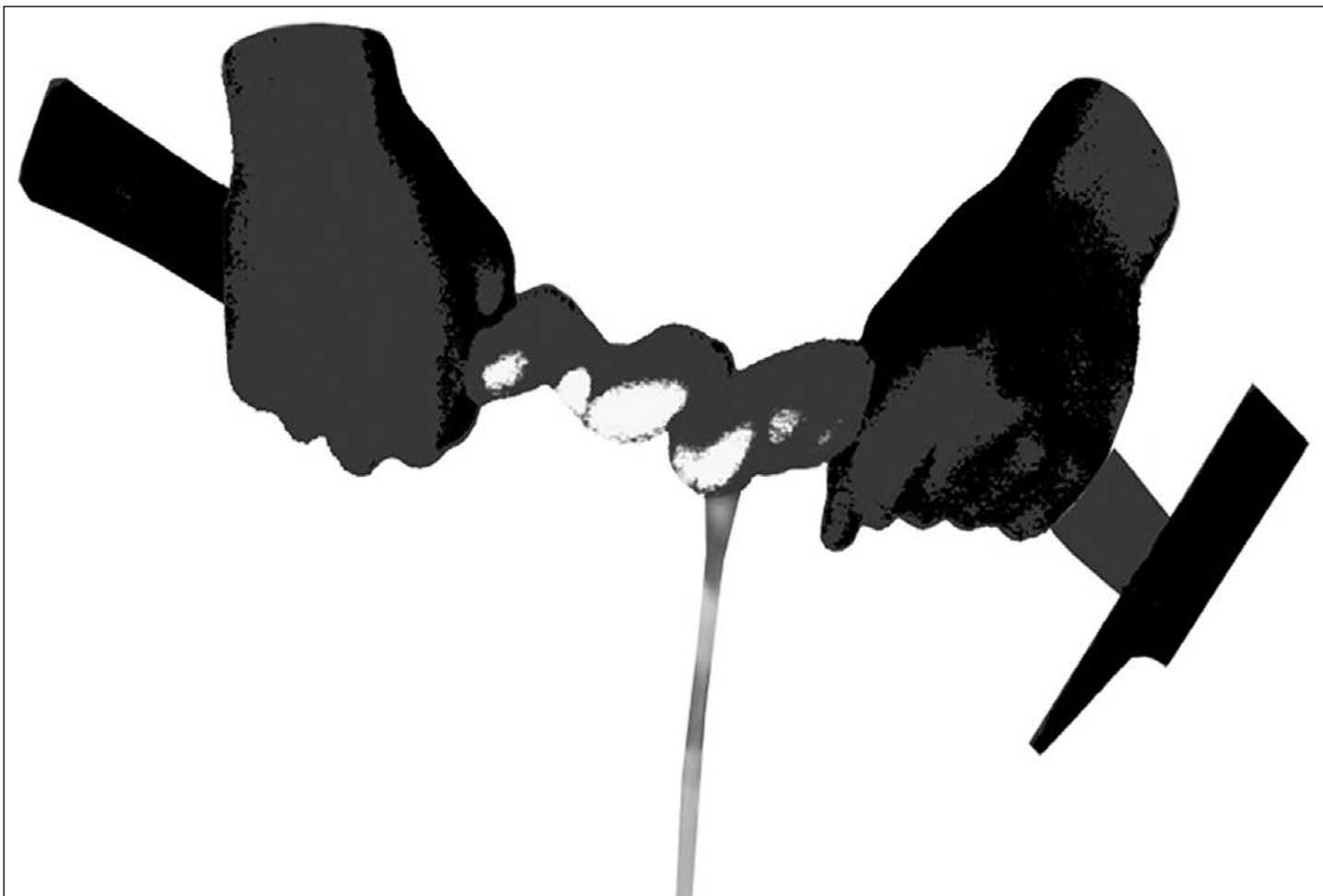
combinar la desactivació de l'organització i la lluita obreres (tot trencant l'homogeneïtat i la solidaritat de classe), la superació d'una correlació de forces perillosa des del punt de vista del sistema econòmic i polític i, finalment, la recuperació de les taxes de beneficis capitalistes que l'organització obrera retallava i constrenyia. De fet, aquest pla es pot considerar un gran èxit pel que fa al compliment dels seus objectius ja que no només existeixen *mileuristes*, sinó que la majoria d'ells tenen la consciència de pertànyer a la classe mitjana, tot i que objectivament no sigui així.

► Els Països Catalans com a sinònim de turisme

Si ens fixem en els Països Catalans trobem un nou element que cal que tinguem en compte: el turisme o, millor dit, el monoconreu del turisme, imposat al país des de l'època del desenvolupisme franquista. El turisme de masses, de mala qualitat i extensiu en territori han servit —i serveix encara— a l'economia espanyola per compensar el seu déficit estructural en la balança de pagaments. Al ma-

teix temps, ha creat una nova realitat conurbana (el litoral valencià, per exemple, no és més que la sortida de Madrid a la mar) i una nova xarxa de comunicacions. A més, en l'àmbit laboral s'ha traduït en una temporalitat i una dependència externa extremes, lligades al món de la construcció, l'hostaleria i l'oci de masses.

El fil conductor que uneix els conceptes emprats per descriure aquest context és el tòpic de la terciarització, emprat habitualment per descriure una visió ideal de la història en la qual les formes productives dominants haurien passat del sector primari al secundari i d'aquest al terciari, cosa que constituïria una millora substancial en el nivell de vida i les condicions de treball. Però aquesta visió ideològica es basa en una terciarització imaginària basada en els serveis d'alta qualitat i d'alta remuneració, però que no té en compte la generalització del fenomen que algunes han anomenat *terciarització de la misèria*; aquella que engloba un assessor financer d'una multinacional i un dependent de McDonald's en el mateix sac, en l'anomenat sector serveis. ⑦

Xavier Blasco

» “El que ens ha succeït no és un cas aïllat d’empresa per empresa, sinó que respon a l’estratègia del capitalisme globalitzat. El més greu de tot és la col·laboració que les empreses estan rebent de les administracions i de les cúpules sindicals, que amb les seves actuacions s’estan convertint en aliats fonamentals per al desenvolupament de l’estratègia del capital”, segons Jesús Plaza, portaveu del Comitè d’Empresa de FRAPE-BEHR a [kaosenlared](#)

Els precaris es rebel·len

Aquesta pàgina ofereix un recull territorial dels tancaments i conflictes laborals que hi ha hagut en els últims mesos a diferents punts de Catalunya per tal de mostrar de forma més comprimida i a tall de revisió la situació laboral de molts catalans i catalanes.

Tancaments a Barcelona i rodalies

Directa Barcelona
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Els casos més sonats a Barcelona són els de Mercedes i Frape. El boom immobiliari de Mercedes, que una setmana després d’iniciar el tancament va proclamar la construcció de 1.500 habitatges als seus terrenys de Sant Andreu, deixa al carrer centenars de treballadors. Altres marxen a Esparreguera sense garanties de mantenir les condicions laborals. L'Ajuntament de Barcelona va assegurar que no concediria aquesta requalificació, mentre que l'empresa reconeix haver crescut un 2% en vendes. Els treballadors de Frape, després d'un Nadal de lluita, es troben tancats a la planta de la Zona Franca. L'empresa ha declarat un tancament que consideren il·legal i ha anunciat 92 acomiadaments a dit, amb noms i cognoms. Aquesta setmana pot ser la defi-

nitiva. A Palau de Plegamans, GDX Automotive ha deixat més de 700 treballadors al carrer. Afegint els acomiadats a Tarragona el 2006 sumen 900 persones. Sintermetal, a Ripollet, ha venut l'empresa, fent perillar 350 llocs de treball. General Electric, de Terrassa, ha reduït la seva plantilla de 400 a 200 treballadors en tres anys i vol reduir-la més. A Piera, l'empresa Furas vol acomiadar 100 persones. És propietat de Josep González, president de Pimec, i en els últims anys ja havia reduït la plantilla a la meitat. Altres empreses que han tancat són Tecnoconform, a la Zona Franca, Copo, a Vilanova i Dover, Marés i Code-mo, afectant centenars de treballadors, sense oblidar el conflicte de Seat, amb més de 600 readmesos i una situació que encara no s'ha solucionat. Nissan, amb un creixement en vendes de més del 50%, anuncia que hi ha un excendent de 450 treballadors.

Durex amenaça de tancar la seva planta del Vallès Occidental

Directa Sabadell
/sabadell@setmanaridirecta.info/

A finals de setembre els directius de l'empresa Durex van anunciar la intenció de l'empresa de tancar portes durant els propers tres o quatre mesos. Els motius que al·lega la firma britànica per deixar al carrer les 260 persones que hi treballen és que no són productives. El Comitè d'Empresa, per la seva banda, afirma que les dades mostren que això és fals. Per aquest motiu l'empresa no ha pogut presentar l'Expedient de

Regulació d'Ocupació (ERO) amb el qual es va voler escudar en un principi i, d'aquesta manera, haver de pagar només vint dies per any treballat a la plantilla.

La fàbrica de Rubí és l'última productora de preservatius d'aquesta marca que queda a Europa. La multinacional britànica SSL Healthcare Manufacturing (productora d'aquesta marca de preservatius) ha tancat totes les fàbriques que tenia durant els últims deu anys. Els treballadors sospiten que es tracta d'un nou cas de deslocalització d'empreses.

Frape viu un tancament patronal i acomiada 92 persones

Roger Rovira
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Després de cinc mesos de conflicte i lluny de buscar un acord raonable amb els treballadors Frape-Behr ha declarat el *lock out* (vaga patronal) el dia després de presentar-se la resolució de l'expedient de regulació d'ocupació (ERO), una mesura que deixa 92 persones al carrer, amb la particularitat que l'empresa decideix qui marxa i concedeix la mínima indemnització legal: vint dies per any treballat, amb un màxim de dotze salaris. Segons Jesús Plaza, del Comitè d'Empresa per FTC-IAC, “a cap lloc s'ha donat tan poc”. Afegeix, però, que l'empresa no ha aconseguit la reducció de costos que pretenia “i aviat tornarà a carregar”. L'actitud de la direcció, assegura, “és de provocació constant, negant qualsevol sortida al conflicte, ja que vol una salvatjada per justificar el tancament; juga al desgast i podria haver-hi una explosió de radicalitat”. El mateix dia que l'empresa declarava el tancament patronal, el 8 de gener, uns 50 treballadors es van tancar a la fàbrica, on continuen a hores d'ara, i tres dies després van presentar una demanda per tancament il·legal, “ja que no van seguir la normativa i sols es justifica quan el personal o la maquinària corre perill. Veurem que diu Inspecció de Treball”. La majoria dels acomiadats, avisats mitjançant burofax, són majors de 50 anys i amb més de 30 d'antiguitat a l'empresa. “A la direcció se l'in fot que no puguin arribar a la jubilació amb tan poca indemnització”, afirma Plaza. Segons el membre del Comitè, “són els que més s'han deixat veure durant el conflicte; la direcció vol tancar des d'un inici per acabar amb aquesta plantilla i el seu sindicalisme”. El paper de l'administració ha estat, segons la mateixa font, “favorable a l'empresa, permetent acomiadaments a dit i sense cap explicació”. Les raons d'aquest conflicte, assegura, “no són de productivitat, és una agressió a les demandes laborals. “A nivell sindical és molt dur acceptar un tancament, i més quan és viable la continuïtat, però si hem de marxar, marxem tots i negociem les condicions, que no ens les imposin”, sentència Plaza. L'empresa fa setmanes que no parla amb el comitè.

Les treballadores del sector de la neteja es mobilitzen Girona

Directa Girona
/girona@setmanaridirecta.info/

Les últimes mobilitzacions que hi ha hagut a les comarques gironines han estat protagonitzades per treballadors de la neteja, a la ciutat de Girona. La primera d'aquestes mobilitzacions la van portar a terme els treballadors de l'empresa Musera l'abril del 2006. El conflicte es va iniciar després de la negativa de l'empresa de contractar més personal i un augment salarial del 5,5%. Cal dir que aquestes millores s'havien fet en el context de la negociació del nou conveni col·lectiu. Després de diverses manifestacions i mobilitzacions de la plantilla es va aconseguir una part de l'augment

que es demanava i la contractació d'una part dels treballadors que reclamaven els treballadors. Per altra banda, les treballadores de la neteja de l'empresa CLECE, encarregades de la neteja dels edificis públics municipals, van declarar una vaga indefinida que es va allargar 38 dies per reclamar millores salarials i la consolidació dels llocs de treball temporals. L'acord que va aconseguir aquesta vaga va servir per contractar de forma fixe diverses treballadores, tot i que no es van obtenir millores salarials. En altres sectors cal destacar la vaga del personal de Ryanair de l'aeroport de Girona el 2006 que va paraitzar l'aeroport per demanar el compliment del conveni per part de l'empresa.

El Baix Llobregat no para de perdre teixit industrial

Directa Baix Llobregat
/baixllobregat@setmanaridirecta.info/

La comarca del Baix Llobregat és una de les zones industrialment més actives i –precisament per això– també és una de les més afectades per l'onada de deslocalitzacions i amenaces de tancament. Aquest any, alguns dels conflictes més destacats han estat el tancament de Braun, Budelpack i Avisor, així com l'expedient de regulació de SAS a Abrera. La campanya per la readmissió a Seat dels 660 treballadors acomiadats també ha estat forta i la denúncia per sedició als treballadors de l'aeroport del

Prat ha estat un avenç en la repressió judicial al moviment obrer. En aquests moments la secció de la CNT de Caprabo porta a terme mobilitzacions per aconseguir millores laborals i el personal de neteja de les escoles municipals de Cornellà està en vaga indefinida. En tots els casos, la unitat de la plantilla en les reivindicacions i mobilitzacions ha estat la clau de l'èxit davant la patronal. Quan la gran majoria de treballadors i treballadores han assumit una mateixa posició i l'han defensada horitzontalment han aconseguit paraitzar expedients de regulació i obtenir indemnitzacions més altes.

» A les rodalies de Barcelona i a la pròpia ciutat existeix una plataforma d'entitats i assemblees que tracta de forma específica el tema dels tancaments patronals i la precarietat laboral. Es tracta de la Xarxa contra els Tancaments i la Precarietat i podeu trobar el seu espai web a: www.moviments.net/xarxacontraelstancaments

» Fora dels Països Catalans, un dels casos de deslocalització que va provocar més reaccions i manifestacions va ser el de Delphi, a l'abadia de Cadis. Durant la primavera i l'estiu de 2007 les vagues, les manifestacions i les marxes van portar aquest conflicte laboral a la primera línia informativa. Al final, Delphi –filial de General Motors– va tancar amb l'aval majoritari de sindicats i partits polítics i va deixar sense feina més de 2.000 persones. Algunes entitats com Andalusia Libre, però, consideren que el pacte de tancament va ser un error, ja que Delphi era un dels pocs exemples que feia d'Andalusia un "país mínimament industrial" _

ENTREVISTA // FRANCESC GALLISSÀ I JOSEP PÉREZ, ADVOCATS DEL COL·LECTIU RONDA

“L'experiència que tenim és que el col·lectiu que lluita en surt beneficiat”

Francesc Gallissà al seu despatx del Col·lectiu Ronda, a Barcelona

Eloy de Mateo

Francesc Gallissà (G.) i Josep Pérez (P.), advocats del Col·lectiu Ronda, han assessorat els treballadors en nombrosos conflictes laborals, com els de Mercedes-Benz i Frape. Són part d'allò que empresaris, administracions i cúpules sindicals consideren l'enemic a eradicar: els assessors i sindicalistes que no retroalimenten el sistema. Asseguren que, pels advocats laboralistes, cada cop és més difícil guanyar-se la vida defensant els interessos dels treballadors. Els hem demanat que ens aportin la seva visió sobre la problemàtica laboral a Catalunya.

✉ Roger Rovira
/redaccio@setmanaridirecta.info/

El 2007 ha estat un any de tancaments, en especial al sector del metall. Les empreses han escombrat tota resistència sindical i les principals federacions (CCOO, UGT) han seguit una estratègia de desmobilització. Com analitzeu l'actual onada d'acomiadaments i deslocalitzacions i fins on creieu que arribarà?

G: El que estan fent ara és mantenir sols la comercial i la distribuïdora, la producció l'envien fora. El port creix perquè és més barat enviar unes camises a Indonèsia o al Marroc per cosir-hi els botons. Això hauria de tenir un cost brutal. A Frape el 2004 vam negociar reduir costos un 18% i ara ens demanen un 30%. Diuen que hem de ser com els de Montblanc i a ells els diran que han de ser com els d'Eslo-

vàquia. Però allà la vida no és tan cara. Els que estan més fotuts estan millor que els seus veïns i el capital et diu que o bé com Eslovàquia o ja saps el que passarà. És terrible.

Quin paper juga l'administració en aquests conflictes? Té les mas lligades o podria fer alguna cosa més?

P: Podria fer més. A una empresa amb beneficis, legalment, no se li pot aprovar un Expedient de Regulació de l'Ocupació (ERO).

G: Jo crec que la consellera de Treball, Mar Serra, és una tia honesta, més inclinada cap a la defensa dels treballadors, però la feina que ha de fer és la que és.

Llavors, per què s'aprova un ERO si no és legal?

P: Si presentes un expedient amb beneficis, en teoria, l'administració no l'ha d'aprovar mai, però abans hi ha una sèrie de pressions. Quan s'obre l'ERO tens 30 dies per arribar a acords. L'inspector aprofita per deixar anar això: "Si he de decidir, potser el resultat siguin vint dies o potser no, hi han riscos...". I amb pas dels dies la gent es va desgastant...

G: Quan et presenten un ERO pots guanyar o perdre. Hi ha casos que acaben així, amb vint dies per any treballat i un màxim de dotze mensualitats... no depèn de tu. El dia que diguin a l'empresa "vostè ha vingut amb beneficis, ja se'l pot endur, l'ERO..." Però l'empresari adverteix que, si no s'aprova o se l'ajuda d'alguna forma, es poden perdre molts més llocs de treball i la Generalitat es posa les mans al cap, com en el cas de Frape, que té 1.500 treballadors.

En el cas de la Mercedes a Bon Pastor, semblava que l'administració faria pressió per evitar el tancament i ara s'anuncia la construcció de 1500 habitatges als terrenys requalificats. Com interpreteu això?

P: L'administració diu el que volem escoltar. Però no poden negar que els va bé, urbanísticament, treure la indústria d'aquí. La setmana després de sortir l'acord es requalifiquen els terrenys... això no es decideix tan ràpid... no sabem qui hi intervé, però està molt clar que

A Mercedes no sabem qui hi intervé, però l'operació urbanística està dissenyada des d'abans

l'operació està dissenyada des d'abans. Només amb el que costa portar-ho tot allà, deixar de produir, les vagues... No surt a compte si després han de vendre els terrenys com a sòl industrial.

Les empreses que havien rebut subvencions o facilitats per instal·lar-se, han estat penalitzades?

P: No, al contrari, els requalifiquen els terrenys. Van comprar un terreny industrial regalat i ara hi fan negoci. A Mercedes són 96.000 metres quadrats a un milió de peles el metre...

És evident que s'estan perdent les conquestes laborals de dècades anteriors. Com veieu el sindicalisme actual?

G: Quan Aznar va pujar al poder va duplicar els pressupostos d'assignació als sindicats, per això no va tenir cap vaga important. També cobren de la gent, però quan entrem nosaltres (Col·lectiu Ronda) deixen de fer-ho, per intentar ofegar-nos (nosaltres no cobrem de l'estat). En els conflictes laborals qui negocia és la federació –per exemple, del metall–, que té un pressupost propi dins del sindicat. L'assessoria tècnica en té un altre. Si arriben a un pacte sense fer cap reclamació legal, els diners que ingressen pel cas se'ls queda la federació. Si no hi ha pacte, passa a l'assessoria i la federació perd calers. És la pròpia estructura que és perversa.

P: Durant la Transició van haver-hi uns acords no escrits per acabar amb les mobilitzacions. Hi ha un cas, a Terrassa, en què la majoria de treballadors volen que els assessorem, però els del Comitè no ens deixen entrar a les assemblees. A l'administració li va bé, perquè els compliquem la vida. Alguns advocats d'empresa reconeixen que amb nosaltres els surt més car. A Mercedes és molt clar: es feien vagues, les assemblees eren unitàries, tenien paralitzada Vitòria, però quan l'empresa presenta l'ERO, CCOO i UGT canvien de postura. Inicialment van mantenir la unitat per no perdre les votacions. **Quina capacitat tenen els sindicats alternatius davant la intran-**

sigència empresarial i la desmobilització dels grans sindicats?

P: Molt poca. S'ha de fer una tasca d'evidenciar el paper dels sindicats majoritaris i connectar amb la gent que es mou per altres històries, però no en l'àmbit laboral. Els interlocutors habituals volen carregar-se els sindicats alternatius o despatxos com nosaltres. Quan un sindicat independent obté majoria en una empresa i tenen problemes no és un fet aïllat, són moltes llums que estan mirant el tema. Als sindicats majoritaris i al sistema –que es retroalimenten– els pot anar bé que no funcioni i volen explotar-ho per desactivar més encara les persones que seguirien aquest camí.

Quins consells donaríeu a les treballadores que veuen perillar els seus llocs de treball?

G: La gent jove ha de lluitar per tenir les condicions laborals que han tingut fins ara els seus pares, que tampoc van ser regalades. Si no avances, retrocedeixes...

P: Han de ser protagonistes. S'ha de parlar de solidaritat, d'unió, de treball en equip. S'han de buscar les diferents opcions que existeixen, portar a l'empresa diferents persones per poder tenir criteri abans de decidir i no anar al que és més còmode. La gent no confia en els grans sindicats, però l'alternativa no és fàcil ni visible.

G: Ells sempre exacerben la por de la gent, però l'experiència que tenim és la contrària. El col·lectiu que lluita, el que ho sent realment, sempre en surt beneficiat. ☐

h1>Impressions

Lluïsa Serra Agrasot. Professora de Llengua Catalana

/opinio@setmanaridirecta.info/

h2>La mala educació

S'ha parlat molt, durant les últimes setmanes, de la lamentable situació de l'educació a Catalunya. En primer lloc, la publicació de l'informe de la Fundació Jaume Bofill va aixecar les veus d'alarma. Després, les dades de l'informe PISA no van fer més que corroborar el que ja s'havia dit adés.

Els mitjans de comunicació s'han encarregat de posar titulars cridaners a la notícia així com de mostrar-nos en percentatges el nivell de l'alumnat català en les diferents matèries. El que no han fet, però, és parlar de les possibles causes d'aquests resultats en educació.

És clar que no interessa parlar-ne, ja que això seria posar el dit a la nafra: s'hauria de dir que tenim una administració pública que està donant l'esquena a totes aquelles que diàriament anem als instituts d'educació secundària, unes a ensenyar, altres a aprendre.

Quan parlem de centres desfavorits, moltes vegades ens referim a instituts que s'han convertit en guetos per la voluntat de l'administració

I dic que ens està donant l'esquena perquè, tot i saber que estem en una societat canviant que presenta nous reptes, on —al capdavant— l'educació el que fa és reflectir els continus canvis d'aquesta, no ens dona els ajuts que es necessiten. I no ho fa perquè probablement la nostra administració no ha acabat d'assumir aquesta situació. Això queda clar quan veiem que el Departament d'Educació, davant de la particularitat de determinats centres desfavorits —bé per la manca d'una atenció i una inversió històrica, bé per la concentració d'alumnat amb risc d'exclusió social—, el que fa és adjudicar plans estratègics, dit de manera simplificada, diners perquè els centres els gestionen de manera més o menys autònoma.

És correcte que el Departament invertisca. El que no està tan bé és que siga una mesura per, d'una banda, callar les veus del professorat insatisfet i, de l'altra, posar-se la medalla per haver donat una solució quantitativa al problema. Un problema que el mateix Departament ha creat. Perquè quan parlem de centres desfavorits moltes vegades ens referim a instituts que s'han convertit en guetos per la voluntat de l'administració. Tot plegat comporta la segregació de l'alumnat, la qual cosa està a les antípodes de l'ensenyament integrador, carregat de bones intencions en la teoria, lletra morta a la pràctica.

Així doncs, la falta d'una previsió acurada de l'arribada d'alumnat nouvingut ha desembocat en un mal repartiment d'aquest alumnat i, de retruc, en la guetització de

Aquiara

determinats centres públics. Malgrat la inversió, manca el que és més important: els recursos humans. Perquè en centres amb vora un 50% d'alumnat nouvingut l'atenció a la diversitat ha de ser el puntal per poder dur a terme una educació veritablement integradora. Calen professors de diversitat, pedagogs i psicòlegs perquè rutlle i rutlle bé. Un bon exemple de com és d'important açò el tenim en el cas exitós finlandès: per cada set professores en tenen una de diversitat. Ací, ara, si volem avançar, hauríem de tenir en un claustre de 60 professores de diferents disciplines, unes huit de diversitat com a mínim. La realitat ací, però, és una altra de ben diferent: en la majoria de centres només una persona sol ocupar la plaça de psicopedagoga.

Aquestes mancances no són importants per a l'administració... El que sí que importa, tanmateix, és tenir un professorat altament qualificat, ja que és aquí—segons l'opinió de les autoritats, que analitzen les virtuts i els defectes de l'educació en termes de percentatges i estadístiques—, en la poca formació d'alguns docents, on rau el problema. Amb l'EEES (Espai Europeu d'Educació Superior) arribarà el remei als nostres mals tenint en compte que el màster de pedagogia no només serà el requisit imprescindible per accedir a la funció docent, sinó que dotarà els futurs professors d'una clarividència gairebé divina que farà millorar els resultats de qualsevol informe d'educació. Perquè, com no pot ser d'altra manera, l'interès dels nostres dirigents depassa

qualsevol intent de dotar l'alumnat d'una educació integral. Ben al contrari, el que es valora és quedar en una bona posició en el rànking europeu, de manera que els nostres veïns sàpiguen com som de civilitzats i formats.

Però, de què serviran mestres sobrats en pedagogia si segueixen sense crear més places? De què servirà tant d'estudiar si se segueixen creant guetos voluntàriament? Com podem lluitar contra les desigualtats si el mapa de centres educatius perpetua conscientment la jerarquia existent a la nostra societat? Quina autoritat moral tindrà l'escola si el mateix alumnat veu en primera persona com se'l segrega? Al capdavant, l'administració mirarà, com sempre, cap a un altre costat, tot menystenint el futur del seu país.

Joel Sans. Fòrum Social Català

/opinio@setmanaridirecta.info/

h2>FSCat: seran possibles una feina i un habitatge dignes?

Aceptar feines precàries per haver de pagar el pis. Pisos petits i precaris perquè els sous de les feines no donen per a més. Treball i habitatge estan íntimament relacionats. Estàrem parlant d'habitatge car si els salaris haguessin pujat un 45% durant els últims cinc anys?

Però, mentre l'habitatge no parava d'enfilar-se, els salaris reals han disminuït un 6% en cinc anys.

A la gent treballadora no li fa falta mirar les estadístiques per saber que cada cop es viu pitjor. En aquesta situació madura només va fer falta un correu electrònic, el maig de 2006, perquè esclatessin una munió d'assegudes: havia nascut el moviment per l'habitatge digne. En pocs mesos es van protagonitzar algunes de les protestes més grans dels

últims anys, amb un pic de 20.000 manifestants el desembre de 2006. Han aparegut assemblees de barri arreu de Barcelona i d'altres en algunes ciutats de les rodalies i més enllà.

Ara bé, què s'ha aconseguit? Com a mínim, ha estat el moviment qui ha portat a la llum pública el debat de l'especulació i l'habitatge i ha posat a la classe política a la defensiva (tot forçant-la a adoptar mesures insuficients).

Però, com en qualsevol nou moviment, l'energia inicial el fa créixer i l'impulsa cap endavant... fins que el creixement s'atura i apareixen dificultats a l'hora d'avançar i reunir les forces per fer-ho.

I és que el moviment pel dret a l'habitatge s'ha trobat lluitant sol contra el problema.

Si aconseguim victòries en la lluita contra la precarietat serà més fàcil pressionar per un habitatge digne i al revés

No hem arribat a un límit que es mereixeria una vaga general només per l'habitatge? Plantejar la pregunta tant cruament ens porta a topar amb un escull important: l'estat del sindicalisme. Uns sindicats majoritaris burocratitzats i que han anat acceptant la baixada dels salaris reals i els contractes deixalla difícilment es mouen perquè els treballadors perjudicats no poden pagar l'habitatge.

La qüestió laboral fa pinça amb l'habitatge. Són dos temes clau que es debaten als seminaris del Fòrum Social Català. Els "contractes de tres dies i les hipoteques de 30 anys" il·lustren que en el món de la flexibilitat hi ha unes coses més flexibles que d'altres.

Si el 88% dels nous contractes són precaris i el 65% els

treballadors no arriba al miratge del *mileurisme*, la necessitat de reforçar un sindicalisme combatiu es fa sentir.

I és que, si aconseguim victòries en la lluita contra la precarietat, les deslocalitzacions i els salaris baixos, serà més fàcil pressionar per un habitatge digne i al revés. El moviment per l'habitatge, que treu desenes de milers de persones al carrer, s'hauria d'animar a seguir el camí de la mobilització en altres àmbits.

La convergència en paral·lel dels moviments no és possible. Per convergir fa falta moure's una mica i acostar-se. I el Fòrum Social Català servirà —ja està servint durant la seva preparació— per acostar-nos tots, aprendre mútuament i sumar esforços.

Josep Ma. Royo Aspa, polític i investigador de l'Escola de Cultura de Pau de la UAB - Toni Royo Aspa, geògraf i economista

Not In My Back Yard: Prou agressions al territori i per una nova cultura de l'energia

1 de desembre vam assistir a Tortosa a la trobada d'una important representació de la ciutadania de les Terres de l'Ebre per donar suport a la iniciativa conjunta de cinc plataformes en defensa del nostre territori (en Defensa de l'Ebre, en Defensa de les Terres del Sénia, en Defensa de la Terra Alta, Salvem la Mar de l'Ebre i la Coordinadora Anticementiri Nuclear), que van organitzar una manifestació quinze dies més tard pels carrers de Tortosa. L'objectiu era plantejar un front comú davant les agressions a un territori, les Terres de l'Ebre, poc poblat i que compta amb uns recursos energètics estratègics -aigua del riu i vent per a energies renovables- que el fan ideal per convertir-lo en l'abocador català. Es denunciava el desequilibri territorial energètic a Catalunya i les promeses incomplertes dels governs, tant l'estatal com l'autonòmic. "No ho permetrem" i "Ja n'hi ha prou" eren els crits mobilitzadors davant l'enèsima agressió al territori, aquesta vegada en molts fronts (parcs eòlics a la Terra Alta i a la costa

del Delta, implantació d'una planta de gas a la plana del riu Sénia, interconnexió de xarxes per portar l'aigua de l'Ebre a Castelló i a Barcelona, cementiri nuclear per als residus de les tres centrals nuclears presents al territori, etc.). Es denunciava la hipocresia dels governs que tiren endavant projectes "que semblaven aturats", pressionats pels forts interessos del sector energètic. S'apuntaven les responsabilitats de les empreses energètiques (Repsol i Endesa, per citar-ne algunes) i l'entre-guisme dels nostres polítics, aquells que governen gràcies als nostres vots. Bé, podríem destacar que també governen sense els nostres vots, perquè molts anem veient que progressivament els partits polítics responen menys a les nostres demandes i fan que caiguem en l'abstenció o en el vot en blanc, tot desconfiant de la classe política i veient els límits i les deficiències de la democràcia representativa. Tanmateix, això formaria part d'una altra reflexió. Tornant als polítics de les Terres de l'Ebre i de la política catalana, curiosament, alguns d'aquests fins fa quatre dies encapçalaven algunes de les mobilitzacions més significatives de les nostres contrades i d'altres s'aplicaven en el *mea culpa*.

En primer lloc, cal destacar l'èxit que suposa veure una veu unitària de la ciutadania de les Terres de l'Ebre que manifesta el seu rebuig davant unes decisions imposades des d'altres centres de poder, tant polítics com econòmics, sense consultar-mos sobre la seua necessitat. Una proposta i una veu en clau de territori, en clau de ciutadania. En segon lloc, també cal remarcar l'esperança i la il·lusió que representa el fet que les mobilitzacions encapçalades per la Plataforma en Defensa de

Peix

l'Ebre hagin contribuït a empoderar-mos i enfortir-mos com a ciutadans i ciutadanes conscients dels nostres drets. Ha estat un esforç que ha arrelat, no se l'ha emportat el vent. I molts altres moviments socials d'arreu n'han seguit l'exemple.

Malgrat tot, hi ha un tercer aspecte que també cal posar de manifest. Hem d'entendre que aquestes amenaces no s'aturaran i que amb la força de la nostra protesta potser podem aconseguir una aturada momentània, però la pressió sobre els nostres recursos continuarà. Per què? Perquè estem vivint en una societat depredadora que consumeix una gran quantitat de recursos de forma insostenible. El que ens juguem no és només el futur del nostre territori, sinó el futur de tots els ecosistemes, el futur del nostre planeta. No volem centrals nuclears enlloc i tampoc no volem transvasaments ni petroquímiques

ni camps de golf. Però el sistema econòmic actual es basa en un creixement il·limitat gràcies a la sobreexplotació dels recursos (energia, mà d'obra, terra). La nostra mobilització ha d'anar més enllà de la protesta per l'espoli dels nostres recursos. Hem de mobilitzar-nos, també, per qüestionar el model econòmic actual del qual tots i totes, pel nostre consum col·lectiu i individual, som corresponsables. No només la indústria demana noves fonts d'energia i aigua barata, no només les grans aglomeracions urbanes necessiten aigua i energia. Nosaltres també, els ebrencs i ebrencs, seguim el mateix patró consumista que malbarata energia i aigua. És aquest model econòmic el que amenaça els nostres recursos. Per tant, com podem actuar?

Des de les Terres de l'Ebre ja s'està difonent que existeix una nova cultura de l'aigua. De totes formes, cadascun i cadascuna de

nosaltres ens hem de conscienciar més sobre aquesta qüestió i veure com ho introduïm dia a dia en les nostres vides. Ara, potser la reflexió l'hem d'ampliar cap a una manera diferent de créixer, de desenvolupar-nos i d'actuar col·lectivament. Si ara els ebrencs i ebrencs som els abanderats d'una nova cultura de l'aigua a nivell internacional, podem començar a ser-ho d'una nova cultura de l'energia? Com podem aconseguir la complicitat de la resta de la ciutadania de Catalunya perquè tota la gent ens conscienciem que l'actual ritme de malbaratament i consum desmesurat d'energia no és sostenible i que les Terres de l'Ebre no volem ser el pati posterior de Barcelona? És tan difícil d'entendre que no volem cementiris nuclears a Ascó, però tampoc a Barcelona; ni parcs eòlics al Delta de l'Ebre, però tampoc a Montserrat? Ja n'hi ha prou!

Com podem conscienciar-nos que l'actual ritme de malbaratament i consum desmesurat d'energia no és sostenible?

Toni Verger. Observatori del Deute en la Globalització

/opinio@setmanaridirecta.info/

Més dades i menys ficció sobre Veneçuela

Durant els darrers mesos, Veneçuela és més notícia que mai en el context europeu i, sobretot, a l'Estat espanyol. Si bé no és fàcil trobar un punt d'inflexió en la centralitat mediàtica adquirida pel país caribeny, la supressió de la llicència al canal privat RCTV, el conflicte diplomàtic entre el govern de Veneçuela i la Casa Reial espanyola i el darrer procés de reforma constitucional han estat esdeveniments que han captat una atenció inèdita en relació a temps anteriors. La línia editorial des de la qual es cobreixen aquestes notícies, fins i tot la d'aquells mitjans suposadament d'esquerra, és eminentment crítica amb l'actual govern veneçolà. Quelcom semblant succeeix amb les columnes d'opinió i els comentaris fets pels lectors i lectores a les notícies sobre

Veneçuela que apareixen en la premsa digital. En aquestes notícies, opinions i comentaris es critica de manera recurrent la figura de Chávez i la "nefasta gestió" del seu govern. S'afirma, per exemple, que el govern dilapida els recursos amb els sectors més pobres de la població per raons merament clientelars i electoralistes i, en conseqüència, està hipotecant el futur econòmic del país. Però aquestes crítiques es basen abans en una percepció ideologitzada que en fets reals. Per remetre'ns als fets, recomano la lectura de l'últim informe sobre l'economia veneçolana del Center for Economic and Policy Research de Washington DC.

En aquest informe, es posa de relleu que el PIB de Veneçuela ha crescut un 76% des de l'últim trimestre de 2003 (moment en el

El fet que amples sectors de la població accedeixin a l'educació i a la sanitat, o que siguin reconeguts com a subjectes polítics actius repercutirà positivament

qual l'Estat veneçolà comença a controlar plenament la gestió dels recursos petrolers). La despesa social s'ha multiplicat per tres des de l'any 1998, la qual cosa ha beneficiat l'educació, la salut, l'habitatge i l'alimentació dels sectors més empobrits de la població. De fet, el nivell de pobresa ha disminuït tretze punts en vuit anys.

Una mala dada econòmica és, sens dubte, la inflació que es fa palesa al país (que se situa en el 19,4%). No obstant això, aquest problema es podria afrontar gràcies a altres fites econòmiques que s'han assolit: la reducció de l'atur fins al 8,3%, una reducció del deute públic a mínims històrics i un augment espectacular de les reserves internacionals. També es podrà corregir la inflació si s'aconsegueix que el país s'autoabasteixi de determinats produc-

tes bàsics que, fins ara, encara està important a preus excessivament elevats.

Finalment, caldria posar de relleu que l'elevada inversió social del govern veneçolà té efectes que no són tan tangibles, almenys a curt termini. Sens dubte, el fet que amplis sectors de la població accedeixin a l'educació i a la sanitat o que siguin reconeguts com a subjectes polítics actius repercutirà positivament en els indicadors socials i econòmics d'aquest país.

Allò que no sabem és si els mitjans de comunicació europeus –i els seus lectors i lectores– es rendiran davant l'evidència de les dades o optaran per seguir criticant el procés revolucionari que viu Veneçuela pel fet que no s'adiu als cànons de desenvolupament i als interessos dels europeus.

Infectació

Infectació: on som?

Pepe Gutiérrez-Álvarez

Quan s'arriba a una edat avançada i s'han viscut fases històriques diferents que en el seu moment semblava que serien *per sempre*, un no pot deixar de sentir un cert estupor. Encara que a la majoria de persones els agrada gaudir d'una realitat estable, la veritat és que el segle XX ha accelerat el curs històric: dues guerres mundials d'una crueltat sense precedents; crisis socials i revolucions (sobretot entre 1917 i 1936, a França i Espanya); ascens dels moviments antiimperialistes (Xina, Vietnam, Algèria, Cuba, Kènia, etc.); ascens, crisi i descomposició de l'anomenat *socialisme real* i, amb ell, de l'antigament poderós moviment comunista internacional; emergència dels esquerranismes (sobretot maoista), del neocapitalisme i de l'*estat del benestar* i, finalment, ascens i crisi del neoliberalisme, que encara no té una resposta alternativa amb cara i ulls.

L'esquerra oficial que ha sobreviscut de tot aquest entramat històric és una esquerra que juga en camp contrari i que ha renunciat fins i tot al seu programa mínim de reformes i millores socials per gestionar el que queda de les conquestes passades. Aquesta esquerra institucional està composta, en part, per antics contestataris que han acabat captats pel sistema —aquí tenim els casos dels Verds alemanys i de Rifondazione a Itàlia—, per no parlar de grups petits o de personatges que han fet seva la premissa de qui no és anarquista als vint anys és que no té cor, però qui no és conservador als cinquanta és que no és intel·ligent.

La resta no deixa de reflectir la suma de crisis derivades de les derrotes. Resistències que moltes vegades miren cap enrere, cap a l'Octubre, les comunes d'Aragó, les lluites d'alliberament, etc. En tot això hi ha una part inqüestionable, necessitem saber d'on venim per establir cap on anem, cert. Però també cal mirar cap enrere amb ira. Hem de revisar *els nostres* propis errors, que no van ser pocs. Només cal veure què va ser la revolució espanyola, tant participativa, activa i generosa per baix i tant dividida i desorientada per dalt. I és que no solament tenim seriosos problemes amb l'oportunisme d'aquesta franja que acaba fent de la militància una *carrera*, sinó que també en tenim amb el sectarisme, amb les actituds de la militància més autèntica que pot arribar a creure que la seva escola és una escola superior.

I no és així, ja que fins i tot en els casos (que n'hi ha) en què l'experiència, el coneixement i el lliurament han pogut arribar més amunt, una actitud conseqüent no és la que es fa valer per aquesta alçada. Primer perquè va ser i ja no és, perquè si va arribar alt va ser perquè molta gent anònima va empènyer des de baix, perquè no hi ha garantia que digui que allò que va servir ahir serveixi igual avui, perquè per alt que s'arribés sempre van quedar coses per fer i aprendre... No em refiaria mai dels qui assumeixen la seva escola com si es tractés d'un club (aristocràtic) des d'on es contempen els altres com a menors o desviats. Ningú és més que ningú i en militància ets el que fas.

No és una carta als reis, és una exigència legítima

Jordi Oriola i Folch
Barcelona

En ple període nadalenc, quan em disposava a comprar compulsivament i a atipar-me com un bon ciutadà mitjà, em van caure a les mans un parell d'informes sobre la pobresa a Catalunya, amb dades que normalment no debatem. Un era de Càrites i l'altre de la Fundació Jaume Bofill. Com a titulars, podem extreure que un 25% de les famílies han passat per una situació de pobresa i un 11% no se n'ha pogut sortir. A més, aquests percentatges no han disminuït durant l'última dècada malgrat el creixement econòmic. Una altra dada: 200.000 persones (sobretot vídues) cobren pensions per sota del llindar d'extrema pobresa, xifrat en 532 euros. Amb un 1% del pressupost de la Generalitat de Catalunya (dotze milions d'euros) se'ls podrien augmentar les pensions i es podria reduir a la meitat la pobresa extrema. A banda, hi ha un nombre semblant de persones indocumentades a les quals costaria més d'arribar perquè no consten a les estadístiques. Davant d'aquestes xifres, penso que la prioritat número u d'un govern que vol ser d'esquerres hauria de ser eradicar aquestes situacions d'indignitat. Abans que els polítics s'excusin per manca de pressupost, assenyalaré algunes partides públiques que es podrien haver estalviat, amb una explicació prèvia a la població del lloable redireccionament dels fons. La Generalitat s'ha gastat 73.000 euros en postals de Nadal. L'Ajuntament de Barcelona està dedicant 38.000 euros a l'enllumenat nadalenc. S'han gastat 500.000 euros en la desfilada dels Reis Mags a Barcelona. I faig aquest recompte una mica frívol per mostrar que vivim d'esquenes a la pobresa de molts conciutadans, però segurament es podria aconseguir una quantitat més gran de diners en les partides següents: la Generalitat ha acordat pagar dotze milions d'euros a la multinacional Microsoft en llicències d'ús del seu *software*. No podríem utilitzar programari Linux no privatiu i gratuït com fan al Brasil, Veneçuela o Extremadura? I ara parlem d'un veritable càncer per a la societat: la corrupció. Un amic que treballa en una constructora que executa projectes públics em va confessar que

Més de vint persones... reunió il·legal

Carme Dolcet
Esplugues de Llobregat

El 8 de novembre una persona va ser detinguda per la policia local d'Esplugues arrel d'una ordre de recerca i captura imposada perquè no va anar a recollir una sentència del jutjat número 2 que la condemnava a pagar més de 480 euros de multa —més les despeses processals— per no mostrar la documentació durant la celebració d'un acte públic al carrer.

Ara, l'organització armada Mossos d'Esquadra (MdE) està pressionant la seva família per saber on es troba o tenir un número de telèfon. Aquesta lletja estratègia els ha donat resultat en altres casos. Es dediquen a avorir la família perquè la persona afectada acabi anant a buscar els seus papers, denúncies, citacions i multes. Van anar a casa seva tres vegades, l'última a les deu de la nit, i van prendre les dades de la seva mare. Més endavant hi van tornar i un dels armats pretenia entrar dins la casa quan una de les seves germanes petites de catorze anys els va obrir la porta.

Els fets es remunten al dia que es va fer la presentació de la campanya *Les majories fan mal, el consens és salut* per promoure una reflexió al voltant de l'ús de les majories absolutistes en la gestió municipal. Una parella de MdE va voler identificar un veí que assistia a l'acte i responsabilitzar-lo de tot el que estava

passant. El sentit comú de les persones que participaven a la trobada va fer evident que allò no era lògic. Es van aixecar indignades, algunes d'elles mostrant la seva documentació per si els armats ho necessitaven. L'argument d'aquesta identificació era clar: "Totes les reunions de més de vint persones han d'estar autoritzades"; aquesta va ser la frase que va fer riure a tothom i que ens va traslladar a les èpoques grises amb mercenaris grisos.

El judici va ser un mal acudit on la jutgessa no només es va creure sense problemes la versió policial —situació a la qual ens han acostumat perillosament—, sinó que va obviar les paraules dels testimonis de la defensa i va deixar clar que l'acusat tenia una actitud provocadora i burlesca. El ministeri fiscal demanava una pena-multa de dotze dies a tres euros al dia. La jutgessa ho va multiplicar i el va condemnar a dos mesos a vuit euros diaris. Això implica que, si no es paga la multa, el perjudicat podria anar un mes a la presó. No està malament per qüestionar una identificació policial. Aquesta persona no té intenció de pagar la multa i és possible que qualsevol dia ingressi un mes a la presó.

Més de vint persones és una reunió il·legal. Més de tres neurones funcionant al teu cap et converteixen en un criminal perillós.

cartes

Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar: signatura, localitat i contacte

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a cartes@setmanaridirecta.info

o per correu postal a **Juan Ramón Jiménez, 22, 08902 Hospitalet de Llobregat**

les administracions paguen més del compte per tal que es faci la feina en temps rècord i, d'aquesta manera, tenir les obres enllestides abans de les eleccions, cosa que suposa un ús il·lícit dels fons públics i un risc per als treballadors (com ha passat

amb els catorze morts a les obres del TGV). Aquest amic també em va confirmar que les constructors pagaven —i continuen pagant— comissions superiors al 3% a canvi de les adjudicacions. En fi, potser estic demanant massa... però, sabent com són

les dretes, només volia que es notés que tenim un govern d'esquerres.

Així està el pati

» Pàgina 10

La policia reté set activistes de 'No a la Mat' per impedir una protesta que volien fer davant el palau de l'Elisi durant la cimera Hispano-Francesa a París.

» Pàgina 12

Des d'una IP del Departament Informàtic del Govern de la Generalitat s'han enviat missatges insultants als activistes contra el Pla Caufec

» Pàgina 13

Noves okupacions de centres socials a Lleida, Mollerussa, Tarragona i València. Tallers, jornades i xerrades per engegar les seves activitats

BAIX LLOBREGAT // **ELS EMPRESARIS HAN PROJECTAT UN POLÍGON AMB 200 NAUS DE PROP DE 500 M²**

Dos directius de l'Espanyol promouen el parc empresarial de Collbató

La plataforma Salvem Montserrat ja ha presentat 1.200 al·legacions de veïns i veïnes i ha recollit 72.000 signatures per intentar aturar el nou centre logístic

☞ **Agnès Tortosa**

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Els empresaris Antonio Martín Rosa i Agustín Navas Santos seran els màxims beneficiaris del futur parc empresarial que es pretén construir al peu de la muntanya de Montserrat, al terme municipal de Collbató. Es tracta dels administradors de les empreses Quat Inversiones SL i Immobiliària Benet SL respectivament. Tots dos són dirigents del RCD Espanyol i la mà dreta empresarial que ha finançat Daniel Sánchez Llibre a la presidència del club de futbol.

*La mà dreta
empresarial
que ha finançat
Daniel Sánchez
Llibre a la
presidència del
club de futbol*

El projecte logístic per a la instal·lació de naus industrials en una superfície edificable de més de 130.000 metres quadrats dins d'un recinte total de 210.000 metres quadrats està liderat per Antonio Martín i forma part d'un paquet inversor que compta amb un projecte germà a Extremadura. El contracte que dirigirà l'expansió urbanística de Collbató va ser signat per l'alcalde del municipi, Josepina Martínez, del PSC, tot i l'oposició frontal de la majoria de la població. Avui dia ja són 1.200 els veïns i veïnes de la localitat que han presentat al·legacions per aturar el pla, una xifra demolidora des d'un punt de vista polític, ja que es necessiten només 600 vots per aconseguir la majoria absoluta a l'Ajuntament del municipi. El 13 de gener prop de 200 persones es van aplegar al Casinet de Collbató per assistir a la presentació pública de la plataforma Salvem Montserrat, que s'ha constituït per oposar-se al projecte. Un dels portaveus de la plataforma, Manel Rivero, va explicar els motius que han mogut aquests veïns a formar una plataforma: "Un enorme polígon de 200 naus industrials de 500 me-

Moment en que es va plantar l'olivera a les portes de l'Ajuntament de Collbató. Posteriorment serà replantada als terrenys on es vol construir el parc logístic

Jordi Serra

tres quadrats amb activitats altament contaminants situat als límits del Parc Natural de Montserrat i sense haver fet les previsions de com afectarà aquesta industrialització als veïns de Collbató". Carles Serrat, un altre dels portaveus, va detallar el desenvolupament de la campanya, de la qual va destacar les 72.000 signatures que s'han recollit fins ara. També va fer un repàs dels contactes que s'han mantingut amb els diferents grups polítics. L'acte va finalitzar amb intervencions del públic, entre elles les d'alguns representants d'altres entitats de defensa del territori.

*El contracte va
ser signat per
l'alcalde del
municipi, Josepina
Martínez, del PSC*

Un cop acabat l'acte, una part dels assistents es van desplaçar fins a la plaça de l'Ajuntament, on van dipositar una olivera a la porta de la casa consistorial. Amb aquest gest es va voler manifestar la voluntat de la pla-

taforma Salvem Montserrat d'aconseguir que l'Ajuntament tinguí en compte l'entorn natural de Collbató. Al mateix temps, es va col·locar una pancarta amb el text "Salvem Montserrat" en un balcó del consistori. Un cop plantada l'olivera es va retirar per deixar el carrer lliure al trànsit. Es va regalar l'arbre a l'Ajuntament perquè se'n fes càrrec i després es va deixar en un solar municipal. Els portaveus de la plataforma van anunciar que properament podrien dur a terme més accions com aquesta si l'Ajuntament continua negant-se a escoltar-los.

► **Projecte clonat a Extremadura**

El municipi de Puebla de Sancho Pérez, a la província extremeña de Badajoz, està essent escenari d'un procés urbanístic molt similar al de Collbató. Quat Inversiones SL també hi vol instal·lar un gran centre logístic i empresarial. La superfície del futur recinte és de 235.000 metres quadrats i la inversió prevista és de 150 milions d'euros. Els directius de l'empresa van viatjar recentment a la localitat i van presentar el projecte. Els van rebre el president de la Diputació de Badajoz, l'alcalde del municipi i nombrosos polítics i empresaris, que van elogiar el projecte. Aquesta iniciativa s'ha batejat amb el nom de Parc Empresarial Ruta de la Plata. Es troba a peu d'autopista i a mig camí de Lisboa, Sevilla i Madrid. En una entrevista que li van fer la setmana passada el president del RCD Espanyol va assegurar a l'alcalde de Puebla de Sancho Pérez que crearia activitat econòmica al nou parc. ☺

Els lloctinents de Sánchez-Llibre

En els moments de crisi a la direcció del club el president i empresari de Conservas Dani va poder mantenir el seu càrrec actual gràcies als vots dels seus companys inseparables de viatge, Antonio Martín i Agustín Navas —que controlen un 6% de les accions. El president espanyolista els ho ha agraït profundament. Quan ha sorgit alguna polèmica els ha defensat a capa i espasa. Dins el món *perico* es defineix Martín com un home "fet a si mateix". Una persona humil que ha passat a ser multimilionària després de donar moltes ordres i imposar sempre el seu criteri. Tots tres han tingut clar que la fita de l'estadi del Prat-Cornellà és imparabile, esportivament i empresarialment. Tot i la ruptura amb l'important gruix accionarial (20%) controlat per la família Lara (grup Planeta) han seguit endavant. Antonio Martín i el seu grup promotor Quat Inversiones SL van ser acusats de corrupció per la suposada concessió d'exploració de l'hotel que s'instal·larà al recinte del RCD Espanyol a Cornellà. Sánchez Llibre el va defensar i va negar qualsevol rumor sobre la qüestió.

MARESME // REIVINDICACIÓ

El moviment veïnal de Mataró debat els models de participació ciutadana

Blai Lindström

/maresme@setmanaridirecta.info/

Al'abril del 2007 s'elegia el nou secretariat de la Federació d'Associacions de Veïns de Mataró (FAVM). S'acabava així amb sis mesos de crisi, causada per la manca de relleu en la presidència del Secretariat.

S'obria una nova etapa, marcada per la voluntat d'iniciar un treball de reflexió sobre la situació, objectius i estratègies del propi moviment veïnal i del seu paper com a promotor de la participació ciutadana al municipi.

La situació del moviment veïnal mataroní era crítica el mes de juliol de 2007

Al juliol del 2007, després de molts anys de no fer-se reunions d'aquest tipus, el Secretariat de la FAVM va reunir-se amb els presidents de les diverses associacions federades. En les conclusions d'aquesta reunió, es posava de manifest la situació crítica del conjunt del moviment veïnal mataroní i la necessitat d'engegar un treball d'anàlisi interna per tal de superar-la.

D'entre les conclusions de la reunió destaquen la crítica al model de participació proposat per l'Ajuntament i la voluntat de preservar l'autonomia i independència del moviment veïnal respecte dels partits polítics i organismes públics. En aquest sentit es plantejava la necessitat de revisar els reglaments de regim intern de la FAVM per tal de "garantir, encara més, l'autonomia i independència polítiques de la Federació".

Algunes actuacions de l'anterior president del Secretariat, Santi López, que després de deixar el càrrec a la FAVM va formar part de les llistes d'IC-V a les anteriors eleccions municipals, havien fet dubtar de l'eficàcia de l'actual reglament per garantir el caràcter apartidista del moviment veïnal.

D'acord amb les conclusions plantejades a l'assemblea de juliol del 2007, la FAVM organitzarà un taller amb l'objectiu de reflexionar sobre la participació al municipi.

El taller que se celebrarà el dia 19 de gener, a partir de dos quarts de deu del matí, tindrà tres vessants: el rol del moviment veïnal com a promotor de la participació ciutadana, l'anàlisi dels espais de participació existents al municipi, com aquests poden ser útils al moviment i, per últim, les estratègies i la metodologia per definir un model de participació "basada en la reflexió i deliberació".

GIRONA // ELS GENDARMES RETENEN LA DELEGACIÓ QUE VA ANAR A PARÍS

La cimera hispanofrancesa encén les mobilitzacions contra la MAT

Directa Girona

/girona@setmanaridirecta.info/

En el marc de la cimera bilateral celebrada el dia 10 de gener a París els governs espanyol i francès es van comprometre a tancar el termini i l'itinerari de la interconnexió elèctrica entre l'Estat espanyol i el francès abans del 30 de juny. Aquesta pròrroga en al decisió és, segons la Plataforma No a la MAT, una mostra més de la incapacitat de tirar endavant el projecte d'interconnexió, fet que ha generat un gran recel en l'Estat francès.

Així, tot i que durant les darreres setmanes el diari econòmic *Cinco Días* havia filtrat que hi havia un pacte sobre el traçat i que aquest es confirmaria en el si de la cimera, sembla que es confirmen les tesis de la plataforma No a la MAT, segons la qual "hi havia una clara voluntat d'intoxicació informativa del govern espanyol per tal de pressionar els participants francesos a la cimera (molt reticents a aquesta línia)". Les darreres declaracions del Secretari General d'Energia, Iñaki Nieto, que afirmava que en el marc de la cimera es tancaria el traçat de la MAT també es podrien llegir en aquest sentit.

Cal destacar que, durant la celebració de la cimera, set membres de la plataforma No a la MAT van ser detinguts davant del palau de l'Elisi, a París, per protestar contra l'execució de la línia elèctrica de molt alta tensió. Les manifestants van declarar: "Ens han advertit que si tornàvem al palau de l'Elisi ens tornarien a detenir (...) Lamentem que una actuació desorbitada de la policia ens hagi impedit expressar públicament la nostra posició".

Finalment, en termes energètics, a la cimera es va acordar potenciar les interconnexions de gas i fer un estudi de viabilitat sobre la construcció d'un nou gasoducte amb l'horitzó de l'any 2015.

Les reaccions de les principals plataformes opositores no s'han fet esperar. Al principat, la plataforma No a la MAT va denunciar en un comunicat que les obres havien

A dalt, acció a l'estació de Girona. A baix, els activistes davant les portes de l'Elisi, a París.

estat "plenes d'irregularitats, amb un procés d'expropiació esperpèntic que va posar REE en ridícul" i que, a més, encara no havien rebut la informació pública requerida a la Generalitat sobre la línia. Per altra banda, a la Catalunya Nord la plataforma Non a THT ha fet una crida a totes les persones i col·lectius que s'oposen al projecte d'interconnexió elèctrica per constituir un grup d'oposició fort i iniciar mobilitzacions per evitar l'execució de la línia.

Durant tot el procés, les administracions autonòmica, central i europea han buscat la manera d'apropar el projecte als municipis afectats, com declarava Rodríguez Zapatero durant la cimera. En aquest sentit, Mario Monti, mediador europeu per al MAT, proposava cobrar a les empreses que empresin la MAT per al seu ús personal i invertir els diners recaptats en els municipis afectats. En aquest sentit, Francesc Xavier Quer, president de l'AMMAT, plataforma que agrupa els municipis afectats per la línia elèctrica, considera que "no cal ni parlar" de cobrar un cànon per l'ús de la línia "perquè el que s'ha de fer és replantejar tot el projecte".

Caminada contra la MAT el 13 de gener a Osona

BAIX EBRE // DEFENSA DEL TERRITORI

Els aerogeneradors maten un voltor

Redacció Directa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

En el terme municipal de Tortosa, a la Serra de Cardó-Boix, es va trobar el passat 2 de gener un voltor mort. La causa de la mort assenyalava la col·lisió amb un aerogenerador del Parc Eòlic de PEBESA, conegut com a "Parc Eòlic Baix Ebre". El cadàver es va trobar molt deteriorat. En el moment de la descoberta es va donar avis als agents rurals, per tal que obrissin diligències i anessin a recollir el cadàver. Malgrat ser una zona on no hi ha colònies de cria d'aquestes espècies la mort d'aquest animal és extraordinàriament representativa del que pot passar quan aquestes centrals eòliques es construeixen en paratges propers a colònies d'aus o en zones de pas.

Gepec

200 persones s'oposen a la MAT a Folgueroles

Tot i la cimera de París i les filtracions sobre el traçat per la Jonquera segueixen les expropiacions a Osona i a les comarques de Girona. Davant de tota aquesta confusió des de No a la MAT Osona van organitzar una caminada popular al municipi de Folgueroles el 13 de gener. Van criticar que mentre els "nostres" polítics negocien allò que més convé al suposat interès general, tenim a REE sense fer gaire soroll però traient per la força a la gent de les seves terres (és a dir, expropiant-los emparant-se en una llei franquista), destrossant boscos i conreus i fent forats per posar torres de fins a 70 metres d'alçada.

BARCELONA // LA MAJORIA DELS PÈRITS DESCARTEN LA VERSIÓ OFICIAL DELS FETS

Els jutjats alliberen dos presos del 4F i el tercer espera la sentència

✉ Jesús Rodríguez
/redaccio@setmanaridirecta.info/

El judici pels fets ocorreguts al carrer Sant Pere Més Baix el 4 de febrer de 2006 ha quedat vist per sentència. Però, contra tot pronòstic, el tribunal de la secció vuitena de l'Audiència Provincial de Barcelona ha decidit deixar en llibertat dos dels acusats, Juan i Àlex, ja que les penes a les quals seran condemnats previsiblement seran inferiors a dos anys. El tercer acusat, que es troba en situació de presó preventiva, Rodrigo, haurà d'esperar la compareixença del 31 de gener per saber si se li prorroga

La fiscal del cas va sol·licitar una condemna d'onze anys de presó per a Rodrigo, Alex i Juan l'últim dia de la vista oral

o no la situació de presó. A l'hora de tancar la nostra edició no es coneixien les línies generals de la sentència, que encara trigarà dies a ser redactada. La situació de Rodrigo a partir del dia 31 no es pot preveure sense conèixer si finalment serà considerat o no responsable de les lesions de l'agent ferit. Durant l'última sessió del judici, la fiscal del cas va rebaixar les peticions de pena per a les sis persones que van ser detingudes però que actualment no es trobaven en presó preventiva. La forquilla de peticions fiscals oscil·la entre els tres anys i sis mesos, la més elevada, i els dotze mesos de presó, la més lleu. Pels tres nois que estan empresonats no hi va haver reducció. Sol·licitaven una condemna d'onze anys de presó per a Rodrigo, Àlex i Juan. Els advocats defensors van exigir l'absolució per la manca absoluta de proves.

Concentració davant del Palau de Justícia el passat 11 de gener

Albert Garcia

Durant tota la vista, però, es van reproduir les irregularitats que ja s'han denunciat en aquest setmanari. En aquest procés, l'únic element de càrrec contra els tres joves ha estat la declaració dels agents de la Guàrdia Urbana que acompanyaven l'agent ferit. Aquests agents van ser denunciats per les tortures i els maltractes infligits als joves durant la detenció i durant el trasllat als calabossos. La seva declaració va ser compacta i molt detallada. Dos anys després dels fets recordaven perfectament les cares dels tres acusats, però sembla que no tot va ser fruit de la memòria. Tot i que els testimonis, per llei, tenen prohibit parlar amb ningú després d'haver prestat declaració davant del tribunal, en aquest cas no es va respectar la normativa. Alguns dels assistents al judici com a públic es van creuar als passadissos de l'Audiència Provincial amb els guàrdies urbans que ja havien prestat declaració i van veure com aquests parlaven amb agents que encara havien de testificar per tal de proporcionar-los detalls de la vestimenta, el pentinat, la col·locació dins la sala, etc. dels principals

acusats. Dins la sala, els encausats van rebre el suport d'un centenar de persones al llarg de les cinc sessions del judici. A l'exterior del Palau de Justícia també es va convocar una concentració de 200 persones el divendres 11 de gener.

► Els testos de Joan Clos

Joan Clos va declarar el dia dels fets que la greu lesió amb traumatisme craneoencefàlic era fruit de la caiguda d'un test des del balcó. Ho va repetir durant una entrevista al programa *La Nit al Dia*, on va asse-

gurar que havia rebut un informe "verbal o escrit". L'advocat de l'Ajuntament que va actuar com a acusació particular en el cas —qüestionada per les defenses— va negar que Clos hagués fet aquesta declaració (tot i que la gravació del programa ha estat aportada) i va afegir que aquest informe no existia.

► Atestat amb onze autors

L'atestat on s'explica tota la cronologia dels fets el van redactar onze agents de la Guàrdia Urbana de Barcelona. La seva redacció es va

iniciar a les set del matí i va finalitzar a les vuit de la tarda, un període de temps extraordinàriament superior a l'habitual. Un dels agents que va redactar l'atestat va haver d'anar des del carrer Sant Pere Més Baix fins a la comissaria de La Rambla i tornar a Sant Pere Més Baix en tan sols 25 minuts, mentre feia una desena de gestions relacionades al mateix atestat (recollida de pedres, atenció al seu company ferit, detenció d'un dels imputats, etc.).

► L'informe dels Mossos

Un informe dels Mossos d'Esquadra elaborat poc després dels fets demostra amb diverses fotografies que al terrat de la casa ocupada i dels edificis veïns hi havia nombrosos testos i pedres. També hi havia diverses rajoles arrencades. També es fa constar que les proves principals van ser esborrades pels serveis de neteja de l'Ajuntament.

► El porter Marcelo

La casa no provocava cap soroll ni molèstia. Sorprenentment, a diferència del que habitualment manifesten l'Ajuntament i la Guàrdia Urbana respecte la pràctica totalitat de les cases okupades de Barcelona, l'edifici del carrer Sant Pere Més Baix no provocava cap mena de soroll. Durant les declaracions dels agents, tots ells van ratificar que no se sentia la música des del carrer i que no hi havia cap molèstia pel veïnat. També van parlar d'un tal Marcelo que vigilava la porta de la casa. ◻

Una 'gran massa' va xocar contra el clatell

L'aportació científica dels pèrits va ser la prova més concluent per a la defensa de Rodrigo, Àlex i Juan. Dos metges forenses, Emili Huguet i José Luis Rodríguez Mayorga, un professor en medicina legal de la UB, Manuel Rodríguez Pazos, i el cap de neurocirurgia de la Vall d'Hebron, van contradir frontalment la versió oficial aportada per la doctora Talón, la forense del jutjat de guàrdia de Barcelona que no va examinar mai el ferit i que va fer el dicta-

men a partir dels comunicats mèdics que li van fer arribar les acusacions. Recordem que és la mateixa doctora que no va veure que Juan, un dels tres empresonats, tenia tres dits trencats poc després de ser detingut. Els quatre pèrits van afirmar amb contundència que era impossible explicar científicament les ferides del guàrdia urbà amb la versió oficial dels fets com a hipòtesi. L'impacte frontal hauria d'haver estat brutal (literalment amb la força d'una catapulta) per tal de

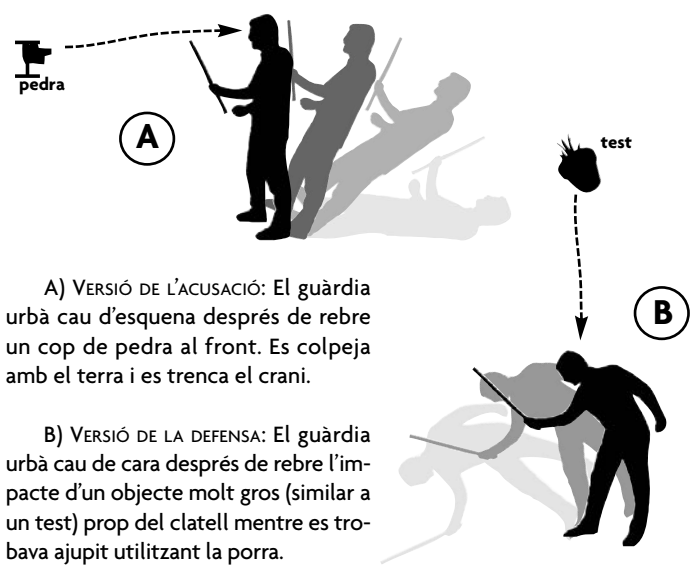
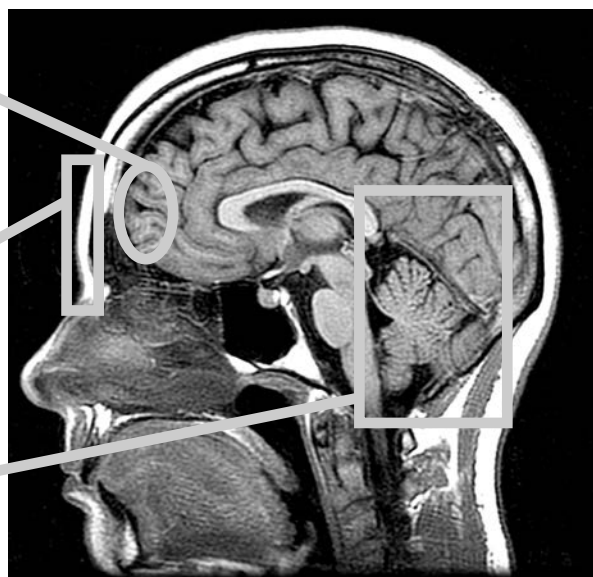
provocar una caiguda cap endarrere prou enèrgica per aconseguir que, amb el xoc contra el terra, l'agent es fracturés el crani a la part occipital i lateral. Les ferides que hauria d'haver causat a la pell del front serien de molta consideració, molt profundes, i no pas superficials. La lesió interna per contracop dins la massa encefàlica no es trobaria a la part frontal si la caiguda hagués estat cap endarrere; ben al contrari, estaria situada a la zona del cervell, prop del clatell.

LES LESIONS CEREBRALS INCOMPATIBLES AMB LA VERSIÓ OFICIAL

1. Lesió interna a la zona frontal de la massa encefàlica per un procediment de contracop. Aquests danys només són compatibles amb un fort impacte a la part occipital (clatell) del crani que provoqués una caiguda frontal frenada pel xoc amb una superfície llisa com el terra.

2. Petit hematoma superficial al front. Petita rascada hepitelial sense sangrat. Hemorràgia nasal. Incompatible amb l'impacte d'una massa a gran velocitat que hagués provocat la caiguda sobtada i rígida del cos cap al darrere.

3. Trencament greu de l'os del crani. Tant la part occipital (clatell) com la part lateral. Compatible amb un fort impacte d'un objecte de gran massa i superfície a gran velocitat.

ESPLUGUES // LA COORDINADORA VEÏNAL INICIA UNA CAMPANYA ANTIREPRESSIVA

Des d'una IP del Govern s'insulta els activistes contra el pla Caufec

✉ Oriol Matadepera
/baixllobregat@setmanaridirecta.info/

A partir de les adreces IP (adreces d'internet que permeten reconèixer inequívocament els diferents usuaris), la Plataforma popular contra el pla Caufec d'Esplugues de Llobregat ha comprovat que des d'un ordinador de la Generalitat s'han fet comentaris a la pàgina web www.noalplacaufec.net titllant a la gent que va participar a la manifestació de l'octubre passat de "desgraciats de merda" o de "paràsits guarros". Des d'aquesta adreça IP localitzada al Centre Informàtic de la Generalitat de

Titllen la gent que va participar a la manifestació de l'octubre passat de "desgraciats de merda" o de "paràsits guarros"

Catalunya (encarregada dels serveis informàtics dels diferents departaments) s'han registrat tres comentaris signats amb noms diferents. És molt probable que el mateix usuari hagi fet fins a set comentaris ofensius des d'altres ordinadors, alguns d'ells amb la intenció de vexar i insultar a les diferents persones que formen la Plataforma (citant noms i fins i tot domicilis) i arribant a dir, gràcies al seu suposat anonimat, aquesta frase: "Si tornen a manifestar-se espero que la policia no tingui tanta paciència". Altres comentaris expressen això: "La policia us permet les vostres bretolades, en altres temps ja us haurien escalfat de valent". La mateixa persona es fa passar per un pare que va portar el seu fill a la manifestació i després de dir que tenen localitzats alguns pares més, pregunta si és veritat que els poden denunciar al tribunal de menors.

► **Tipologia dels comentaris**
La pàgina web de la lluita contra el pla Caufec rep unes 60 visites diàries (alguns dies s'arriba a les 130 o 140 entrades) i té habilitat des de fa prop d'un any un espai on es poden fer comentaris amb el requisit d'especificar un correu electrònic. Les diferents accions de denúncia i especialment la manifestació de l'octubre on centenars de persones van desmuntar part de les obres del pla Caufec-Porta BCN han precedit els comentaris que poc tenen a veure amb l'expressió d'opinions sobre qualsevol fet relatiu al planejament urbanístic. Aquest fet

En aquesta acció del 9 de novembre els Mossos van denunciar periodistes i activistes

Albert Garcia

La web contra el Pla Caufec ha rebut milers de visites

Albert Garcia

va portar a la persona responsable de la pàgina web del col·lectiu, Gina S., a investigar l'origen i la relació dels diferents comentaris allà registrats. La seva conclusió sobre l'informe que es pot llegir a internet és clara: "Alguns missatges signats amb diferents noms en realitat estan escrits per

Set persones fan una trentena de comentaris amb diferents identitats

la mateixa persona i, fins i tot, alguns missatges que reben suport d'altres usuaris procedeixen realment d'una sola persona, donant-se la raó a ella mateixa i signant com si fos una altra". Gina S. explica que a la pàgina de referència informativa de la lluita

contra el pla Caufec mai s'ha censurat, eliminat ni modificat cap comentari.

► **Falsos noms i adreces**
També hi ha comentaris que pretenen crear la sensació de que l'oposició a aquest projecte és minoritària i sectària. Per a fer això es disfressen amb noms i llocs de residència que atorguen una certa neutralitat (vei de Can Vidalet, o de Finestrelles, un esplugu...). Es repeteix el fet de persones que es donen la raó a si mateixes amb noms diferents i originen diàlegs falsos.

Segons Gina S., independentment de l'autoria dels comentaris on només set persones fan una trentena de comentaris amb diferents identitats, cap d'ells qüestiona els arguments de la coordinadora veïnal contra el projecte urbanístic. També afirma que des de que es va publicar aquest informe a principis de gener "no s'han tornat a deixar comentaris

d'aquest tipus ni s'han tornat a donar casos de dobles o triples identitats".

► **Inicien una campanya anti-repressiva**
Diferents persones encausades en processos judicials i la Plataforma Popular contra el pla Caufec han iniciat una campanya de denúncia i informació que anomenen "Ens preocupa aquesta democràcia". Han elaborat un dossier on expliquen l'origen de les més de 70 causes judicials o administratives pendents per diferents accions i la manera d'actuar de la policia per a frenar les mobilitzacions. Acusen a l'Ajuntament d'Esplugues de la persecució cap a certes

Els Mossos denuncien a set periodistes per desobediència

Durant aquestes festes d'hivern diverses persones que van participar el novembre en una acció on es van aturar les màquines excavadores del pla Caufec han estat citades a judici per una falta de desobediència. En l'expedient hi ha incloses 23 persones, tot i que no totes han rebut encara la citació judicial pel 26 de febrer als jutjats d'Esplugues. Segons explica un portaveu de la Plataforma, Toni P., "ningú va desobeir cap ordre dels Mossos i a sobre la policia ha denunciat a gent que donava suport a l'acció sense aturar cap màquina". Els Mossos d'Esquadra han imputat en el mateix procés a set fotoperiodistes o informadors gràfics, alguns d'ells col·laboradors de la DIRECTA.

Els Mossos han imputat més de 70 causes judicials per diferents accions

persones oposades al projecte urbanístic i de mantenir un control permanent sobre qualsevol entitat que els pugui recolzar. El dossier sencer es pot trobar a la pàgina web. ☎

La reflexió

A presó per no mostrar la documentació?

✉ Teresa Pagell, Assembla Antirepressiva d'Esplugues

La repressiva destinada a censurar i aïllar la lluita contra el pla Caufec a Esplugues s'ha perfeccionat amb el pas dels anys (i ja fa en fa vint que es promou aquest projecte). Inclou el menyspreu institucional, un vergonyós procés judicial, una agressiva campanya mediàtica, el setge a qualsevol entitat que doni suport explícit a la Plataforma o la negació d'espais i infraestructura municipal. Quant tot això no dona resultat, es fa veure que la policia i la justícia són òrgans independents que interpreten i defensen la legalitat, però en realitat persegueixen i castiguen la dissidència i la desobediència a aquest capitalisme salvatge. Així, diferents persones hem patit aquesta maquinària que des de l'arribada

dels Mossos d'Esquadra al poble ens ha significat la imputació de més de 70 delictes, faltes o processos administratius per desobediència, resistència, desordres públics o manifestació il·legal. Aviat una de nosaltres haurà d'ingressar un mes a presó per no mostrar la documentació a un policia que cridava que més de vint persones al carrer és una reunió il·legal. Aquesta decisió d'ingressar a presó en comptes de pagar una multa de 480 euros serà una manera més de denunciar el seu codi penal i la persecució discriminada cap als moviments populars que es mobilitzen al carrer. Esperem trobar-nos allà amb tothom que li preocupi aquesta manera d'entendre això que acostumen a anomenar "democràcia". Per evitar problemes, a les concentracions al carrer formarem grups que no superin les vint persones.

PONENT // EL 19 DE GENER S'INAUGURA UN NOU CSO A LLEIDA

Dues noves okupacions amplien els espais socials del Segrià i del Pla d'Urgell

Directa Terres Ponent
/terresponent@setmanaridirecta.info/

El CSO La Tercera Sèquia a Mollerussa i el CSO La Chispa de Lleida són els dos nous Centres Socials Okupats (CSO) amb els quals podran comptar les terres de ponent. Tots dos han estat okupats en els darrers mesos i contribueixen a ampliar els espais socials de les comarques lleidatanes.

La inauguració de La Chispa es farà aquest dissabte 19 de gener

La Tercera Sèquia es va okupar aquest agost i, des de llavors, els okupes han estat treballant per rehabilitar-la i han dut a terme diferents activitats, com ara una concentració davant l'Ajuntament de la vila a l'octubre per tal de reivindicar l'okupació. Tots els divendres hi ha sopador popular vegà i la *kafeta* oberta. L'edifici és propietat de l'entitat Casa Canal. Era una de les antigues vivendes de les diferents famílies que mantenien el canal de reg que travessa Mollerussa.

Pel que fa a la capital de Ponent, després del polèmic desallotjament i enderroc sense notificació del CSO La Gàbia a l'estiu del 2006 i també del CSO El Pati, tots dos propietats de l'Ajuntament, els diferents moviments socials de la ciutat han rebut amb alegria la nova okupació. La Chispa és una casa situada als afores de la ciutat i propietat d'una constructora. Les persones okupants l'han habilitat per fer-hi una vivenda i un espai social. La inauguració del CSO es farà aquest dissabte 19

Centre social La Chispa a Lleida

Directa Ponent

Acte a Mollerussa en suport a la Tercera Sèquia

Directa Ponent

de gener. La Chispa estarà oberta tot el dia i a partir de les cinc de la tarda faran *pinxos* i una presentació. Com a projectes han pensat fer una biblioteca, instal·lar part de la distribuïdora Logofòbia de Barcelona, un mercadet de material de segona mà, un alberg, un taller mecànic i un hort, entre d'altres. També volen fer diferents activitats, com passis de vídeos.

Bona salut

És de remarcar la bona salut del moviment okupa a les comarques ponentines. El CSO La Via de Balaguer celebrarà el seu dotzè aniversari aquest 2008. La

És de remarcar la bona salut del moviment okupa a les comarques ponentines

CNT de Ponent, situada a Lleida, fa més de tres anys que okupa un pis en un edifici de la Rambla de Ferran construït sobre patrimoni

Façana de La Colomera a la ciutat de Tarragona

Nous CSO a Tarragona i València

El 13 de gener es van iniciar els tallers al Centre Social La Colomera, al carrer Ferrers 14 de la ciutat de Tarragona. Fa dos mesos que es va okupar i la festa d'inauguració es farà el 9 de febrer. El 19 de desembre també es va okupar, al carrer Actor Llorens 45 de València, el que serà el nou Kasal Popular Al-Jaleo.

sindical acumulat. Anteriorment ja s'havia instal·lat en una planta buida de l'edifici dels sindicats d'on va ser desallotjada. En aquell moment (finals de l'any 2003) a la ciutat de Lleida es van produir tres desallotjaments en tan sols tres mesos: el CSO Joan Baiget, el CSO El Kasc i la pròpia CNT. Anteriorment havia estat desallotjat el CSO Kan Parra. I al Pirineu el CSO La Forestal continua resistint tot i el procés administratiu que està duent a terme el Departament de Medi Ambient i Habitatge de la Generalitat, propietaris de l'antiga casa forestal. ☺

SANTS // OKUPACIÓ

Can Vies fa una crida a la mobilització davant el judici del 24 de gener

Redacció Directa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Des de fa més d'un any el CSA Can Vies està amenaçat per un procés judicial interposat per TMB. El judici se celebrarà els propers dies 24 i 25 de gener a l'Audiència Provincial de Barcelona. Des de l'assemblea del CSA creuen que darrena d'aquesta data s'hi amaga "la intenció prou real de fer desaparèixer el nostre centre social". Com que la data és immediata volen que arreu es visibilitzi la seva situació i "la necessitat de conservar un espai autogestionat amb deu anys de vida com a part d'una xarxa activa de col·lectius de base i d'individualitats". Demanen la solidaritat i el recolzament mitjançant la participació en l'acte que tindrà lloc el 24 de gener a partir de les vuit del matí al Passeig de Lluís Companys. Aquell dia es podrà muntar parades, llegir textos de suport, participar de les actuacions musicals i teatrals de la jornada.

ROSSELLÓ // ESTUDIANTIL

Dos estudiants de Perpinyà perseguits per haver participat a les vagues

Redacció Directa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

En Pere i en Yann, dos estudiants de la Coordinadora de Grups Anarquistes i de Maulets, van ser detinguts acusats de degradació, robatori i amenaces de mort. Van quedar en llibertat però se'ls impedeix seguir els estudis. Són sota vigilància judicial i desenes d'organitzacions han denunciat que es tracta d'una persecució política per la seva participació a la vaga contra la reforma universitària.

LLEIDA // SEGUEIX EL JUDICI CONTRA L'ACTIVISTA ANTITRANSGÈNICS

L'Audiència Provincial revisa la sentència condemnatòria del pagès Josep Pàmies

Directa Terres de Ponent
/terresponent@setmanaridirecta.info/

L'Audiència Provincial de Lleida va celebrar el 10 de gener la vista pel recurs d'apel·lació presentat per Josep Pàmies, activista antitransgènics i membre de l'Assemblea Pagesa, condemnat per una acció contra el cultiu de transgènics duta a terme el 2003. El jutjat número 2 Penal de Lleida va condemnar Pàmies per dues faltes lleus de "desobediència a l'autoritat" i de "lesions" a un Guàrdia Civil. També l'obliga a pagar 22.000

euros per la baixa i les lesions en el canell dret que hauria patit.

La defensa volia l'absolució

La defensa va demanar l'absolució de l'activista davant la manca d'una descripció del desenvolupament dels fets o de la impossibilitat de Pàmies de causar una lesió d'aquest tipus, com van afirmar alguns doctors experts. Es va posar de relleu la poca verisimilitud de l'agent, que no va interposar cap denúncia el mateix dia, va anar al metge al cap de tres dies i l'any 2001 ja havia patit una lesió al mateix canell. La sentència tam-

poc té en compte els dotze testimonis de la defensa, però si les declaracions d'un altre Guàrdia Civil que no va comparèixer al judici perquè havia mort. El Tribunal no va voler acceptar com a prova una foto d'aquell dia en que es veu una mà, que no és la de Pàmies, que agafa el canell del Guàrdia Civil.

Tant la fiscalia com l'acusació particular van demanar un augment de la pena. La Fiscal va acusar Pàmies dels delictes d'atemptat a l'autoritat i de lesions, però va considerar la quantia econòmica com "ajustada a dret" i va quali-

La Fiscalia i l'acusació particular van demanar un augment de la pena

ficar la demanda de l'acusació particular de "desproporcionada". L'advocada del Guàrdia Civil va adherir-se als arguments de la fis-

calia però va demanar un augment de 14.000 euros perquè "la quantitat no condemnava la incapacitat i la limitació en l'agilitat de l'agent". També va acusar a l'Assemblea Pagesa de "protagonitzar episodis violents amb càrregues policials", tot referint-se als incidents causats pels Mossos d'Esquadra en una protesta durant la visita, al maig del 2007, del Conseller d'Agricultura Joaquim Llena a Balaguer i que va acabar amb càrregues policials i una persona detinguda.

Finalment la vista oral va ser pública i una vintena de persones solidàries van poder assistir-hi. ☺

Port de mercaderies on arriben els productes importats

Dona carregant un farcell a les proximitats de la frontera

Trànsit al zabok, el passadís que les autoritats marroquines destinen al trànsit del comerç atípic

La ruta del contraband

TEXT:
Berta Alarcó
i Manel López

FOTOGRAFIA:
Berta Alarcó

Melilla, la península ibèrica que ha estat mitjans com un t embut de desgrà subsaharians, feritats. Amb tot, l'es d'un somni, d'una vida, la impossibilitat d'accedir a un Melilla oculta: table realitat qu menys espectacular les tanques: la de Un atractiu marg que els comercia quins obtenen an tació de product asiàtics mitjançar nat *comerç atípic* que es fa sense p aranzels correspo La jugada con reclutar milers de per entrar les me mica en mica, fer com si fossin per consum personal dors arribats al p Melilla passaran desglossats en fa

Punt on es distri

(Melilla)

Cua d'accés a la frontera

ciutat de frontera explotat als terribles salts de preu, després de la deportació, depenent de la lluita per la llibertat en filferro a l'altre món. A una lamen- tudiniana regular que la de el contraban. e de benefici ents marro- mb la impor- es europeus i nt l'anome- c, és a dir, el agar els onents. sisteix a e persones rcaderies de nt-les passar al seu l. Els conteni- ort de la frontera rcells. Els

que s'encarreguen de transportar aquests farcells són residents de Nador, persones que tenen el dret d'entrar i sortir de Melilla durant el dia. Aquest tràfec multitudinari es permet per un acord hispanomarroquí que atorga la lliure circulació per la frontera a les persones empadronades a la zona, sempre que pernoctin al Marroc.

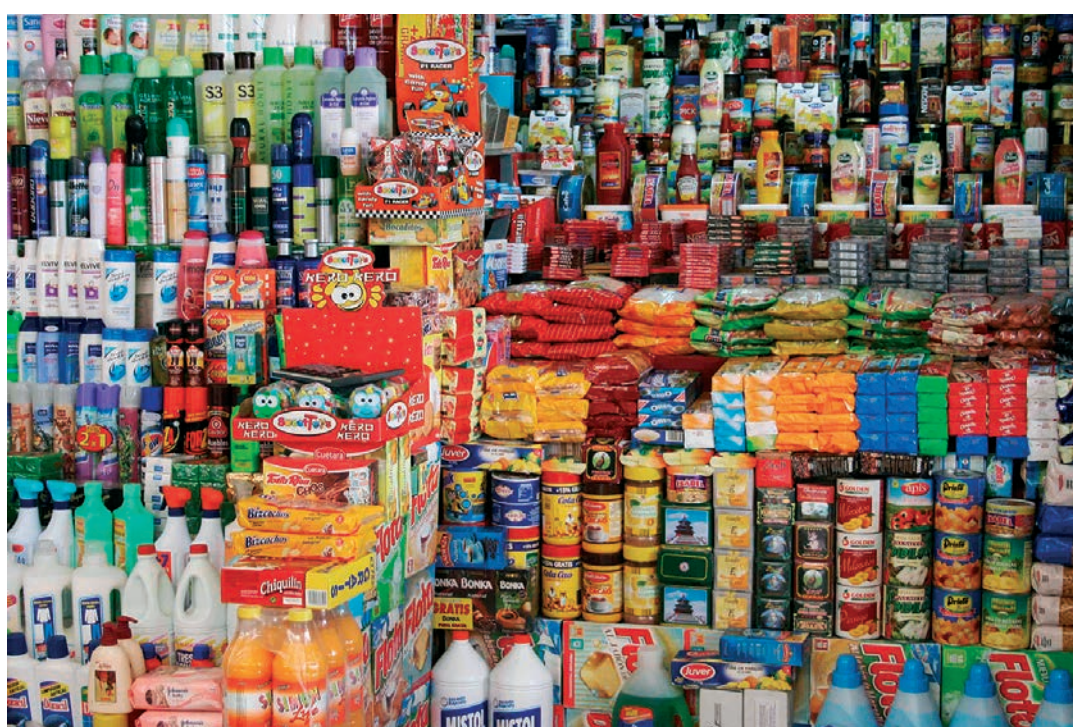
La feina a la frontera és dura, perillosa i inestable. Els que viuen d'això són persones empeses per la necessitat, sobretot dones i sovint vídues. Els farcells són pesats, els lladres sotgen, la policia marroquina no té objeccions a l'hora de pagar i, en algunes ocasions, els portadors ni tan sols coneixen amb exactitud el contingut del farcell que han d'acreditar com a propi. Tot sovint es tracta de productes de consum: mantes, roba nova o de segona mà, drogueria, lactis, pneumàtics o aliments. A la nit s'hi camuflen mercaderies il·legals com l'alcohol.

Cotxe que ja ha recollit la mercaderia rumb a Nador

Es bueixen les mercaderies que aniran a diferents localitats del Marroc (Beni-Enzar)

Aparador de productes al soc de Nador

CATALUNYA // LA FUNDACIÓ TÉ LOCALS A BARCELONA I A L'HOSPITALET

Familia Unida està relacionada amb la secta Legionarios de Cristo

Xavi Martí

/redaccio@setmanaridirecta.info/

La Fundació Família Unida està relacionada amb l'organització ultraconsecradora catòlica Legionarios de Cristo, definida com a secta per part de nombrosos experts. A la pàgina web xilena de Família Unida la relació es fa explícita amb aquesta frase: "Contamos con la asesoría espiritual de la Congregación de los Legionarios de Cristo". Família Unida es defineix com "una instància d'ajuda als problemes quotidians de la família", però darrere d'això s'hi amaga una secta que fomenta una família basada en el matrimoni monògam heterosexual i on el paper de la dona és generar noves vides.

S'hi amaga una secta que fomenta una família basada en el matrimoni monògam heterosexual

Als seus locals Família Unida ofereix misses i conferències que pretenen la monotorització dels matrimonis segons els preceptes dels Legionarios. La manipulació sexual apareix en les xerrades titulades Família Paternidad Responsable, on es diu que "s'han d'utilitzar mètodes científics que no atemptin contra la vida". Les dues organitzacions reserven a les dones els rols més tradicionals de la societat. Aquest fet queda reflectit en les xerrades que Família Unida dedica a les dones separades, amb títols com Se equivocó Dios o 'todo' es culpa mía? o "He dejado de ser mujer porque estoy sola".

Família Unida té locals a Catalunya, entre els quals trobem una seu a l'avinguda Meridiana de Barcelona i una altra davant de l'estació de Renfe de l'Hospitalet. Els principals assessors espirituals de Família Unida són els sacerdots Legionarios Luis Miguel Herrera i P. Donal O'Keeffe.

Seu de Família Unida a l'avinguda Meridiana de Barcelona

Albert Garcia

► Mantenir-se viu

El Vaticà, durant els darrers 50 anys, ha confiat en organitzacions com Legionarios de Cristo, Opus Dei, Comunió y Liberación, Camino Neocatecumenal o Renacimiento Carismático per influir en la societat. El sacerdot mexicà Marcial Maciel Degollado va fundar els Legionarios de Cristo l'any 1941. Es tracta d'una congregació religiosa de dret pontifici que té un objectiu clar: l'extensió del Regne de Crist. Actualment, Legionarios de Cristo té presència a vint països d'Amèrica del Nord i del Sud, d'Europa i d'Àustràlia i compta amb 650 sacerdots i 2.500 seminaristes.

Durant la dècada dels 60 Marcial Maciel va fundar la branca laica dels Legionarios, el Regnum Christi, un moviment d'evangelització que vol difondre la paraula de Déu per tot el món i que va aterrar a l'Estat espanyol durant el franquisme. El Regnum Christi està format per

65.000 membres, l'integren importants personalitats del món de la política, de l'empresa i de la vida acadèmica i controla nombrosos mitjans de comunicació.

Els Legionarios i Marcial Maciel van comptar amb la benedicció i la protecció de Joan Pau II, que va veure en la congregació el model d'església que ell volia. Cal destacar que Joan Pau II va definir Maciel com un "guia eficaç de la joventut" i el va convidar a acompanyar-lo en els viatges que va fer a Mèxic el 1979 i el 1990.

► Reconeguts per la Santa Seu

Els Legionarios de Cristo són una secta encoberta. José Martínez Velasco, autor del llibre Los documentos secretos de los Legionarios de Cristo, defineix les seves normes com a "escrits medievals redactats al segle XX". Velasco ha afirmat que "jurídicament la Legió no pot ser titulada de secta perquè té tots els reconeixements de la Santa Seu, però en el seu funcionament, tant el dels Legionarios com el del Regnum Christi, respon a vuit dels deu punts que els especialistes utilitzen per tipificar una organització com a secta, és a dir, culte exagerat al líder, secretisme, programació mental o ruptura amb l'entorn familiar del seus membres".

Els Legionarios no han fet públiques les seves normes i constitucions internes i han prohibit al seus membres un conjunt de coses: creuar les cames, menjar fora de casa més de dos cops al mes, passejar o anar amb cotxe amb una dona o tenir comptes bancaris que no estiguin mancomunats. La direcció de la congregació determina si un

legionari pot sortir del país i regula la relació dels seus membres amb les seves famílies. L'objectiu és trencar els lligams familiars. Algunes normes són clarament exemplificadores: "Tots els sacerdots podran visitar els seus pares dos cops l'any, en ocasió de l'onomàstic –o el corresponent aniversari–, si els seus pares viuen al mateix país; la duració de la visita no serà superior a un dia; si els seus pares moren al tornar d'aquesta visita els sacerdots han d'acceptar el sacrifici de no estar presents en la mort i l'enterrament o durant les visites a la seva família el sacerdot ha d'hospitalitzar-se en un centre de la Legió". Els estatuts de la congregació van ser aprovats pel Vaticà l'any 1983 quan Joan Pau II era Papa.

► Escoles i escàndols

Els Legionarios de Cristo reben 100 milions de dòlars l'any en concepte de donatius. A més, tenen un pressupost de 650 milions de dòlars, obtinguts amb els ingressos generats per una xarxa d'escoles i universitats privades que s'esten per vint països. A l'Argentina, el Brasil, Xile, Veneçuela, Colòmbia, Mèxic, Itàlia, els Estats Units, Irlanda i l'Estat espanyol la congregació té 145 escoles, 21 instituts superiors i nou universitats. Les escoles Highlans, Cumbres, Everest, Mano Amiga i les associacions juvenils ECYD són alguns dels organismes educatius de la congregació.

El primers escàndols relacionats amb Marcial Maciel no van transcendir de l'àmbit eclesial i van ser investigats i ocultats pel Vaticà. L'any 1954 se'l va acusar de ser addicte a la dolantina i el 1956

va rebre la primera suspensió per un cas de pederàstia. El 1997 tres exsacerdots legionaris mexicans van acusar-lo d'abusar d'ells sexualment quan eren seminaristes, durant la dècada dels 50. L'any 2002 Maciel va negar públicament les acusacions, el 2005 va abandonar la direcció dels Legionarios i el va rellevar el sacerdot mexicà Álvaro Corcuera.

Les seves normes són "escrits medievals redactats al segle XX"

L'any 2001 Joseph Ratzinger va denunciar la Legió davant el Vaticà per pederàstia i dominació de les consciències de les víctimes mitjançant la direcció espiritual i la confessió, però la seva investigació va ser aturada per Joan Pau II. L'escàndol més important es va donar el 2007, quan un tribunal de Ciutat de Mèxic va citar Maciel i Corcuera per respondre a una demanda i acusació d'abús sexual a un nen de quatre anys. José Bonilla, el pare del nen, va declarar que "els actes de pederàstia han inundat tota l'organització que ell va fundar" i que "Maciel va instaurar una tradició d'abusos sexuals i de pràctiques institucionals d'encobriment".

En resum, algunes característiques del màxim competidor de l'Opus Dei. ①

POLÍTIQS I EMPRESARIS RELACIONATS AMB ELS LEGIONARIOS

MÈXIC: Carlos Slim Helú (tercer home més ric del món segon Forbes, 2005); Marta Sahagún de Fox (dona de Vicente Fox); Bibiana Corcuera (directiva de Televisa)

COLÒMBIA: Julio Mario Santo Domingo (magnat de la cervesa)

VENEÇUELA: Gustavo Cisneros (magnat dels mitjans de comunicació)

EUA: Lucrecia Rego de Planas (directora de Catholic.net)

ALGUNES FRASES DE MARCIAL MACIEL, FUNDADOR DELS LEGIONARIOS

DONES: "El hombre las quiere como ellas son, mujeres con todas las cualidades y límites de su feminidad. Sin embargo, les llegan hoy modelos de comportamiento que le proporcionan una liberación falsa de tipo meramente sexual o que la obsesionan con el éxito profesional".

EDUCACIÓ: "La separación entre niños y niñas es muy positiva, ya que la manera de dar clases a los niños y a la niñas es completamente distinta y los separamos basándonos en su diferente madurez intelectual".

ESTAT ESPANYOL // EL PP VA DONAR 4 MILIONS D'EUROS A LA SECTA

Los Legionarios de Cristo estan vinculats amb el Partit Popular

✉ Xavi Martí

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Les connexions entre els Legionarios de Cristo i el PP són clares. Entre el 2000 i el 2002 els Legionarios van rebre més de quatre milions d'euros per part d'administracions del PP per fer projectes de cooperació. Aquests tipus de projectes s'han convertit en una de les seves vies de finançament. L'any 1998 els Legionarios van crear el programa *Un kilo de ayuda*, que consistia a la venda d'una targeta-donatiu a les grans superfícies comercials. Entre el 1998 i el 2003 aquest programa va obtenir més de tres milions d'euros en metàl·lic i els diners, en lloc d'anar a parar als més necessitats, es van utilitzar per crear una cartera de valors a curt termini. Amb Eduardo Zaplana al capdavant de la Generalitat Valenciana, els Legionarios van rebre 240.000 euros

d'aquesta administració per fer un dispensari mèdic a la població natal de Marcial Maciel, a Cotija (Mèxic).

Els Legionarios no recapten aquestes subvencions en nom propi, sinó que utilitzen un entramat d'empreses, fundacions i associacions que gestionen els projectes. A l'Estat espanyol operen a través d'luve-Cooperación i Mano Amiga, que són filials d'luve Inc. i Help Action Inc. (ambdues amb seu social als EUA). Entre el 2000 i el 2002 luve i Mano Amiga van rebre subvencions del PP per gestionar 34 projectes de cooperació.

Propietats, polítics i empresaris sectaris

L'organització compta amb 70 propietats repartides per tot l'Estat espanyol, entre les quals destaca el Centre Universitari Francisco de Vitoria (Madrid), que té com a rector Daniel Sada, exassessor en edu-

cació d'Aznar. Les germanes Macarena i Ana Botella també estan relacionades amb aquest centre. El Francisco de Vitoria no hauria estat possible sense el suport d'Íñigo Oriol (expresident d'Iberdrola), que té quatre familiars que són sacerdots legionaris.

Entre els empresaris que formen part de l'òrbita de la secta destaquen Alicia Koplowitz i José María Ruiz Mateos, que l'any 2006 va entregar sis milions d'euros als Legionarios en concepte de donatiu. Altres exemples de la relació

entre el PP i els Legionarios són noms com els d'Ángel Acebes, José María Michavila, Francisco Camps, Carlos Mayor Oreja o Marcelino Oreja. Cal destacar, a més, que el príncep Felip ha participat en diversos actes esportius organitzats pel Francisco de Vitoria.

Els Legionarios compten amb seminaris a Cantàbria, València i Salamanca. A Catalunya, com a personatges i instàncies relacionades amb la secta, destaquen noms com els del cardenal Ricard Maria Carles i la Universitat Abat Oliba.

ALGUNS TÍTOLS QUE PARLEN DELS LEGIONARIOS DE CRISTO

- ✦ *Cuando las víctimas callan: respuestas al abuso sexual por líderes religiosos*. Paloma Escalante (antropòloga).
- ✦ *Los Legionarios de Cristo en la estrategia geopolítica del Vaticano para Latinoamérica*. Jorge Erdely (expert en religió).
- ✦ *La prodigiosa aventura de los Legionarios de Cristo* (parla de les relacions del PP amb la secta). Alfonso Torres.
- ✦ *La espiral del silencio: el príncipe Marcial Maciel*. Salvador Guerrero.

LLEIDA // ELS MANIFESTANTS DEMANEN CONVIVÈNCIA I JUSTÍCIA

Una associació àrab es manifesta per la igualtat de les immigrades

✉ Directa Ponent

/terresponent@setmanaridirecta.info/

Una setantena de persones es van manifestar el 13 de gener a Lleida sota el lema *Per un compromís per la igualtat i la convivència*. La protesta la va convocar per l'Associació Cultural Àrab Atlas per exigir una igualtat real per a les persones immigrades. L'acte es va iniciar davant la Plaça Paeria i va finalitzar a peu dels jutjats, dos espais més que simbòlics per fer una crítica tant al paper del consistori com al de la justícia en relació al tema de la immigració.

Van exigir la investigació de la mort d'Hamid Oulhadi

El manifest que es va llegir posava de relleu que "els partits polítics s'omplen la boca parlant d'integració i d'igualtat, però la realitat és que les persones immigrades es troben en una situació d'explotació, misèria i desamparament." També van afegir que estan cansats "del discurs negatiu quotidià que s'està fent de la comunitat immigrant des d'alguns mitjans de comunicació i des de certs sectors del poder". També es va parlar del silenci que hi ha al voltant dels beneficis que ha suposat la immigració per la societat.

Drets polítics, drets socials i drets lingüístics

Un dels punts forts va ser la defensa del dret de la ciutadania

Josep Pàmies va fer un parlament durant la concentració convocada pels immigrants

universal i l'anul·lació de la Llei d'estrangeria que "provoca discriminació i desigualtats". Van criticar les darreres notícies sobre la proposta del president de l'Estat francès, Nicolas Sarkozy, de fer expulsions massives de persones sense papers. També es va reclamar el dret de vot de les persones immigrades. "L'immigrant treballa, paga impostos i no pot escollir els seus representants perquè no té dret al sufragi".

En l'aspecte dels drets socials es va reclamar la justícia social, entesa com una defensa dels drets bàsics (com l'habitatge i el treball), i uns serveis socials "que lluitin contra la marginació i l'exclusió social" tot defugint "la caritat i el clientelisme de les ajudes socials".

Durant la manifestació també es va demanar a l'administració que amplii les franges horàries de català, que es puguin fer classes de llengua dins l'horari laboral i que es potencii el voluntariat lingüístic perquè les persones immigrades es puguin "expressar en llengua catalana".

Justícia justa

En la segona part de l'acte, duta a terme davant dels jutjats, dues persones van exigir que s'investiguí la mort d'Hamid Oulhadi, un ciutadà de Cervera d'origen marroquí que va ser trobat en un camp a la població segarrenca de Granyanella ara fa més de dos anys. Tres persones van ser absoltes de l'acusació d'assassinat. A més, des de

l'Associació Atlas es reclama una "investigació objectiva de les forces policials que cometen abusos de poder amb impunitat".

Durant l'acte es va demanar "al conjunt dels immigrants, als moviments socials i al conjunt de la comunitat lleidatana" que s'afegissin a la "lluita per la dignitat i la igualtat", que serà "una lluita llarga i dura". Hi va participar l'activista antitransgènics i membre de l'Assemblea Pagesa Josep Pàmies. Segons notícies publicades en diversos mitjans de comunicació com Webislam.com, Abdelwahab Houzi, president de la Comunitat Islàmica de Cooperació i d'Unió de Lleida i Comarca del Segrià (CICU), no va voler participar en la manifestació. ☐

SANT ANDREU // LABORAL

Els treballadors escridassen Jordi Hereu durant els tres tombs

✉ Redacció Directa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Desenes de conductors d'autobusos i de treballadors de l'empresa Frape-Behr van aprofitar la rua dels tres tombs que es fa al barri de Sant Andreu de Palomar per escridassar l'alcalde de Barcelona, Jordi Hereu. Li van recriminar la seva actitud prepotent i la postura negada al diàleg del seu partit. Un veí que es trobava al costat de l'alcalde va aprofitar per demanar-li que dialogués. Hereu va contestar que dialogaria si cedien. Tot es pagava amb diner públic i es tractava de molts diners. L'alcalde va argumentar que els sindicats seriosos com la UGT no els donaven suport.

TARRAGONA // REPRESSIÓ

Una parada de signatures dóna suport al noi que va cremar fotos dels reis

✉ Redacció Directa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

A la rambla Nova de Tarragona es va organitzar un punt de recollida de signatures el 14 de gener. La parada també va servir per difondre la convocatòria prevista pel 16 de gener al matí a les portes del jutjat d'instrucció núm. 4 de Tarragona. El Jutjat Central d'Instrucció núm. 2 de Madrid ha citat a declarar en Santi, un militant d'Endavant, davant el Jutjat d'Instrucció núm. 4 de Tarragona. Està requerit en qualitat d'inculpat, acusat de la crema d'una fotografia del cap d'Estat espanyol durant una concentració antimonàrquica que es va fer el 18 d'octubre a la plaça de la Font de la capital del Tarragonès.

CATALUNYA // VIVENDA

Nova marxa per l'habitatge: "Atenció Houston, tenim una hipoteca"

✉ Redacció Directa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Les assemblees per l'habitatge de Barcelona, St Vicenç dels Horts, l'Hospitalet, Sabadell, St Quirze del Vallès, St Cugat, Terrassa, el Poble Nou i el col·lectiu V de Vivenda tornen a convocar tothom a una manifestació per l'habitatge el proper 1 de març a les cinc de la tarda. L'acte central es farà a la plaça Catalunya de Barcelona. El lema per aquesta cita en plena campanya electoral serà: *Houston, tenim una hipoteca*.

Roda el món

/internacional@setmanaridirecta.info/

CANADÀ // CAMPANYA CONTRA VANCOUVER 2010

Els indígenes denuncien que els Jocs Olímpics es faran en 'terra robada'

Hillary Bain Lindsay
/Canadà/

La web oficial dels Jocs Olímpics d'Hivern de 2010 ven la participació "històrica" i "sense precedents" dels pobles indígenes en l'edició de Vancouver. Segons el portal, la col·laboració entre el Comitè Olímpic de Vancouver (VANOC) i els aborígens permetrà "mostrar el seu art, llengua, tradicions, història i cultura, així com promoure el desenvolupament d'habilitats esportives i entrenament relacionat amb els Jocs". Davant de tant triumfalisme, Kanahus Pellkey, de la Nació Secwepemc, respon: "Intenten donar-nos gat per llebre i no és d'això del què estem parlant. Del què estem parlant és de lluitar per la nostra terra".

"No als Olímpics en terra nadiua robada" s'ha convertit en el crit de guerra de la resistència indígena als Jocs, que ja ha trobat aliats en les persones i col·lectius que s'oposen a les conseqüències devastadores —tant socials com ambientals— que ja provoquen la preparació de l'esdeveniment.

"Paral·lelament a l'arribada dels Jocs, el valor de la propietat està pujant pels núvols i les cases barates on viu la gent amb pocs ingressos estan desapareixent"

Gran part de l'estat canadenc de Colúmbia Britànica (BC, en les sigles angleses), on s'han de celebrar els Jocs, continua essent territori indígena. "Ara mateix estem aferrant els últims trossos de terra que ens queden", diu Pellkey.

El territori Secwepemc cobreix uns 145.000 quilòmetres quadrats al sud de BC. "La nostra terra allà dalt és muntanya i aigua. Hi ha gran abundància de fauna i vegetació. És un dels últims llocs al món on l'aigua de les muntanyes encara és neta. Aquesta terra, junt amb tot un estil de vida, és ara sota amenaça per la decisió de celebrar-hi els Jocs. Totes aquestes grans corpo-

Contador dels dies que falten pels Jocs Olímpics de Vancouver

Internet

racions veuen el potencial de les nostres terres verges. Volem fer saber als inversors que la nostra terra no està en venda".

Pellkey forma part del Moviment de Joves Natius, que s'oposa als efectes que tindran les Olimpíades als territoris St'at'imc i Squamish en forma d'augment del turisme i de desenvolupament als territoris circumdants de les Nacions Indígenes.

Un exemple és l'expansió continuada de l'estació d'esquí Sun Peaks Ski Resort, que ja ha rebut inversions per valor de 284 milions de dòlars canadencs i està pressionant per aconseguir expandir-se encara més i construir una carretera a través de les muntanyes per facilitar l'arribada d'esquiadors des de Calgary. "Mentre els turistes acudeixen a BC per viure la seva experiència en boscos verges, la nació Secwepemc depèn de la terra per viure. La gent depèn dels cervols, els fruits, les arrels i l'aigua fresca dels aqüífers subterranis, unes fonts que Sun Peaks està drenant per fer neu artificial. El que fan Sun Peaks i altres corporacions amenaça directament el nostre dret fonamental de viure".

A més riquesa, més pobres

Els efectes també es noten a Vancouver. Segons Angela Sterrit, membre del secretariat de la Xarxa Internacional de Joves Indígenes (IINY, en les sigles en anglès) i membre de la Nació Gitksan, "paral·lelament a l'arribada dels Jocs, el valor de la pro-

pietat està pujant pels núvols i les cases barates on viu la gent amb pocs ingressos estan desapareixent. S'està construint a tot arreu. Allà on vas, els carrers i les cases del voltant estan enderrocats".

Només una setmana abans s'havia robat la bandera olímpica en una acció reivindicada per la Societat dels Guerrers Natius

Segons un estudi de la IINY, es van perdre 512 illes de cases barates entre els mesos de juny de 2003 i de 2005 i gairebé 300 més han desaparegut per les pujades desmesurades dels lloguers durant els dos anys següents. "Per tot arreu s'està omplint de gent sense casa", diu Sterrit. "He viscut en aquesta ciutat durant molts anys i mai no l'he vista tan malament com ara. Cada dues cantonades veus un indigent. La gent no té mantes ni refugis on anar".

Kat Norris, del Grup d'Acció Indígena, assenyala que la població indígena representa un 30%

d'aquests indigents. La història brutal de repressió i discriminació, aliada al racisme que es viu encara avui, significa que "un alt percentatge de la nostra gent depengui dels serveis socials. Molts d'aquests serveis estan patint retallades de les subvencions i ens preguntem on van els diners".

Els Jocs costaran 2.500 milions de dòlars canadencs, segons declaracions del portaveu general de l'Estat al diari *Globe and Mail*, 1.500 dels quals sortiran dels impostos que paga la població. "Aquest és un preu massa alt per a un esdeveniment que gira completament entorn els negocis i beneficis de les grans corporacions", diu Norris. Així, la resistència continuarà? "Sense dubte hi haurà una escalada, respon Norris.

Comença l'acció directa

Aquestes no són bones notícies per al VANOC. L'oposició als Jocs ja ha provocat que els organitzadors olímpics exigissin grans mesures de seguretat a tots els esdeveniments que hi estan relacionats, com ara la col·locació de tanques que separin els dignataris del públic. A la cerimònia d'il·luminació de la bandera olímpica, "la seguretat gairebé superava el nombre de les més de 100 persones que protestaven, que d'altra banda també superaven el nombre del públic assistent", reconeixia el *The Vancouver Sun* del 13 de març. Només una setmana abans s'havia robat la bandera olímpica en una acció reivindicada per la Societat dels Guerrers Natius.

Després d'una altra acció on es va pintar el rellotge olímpic, el gerent del VANOC, John Furlong, afirmava: "No és la manera de fer canadenca. Quan es fa una cosa així (pintar el rellotge) perds el teu dret de ser escoltat". Tal com recorda Pellkey, "el poble indígena té una llarga història de diàleg amb el Govern canadenc, però aquest mai els ha inspirat confiança. Tenim tractats que mai s'han respectat i sabem que el Govern sempre duu a terme qualsevol cosa que vulgui sense tenir en compte a ningú".

Malgrat aquesta història d'indiferència, l'any 2002, dos representants natius van viatjar a Suïssa per presentar una petició oficial al Comitè Olímpic Internacional. La proposta descrivia tots els "abusos dels drets humans comesos contra les nacions indígenes al Canadà" i demanava que el comitè no escollís la Colúmbia Britànica per la celebració dels Jocs. El COI, però, mai els va prendre seriosament i va decidir fer-los en territori indígena.

"No és per empenyar que fem això, sinó perquè estimem la nostra terra i els nostres avantpassats"

Avui, la resistència està utilitzant noves tàctiques per assegurar-se que la seva veu es fa sentir: "Ens hem adonat que l'acció directa és un camí per aixecar-se. Encara que interrompre els Jocs Olímpics potser no és la versió de Furlong del tarannà canadenc, és millor que permetre que aquests destrueixin les nostres possibilitats de sobreviure. Quan vostè senti parlar de la resistència indígena recordi que som gent real. Som mares i tistes, mullers, marits. Tenim un cor i ens preocupem. És això el que ens condueix a lluitar pel que tenim: la nostra terra, els nostres conreus. Ens preocupem per la terra i els nostres infants, els nostres renets que encara han de néixer. Els estimem amb tot el nostre cor. És aquesta la raó per la qual estem fent això. No és per empenyar sinó perquè estimem la nostra terra i els nostres avantpassats".

BERLÍN // **ELS LÍDERS SOCIALISTES VAN SER ASSASSINATS EL GENER DE 1919**

Milers de persones recorden Rosa Luxemburg i Karl Liebknecht

Guillem Sanchez i Barrull
/Berlín/

Hi havia una dita molt popular a l'antiga RDA que deia que el Primer de Maig era la data de la burocràcia i en què calia deixar-se veure per pujar en el càrrec. En canvi, l'aniversari de l'assassinat de Rosa Luxemburg i Karl Liebknecht, el 15 de gener de 1919, era quan es manifestava la gent que creia en la revolució, al marge de les derives i contradiccions que patia el socialisme real.

La tradició obliga a comprar un clavell roig per dipositar a les tombes de Luxemburg i Liebknecht

I realment, molta gent encara creu en la revolució a l'actual Alemanya unificada, vistos els milers i milers de persones que el 13 de gener es van anar concentrant des de les vuit del matí al Memorial dels Lluitadors pel Socialisme del cementiri de Berlín. La tradició obliga a comprar

un clavell roig per dipositar, no sols a les tombes de Luxemburg i Liebknecht, sinó també a les dels morts per l'efímera República dels Consells d'Obrers i Soldats d'Alemanya de 1918, a les víctimes de la repressió de la posterior República de Weimar i als brigadistes alemanys que van acudir a la nostra Guerra Civil. És un moment d'intensa emoció que molta gent viu de forma íntima a pesar de la multitud que l'envolta. Fora les portes del cementiri les bandes de música alternen la Internacional amb cançons revolucionàries alemanyes, mentre les barraques de *bratwurts* i vi calent conviuen amb les parades de material dels diferents grups polítics.

El gruix de la gent, però, no arriba a primera hora, sinó que ho fa en una manifestació que, des de la Porta de Frankfurt, creua una gran part del Berlín oriental. En aquesta marxa, dominada per una gran quantitat de partits comunistes del tipus més variat, també hi destaquen els blocs antifeixistes, els immigrants turcs i algunes banderes dels grans sindicats, majoritàriament socialdemòcrates.

El dia abans, el diari marxista *Jungel Welt* organitza la Conferència Rosa Luxemburg, enguany centrada en l'aparició del partit L'Esquerra, sorgit de la unificació de l'oriental Partit Democràtic Socialista i de l'escissió dels socialdemòcrates dirigida per

Tomba de Rosa Luxemburg, a Berlín

Oskar Lafontaine. L'èxit electoral de L'Esquerra –inaudit a Alemanya– ha obligat a replantejar

les seves postures a molts moviments socials i altres formacions marxistes.

Els protagonistes de la revolució alemanya

“L'ordre regna a Berlín!”. La frase que va fer història en realitat descrivia que la revolució obrera havia estat aixafada. La burgesia va acceptar cedir el govern a la socialdemocràcia a canvi que aquesta li fes la feina bruta de liquidar els revolucionaris. La República dels Consells d'Obrers i Soldats d'Alemanya que Liebknecht havia proclamat davant milers de persones des del balcó del mateix Palau de Frederic II el novembre de 1918 va ser liquidada poques setmanes després, amb l'alleujament de la burgesia europea que temia l'extensió de l'exemple rus pel continent.

Però encara quedava un últim detall per resoldre. I es va saldar la nit del 15 de gener de 1919, quan els guàrdies d'assalt del govern socialdemòcrata van entrar a l'hotel on vivien Luxemburg i Liebknecht i se'ls van endur no massa lluny. El tret executòria es va sentir des del mateix hotel. El cos de Luxemburg no es va trobar fins al cap de tres mesos en una enclusa del canal. Va haver de ser reconeguda per la roba.

KÈNIA // **LA REVOLTA HA CAUSAT 300 MORTS I LA POR D'UN POSSIBLE CONFLICTE ÈTNIC**

Frau electoral i crisi social al país

Jordi Sant Gisbert
/Barcelona/

Després de la revolta social dels primers dies de gener a conseqüència d'uns resultats electorals més que dubtosos, una calma tensa regna sobre Nairobi. Enrere queden 300 morts i, per molts, l'aparició dels vells fantasmes sobre els conflictes ètnics a l'Àfrica.

Però, lluny de respondre a motius culturals, la crisi keniana és essencialment política i econòmica. La Comissió Electoral de Kènia finalment ha decretat que el president electe, Mwai Kibaki, ha guanyat les eleccions per un estret marge de 200.000 vots, no sense reconèixer pressions del propi govern i les evidències –confirmades pels observadors internacionals– d'un frau electoral massiu en algunes zones del país.

El principal opositor, Raila Odinga, s'ha negat a acceptar els resultats i qualsevol mediació internacional (com la de la Unió Africana), ja que Kibaki ha anat per feina i ha nomenat gran part

del seu gabinet ministerial, entre els quals trobem algun altre candidat presidencialista. D'aquesta manera, Kibaki busca disminuir les veus crítiques sobre la seva reelecció.

La crisi keniana és essencialment política i econòmica. La Comissió Electoral ha decretat que el president electe ha guanyat

Aquestes trifulgues polítiques, però, no solucionen les causes reals de la problemàtica keniana. Les revoltes han esclatat com un crit en contra de l'exclusió social en què viu la majoria de la pobla-

ció. És cert que Kibaki, des de la seva elecció l'any 2002, ha concentrat les altes esferes del poder polític i econòmic (com per exemple el turisme) en mans dels kikuius, fet que explica l'assassinat de persones d'aquesta ètnia durant les revoltes.

Però, si bé existeix una adscripció ètnica entre els líders polítics i els seus electors (Kibaki ha comptat amb els suport de la població kikuiu i Odinga amb la dels luos), la realitat cultural no està tan polaritzada com ho han estat les eleccions, ja que existeixen més grups ètnics (luhya, kamba i kalenjin, entre d'altres) que no donen suport a un líder del seu mateix grup.

El que realment ha encès els ànims de gran part de la població és que el discurs de lluita contra la corrupció i a favor d'una redistribució de la riquesa amb què Kibaki va arribar al poder no s'ha materialitzat i Kènia és, actualment, el desè país del món amb una desigualtat de riquesa més gran. La inflació econòmica ha deixat les capes socials més

humils en una situació d'extrema vulnerabilitat i el creixement econòmic no ha revertit en el conjunt de la població.

► Els vicis de la classe política
La poca credibilitat dels polítics kenians en general també és un dels factors que expliquen la crisi. Els tres principals candidats a les eleccions –Kibaki, Odinga i Musyoka– tenen una llarga trajectòria als càrrecs polítics i tots tres van participar en els governs de l'antic dictador Daniel Arap Moi, successor d'un dels pares de les independències africanes, Jomo Kenyatta. De fet, Kibaki i Odinga també van compartir els primers anys de govern de coalició, però l'intent presidencialista de reformar la constitució de l'any 2005 els va separar i convertir en rivals polítics. Llavors ja es van produir actes de protesta importants contra el govern i una majoria de la població es va negar a votar afirmativament al referèndum. A més, durant la legislatura anterior, Kibaki va expulsar els ministres acusats de corrupció i, posteriorment, va tornar a integrar-los al govern

quan els processos judicials encara estaven oberts.

La majoria dels partits formen part de coalicions que pretenen aconseguir el control del poder. Al mateix temps, molts d'ells provenen d'escissions prèvies d'altres partits. Velles lluites i antagonismes

La majoria dels partits formen part de coalicions que pretenen aconseguir el control del poder

ideològics s'han solucionat a canvi de càrrecs polítics o favors econòmics. Gran part de la població keniana protesta contra aquest nepotisme amagat de democràcia i contra la impossibilitat d'escollir el seu futur de forma lliure.

Observatori dels mitjans

/observatorimitjans@setmanaridirecta.info/

El Col·legi de Periodistes de Catalunya cedeix espais a un col·lectiu creacionista

Enric Borràs Abelló

El Col·legi de Periodistes de Catalunya va acollir el 19 de desembre la presentació del cicle de conferències *Allò que Darwin no sabia* (loquedarwinnosabia.com), una sèrie d'actes en contra de la teoria de l'evolució que s'havien de fer a Barcelona, Màlaga, Madrid, Lleó i Vigo amb la presència de suposats científics nord-americans. La presentació i els actes els feia una associació dels Estats Units anomenada Metges i Cirurgians per la Integritat Científica (www.pssiinternational.com), un col·lectiu que –per rebatre la teoria de l'evolució– defensa que Darwin s'equivocava i que, a més, s'oposa a les lleis de Mendel. Aquest col·lectiu rep el suport

del Servei Evangèlic de Documentació i Informació (www.sedin.org), un col·lectiu que defensa les teories del creacionisme i la seva versió renovada –la del disseny intel·ligent– i que té seu a Cassà de la Selva. Segons els membres de tots

dos col·lectius, hi ha una confabulació mundial de biòlegs oficials que vole impedir que es donin a conèixer les teories contràries al darwinisme. Per això continuen defensant una visió de la biologia que encaixa amb la Bíblia, segons la qual déu va crear el món i tot allò que hi viu tal com és ara. Bé, la suposada confabulació deu existir en d'altres països, però aquí no, perquè el Col·legi de Periodistes va cedir la sala a un col·lectiu que nega el darwinisme sense cap base científica i s'agafa a les excuses del creacionisme i el disseny intel·ligent.

Als EUA aquesta mena de grups han provat d'introduir-se sense gaire èxit als cercles acadèmics, tot oferint donacions mil·lenàries si cal. El cicle de conferències que van presentar al Col·legi tenia la

mateixa intenció. Incloua conferències a les universitats de Lugo i Vigo, en un centre de convencions de Madrid, en un hotel de Màlaga i a la Fira de Barcelona. Cal recordar que la Fira, que té un consell general presidit per l'alcalde Jordi Hereu, és un espai on habitualment se celebren tota mena de conferències i congressos científics.

Cal dir que la convocatòria de l'acte de presentació del cicle de conferències no es va enviar a gaires mitjans. Més aviat semblava que només fos per uns quants, els que eren propers. A més, el rebombori i les protestes que ha causat la presència dels creacionistes a les universitats ha fet que les universitats de Lleó i de Vigo hagin suspès l'acte.

El problema és l'AVE

Àngelo Pineda

Tv3 va emetre el 13 de gener, dins l'espai *30 minuts*, el reportatge 'Tot esperant l'AVE' de Montse Castany, Eduard Quesada i Daniel Pons. En aquest reportatge es plantegen els problemes sorgits al voltant de les obres a les proximitats de Barcelona, com el caos a Rodalies de Barcelona de Renfe i l'habilitació d'autobusos per als passatgers dels trams

afectats. També es va fer referència a la construcció d'un túnel que anirà fins a l'estació de la Sagrera i que creuarà la ciutat molt a prop de la Sagrada Família.

Malgrat tot, el reportatge no ofereix una perspectiva més profunda que aquesta i, per això mateix, resulta força acrític. No es discuteix en cap moment la idoneïtat d'una infraestructura que té un caràcter radial i elitista. Ben al contrari, s'esmenten els suposats beneficis que va provocar en

altres poblacions on ja ha arribat, com Lleida o Perafort, al Camp de Tarragona. En tots dos indrets trobem un creixement urbanístic important, celebrat per les alcaldies i alguns veïns, tal com mostren les imatges. Només alguns es van mostrar "indiferents" davant l'arribada d'aquesta infraestructura. Aquí, les possibles intervencions crítiques amb el TGV o amb els processos especulatiu que ha desencadenat no només es posen en segon pla, sinó que directament

se suprimeixen o s'amaguen. Tampoc hi ha contrapunt a les previsions optimistes de Ramón García-Bragado, tinent d'alcalde d'Habitatge, sobre el futur de la Sagrera.

Tot plegat transmet una celebració de l'AVE incontestada i un lament per tots els problemes que està generant aquesta infraestructura en els transports veritablement quotidians i necessaris per a la població del Barcelonès i les comarques costaneres.

'La Burxa' lluita per mantenir la seva seu

Joan G. Vallvé

La publicació local del barri de Sants de Barcelona *La Burxa* ha obert una campanya de recollida de firmes entre els periodistes i les persones vinculades al món de la comunicació. Busquen solidaritat entre els professionals per tal de protestar contra Transports Metropolitans de Barcelona (TMB), que té la intenció d'enderrocar el centre social okupat Can Vies, l'espai on tenen la redacció i que també allotja molts altres col·lectius del barri de Sants. Amb l'eslògan *Pel dret a la informació: No al desallotjament de Can Vies*, els responsables de *La Burxa* han publicat un manifest que podeu consultar

a la pàgina www.barrisants.org i que cerca la complicitat dels periodistes. Cal recordar que *La Burxa* és una publicació que es fa voluntàriament, que ja té gairebé deu anys i que s'ha consolidat com un espai d'informació alternatiu al barri de Sants amb un discurs propi i independent.

Amb la campanya pretenen convèncer TMB i l'Ajuntament de Barcelona perquè retirin la demanda judicial que pot dur a la fi de Can Vies. Segons expliquen, el 1998 TMB i l'Ajuntament es van comprometre a no reclamar Can Vies fins que no decidissin quin altre ús en feien, que havia de ser de caràcter social. Finalment, però, TMB ha decidit d'enderrocar l'edifici per tal de fer-hi pisos i vendre'ls.

Freqüències lliures i populars [ràdio i televisió]

Ràdio Bronka - 104.5 FM (Bcn Nord, Gramenet i Badalona) i 104.45 FM (Bcn Sud i Hospitalet), Ràdio Contrabanda - 91.4 FM (Barcelona), Ràdio Línea - IV 103.9 FM (Barcelona), Ràdio Pica - 96.6 FM (Barcelona), Ràdio Trama - 91.41 FM (Sabadell), Ràdio Kaos - 90.1 FM (Terrassa), Ràdio Korneta - 90.6 FM (Berguedà), Ràdio 90 - 101.4 FM (Olot), Ràdio Klara - 104.4 FM (València), Ràdio Malva - 105.0 FM (València), Ràdio Aktiva - 107.6 FM (Alcoy), Ràdio Mistelera - 100.8 FM (Dènia-La Xara), La Tele - 52 UHF (okupemlesones.org)

Per 60 euros l'any pots rebre la Directa a partir d'ara i durant un any

NOM I COGNOMS _____

ADREÇA _____ CODI POSTAL _____

POBLACIÓ _____

TÈLFON FIXE I/O MÒBIL _____ CORREU ELECTRÒNIC _____

SUBSCRIPCIÓ NORMAL (60 EUROS) _____ ALTRES QUANTITATS (SI VOLS CONTRIBUIR AMB UNA QUANTITAT EXTRA, INDICA-LA) _____

.....

FORMA DE PAGAMENT

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA ☐ NÚMERO DE COMPTA (20 XIFRES) _____

NOM DE LA PERSONA TITULAR _____

ALTRES FORMES DE PAGAMENT: ☐ SI PREFEREIXES PAGAR LA SUBSCRIPCIÓ PER MITJÀ D'UN INGRÉS O D'UNA TRANSFERÈNCIA O EN EFECTIU, O TENS
QUALSEVOL QÜESTIÓ QUE VULGUIS CONSULTAR, CONTACTA AMB LA DIRECTA.

.....

ENVIJA AQUESTA BUTLLETA A: JUAN RAMÓN JIMÉNEZ 22, 08902 HOSPIALET DE LLOBREGAT

TAMBÉ PODEU FER ARRIBAR LES VOSTRES DADES A TRAVÉS DELS TÈLFONS DE LA DIRECTA, PER CORREU ELECTRÒNIC O PER MITJÀ DE LA PÀGINA WEB.

TÈLFONS 935 270 982 / 661 493 117. CORREU ELECTRÒNIC: subscripcio@setmanaridirecta.info WEB: www.setmanaridirecta.info

La subscripció és la manera més efectiva per poder llegir DIRECTA setmanalment i també per donar el teu suport al projecte. Durant un any i per un cost de 60 euros, amb la teva subscripció el setmanari guanya en qualitat i presència al territori. Ens pots enviar les teves dades a: subscripcio@setmanaridirecta.info, o entrant a la web i omplint el formulari: www.setmanaridirecta.info
O bé, truca'ns al 935 270 982 ó al 661 493 117.

(Si voleu organitzar una presentació del setmanari, truqueu o escriviu un mail a internacional@setmanaridirecta.info)

-Baix Llobregat <baixllobregat@setmanaridirecta.info> -Barcelona <redaccio@setmanaridirecta.info> -Berguedà <bergueda@setmanaridirecta.info> -El Camp (Baix Camp, Alt Camp, Priorat, Conca de Barberà, Baix Gaià i Tarragonès) <elcamp@setmanaridirecta.info> -Girona (Alt Empordà, Baix Empordà, Gironès, La Selva, Pla de l'Estany i La Garrotxa) <girona@setmanaridirecta.info> -Maresme <maresme@setmanaridirecta.info>	-Menorca <menorca@setmanaridirecta.info> -Osona <osona@setmanaridirecta.info> -Terres de Ponent (Les Garrigues, Segarra, Urgell, Pla d'Urgell, Segrià i Noguera) <terresponent@setmanaridirecta.info> -Vallès Occidental <terrassa@setmanaridirecta.info> i <sabadell@setmanaridirecta.info> -Vallès Oriental <granollers@setmanaridirecta.info> -Solsonès <solsones@setmanaridirecta.info>
---	---

BADALONA La Mussara Sant Joan de la Creu 70 BARCELONA GRÀCIA Cap i Cua Torrent de l'Olla, 99 Infoespai Plaça del Sol, 19 Taifa Verdi, 12 Distrivinyes De l'or, 8 (Plaça del Diamant) HORTA - GUINARDÓ El Tinter La Plana, 10 Rocaguinarda Xiprer, 13 EIXAMPLE Quiosc Manu Nàpols-Roselló Xarxa Consum Solidari Rocafort, 198 POBLENOU Taverna Ítaca Pallars, 230 Cus-Cus Rambla Poblenou, 77 SANT ANDREU Patapalo Rubén Dario, 25 Bar La Lira Coroleu, 14 Bar La Lluna Ramón Batlle, 17 Andy Blue Can Fabra Trèvol Portugal, 2-4 Baixos Quiosc Comerç Plaça Comerç Quiosc Rambla Fabra i Puig, 10 Quiosc 11 de Setembre Onze de Setembre NOU BARRIS Ateneu Popular 9 Barris Portlligat, 11-15 Casal de Joves de Roquetes Vidal i Guasch 16 Can Basté Passeig Fabra i Puig, 274	Casal de Joves de Prosperitat Joaquim Valls 82 Casal de Joves Guineueta Pl. ca n'Ensenya 4 Quiosc Joaquim Valls amb Vinyars CIUTAT VELLA AQUENI Méndez Núñez, 1 principal Xarxa Consum Solidari Pl. Sant Agustí Vell, 15 Pròleg Dagueria, 13 El Lokal Cera, 1 bis La Rosa de Foc Joaquim Costa, 34 Quiosc Colom Rambles Quiosc Santa Mònica Rambles Quiosc Tallers Rambles Quiosc Canaletes Rambles Llibreria Medios Valldonzella 7 SANTS Espai Obert Violant d'Hongria, 71 La Ciutat Invisible Riego, 35 Terra d'Escudella Premià, 20 Teteria Malea Riego, 16 BELLATERRA Quiosc de Ciències de la Comunicació BERGA La Banda Mercat Municipal CORBERA DE LLOBREGAT Llibreria Corbera Psg. dels Arbres, 4 Le Centro Andreu Cerdà, 12 CORNELLÀ DE LLOBREGAT El Grillo Libertario Llinars, 44 CSO Banka Rota Rubió i Ors, 103	ESPARREGUERA Taverna Catalana L'Esparracat Feliu Munné, 18 ESPLUGUES DE LLOBREGAT Ubud Artesania Mestre Joaquim Rosal, 22 GIRONA Llibreria 22 Hortes, 22 Llibreria Les Voltes Plaça del Vi, 2 La Màquia Vern, 15 GRANOLLERS Llibreria La Gralla Plaça dels Càbrius, 5 Anònims Miquel Ricomà, 57 El Racó Ecològic Roger de Flor, 85 HOSPITALET DE LLOBREGAT Quiosc Montserrat Pl. Mare de Déu de Montserrat La Resistència Rosalía de Castro, 92 Centre d'Estudis de l'Hospitalet Major, 54 1º LLEIDA Ateneu La Maranya Parc, 13 La Falcata La Panera, 2 Quiosc Discom Alfred Parenya, 64 La Vella Escola Clot de les Monges, 1 MATARÓ Llibreria Robafaves Nou, 9 MANRESA Cafè l'Havana Plaça Gispert Moes Joc de la pilota, 9 Els Carlins Sabateria, 3-5 MOLINS DE REI Llibreria Barba Rafael Casanoves, 45 La Bodegueta Pintor Fortuny, 45	LOT Llibreria Dòria Sant Tomàs, 6 REUS Bat a Bat Kultur Sant Elies, 29 RIBES DEL GARRAF Llibreria Gabaldà Plaça de la Font, 2 SANTA COLOMA DE GRAMENET La Krida Sicília 97 SANT BOI DE LLOBREGAT Ateneu Santboià Av. Maria Girona 2 SANT FELIU DE LLOBREGAT Teteria Índia Jacint Verdaguer, 9 SANT JOAN DESPÍ Llibreria Recort Major, 60 LA SEU D'URGELL Llibreria La Llibreria Sant Ot 1 SOLSONA Llibreria Cal Dach Sant Miquel 5 Casal Popular La Fura Plaça Sant Pere 8 Llibreria Pellicer Pg. Pare Claret 12 i Avinguda del Pont 4 TARRAGONA CGT Tarragona Rambla Nova, 97-99, 2n pis TERRASSA Kasalet Societat, 4 VIC Llibreria La Tralla Riera, 5 VILAFRANCA DEL PENEDÈS La Fornal Sant Julià, 20
--	--	--	---

Què es cou

L'alfabetisme mediàtic dins de quadre

LA XARXA D'EDUCACIÓ EN COMUNICACIÓ VOL DONAR CONTINUÏTAT A LA CAMPANYA CONTRA L'ANALFABETISME MEDIÀTIC DURANT EL 2008

☞ Gemma García

/campanyes@setmanaridirecta.info/

Des de finals de 2005 existeix la llei de la comunicació audiovisual de Catalunya. Per una banda, recull que “els prestadors de serveis de comunicació audiovisual han de contribuir a l'alfabetització bàsica dels ciutadans” i, per l'altra, inclou la necessitat de la formació en comunicació i afirma que “la Generalitat ha de vetllar per la màxima competència comunicativa, tant la comprensiva com l'expressiva, en l'àmbit audiovisual i en les tecnologies de la informació i la comunicació”. La Xarxa d'Educació en Comunicació, que des de 2005 treballa perquè l'educació en comunicació sigui una realitat, ha interpellat la Conselleria de Cultura per incompliment de la llei i asseguren que el proper pas és el Síndic de Greuges. Aquest 2008 continuen amb la campanya contra l'analfabetisme mediàtic i volen desenvolupar-ne una segona fase. Amb el concepte d'analfabetisme fan referència a la situació d'inoperància en què els actuals currículs d'ensenyament deixen l'alumnat davant dels mitjans de comunicació audiovisuals.

Francesc-Josep Deó, de la Xarxa d'Educació en Comunicació, cita Noam Chomsky quan remarca la necessitat de ser “conscients” que els mitjans de comunicació són un “rentat de cervell amb llibertat”. Precisament, amb la campanya actual

La Xarxa reclama una educació per formar una ciutadania crítica, autònoma i lliure

contra l'analfabetisme mediàtic, la Xarxa reclama una educació per formar una ciutadania crítica, autònoma i lliure. “Entenem que en la societat de les pantalles del segle XXI tothom ha d'estar alfabetitzat”, valora Deó, un nou llenguatge ha d'acompanyar-se d'un “nou plantejament curricular, amb un espai i un temps”. Aquest “rentat de cervell en llibertat” desemboca en una “societat acrítica” que la campanya pretén combatre. Tal com explica Deó, s'ha d'educar per comprendre els missatges que et llencen els mitjans de comunicació i, alhora, per comprendre el que des de la Xarxa anomenen “fora de camp”,

que és tot allò que no hi apareix: els interessos econòmics i polítics que marquen els continguts.

La reivindicació que dona nom a la Xarxa –l'obligatorietat i universalitat de l'educació en comunicació– és un dels reclams en primeríssim pla de la campanya. Són conscients que aquesta educació a les escoles ha d'incloure la formació del professorat i, alhora, ha d'anar acompanyada de l'àmbit domèstic i dels mateixos mitjans de comunicació, ja que si no és així

El nou llenguatge s'ha d'acompanyar d'un “nou plantejament curricular amb un espai i un temps”

“el que fan uns ho desfan els altres”, conclou Deó. En l'àmbit domèstic, Deó exemplifica amb un dels fronts que desenvolupen des d'Aulamèdia, un col·lectiu que forma part de la Xarxa: “Estem intentant involucrar les federacions d'associacions de pares i mares en la formació”. En l'àmbit dels mitjans, des d'Aulamèdia no han tingut una experiència massa bona. Van participar en dos intents que han resultat lletra morta. Barcelona Televisió (BTV), aconsellada pel Consell Audiovisual de Catalunya (CAC), va constituir uns consells educatius. En aquest context, van demanar a Aulamèdia que dissenyés un programa de televisió d'educació en comunicació i que organitzés visites guiades a la televisió. “Tot ha quedat descartat i no ens han dit ni el perquè”, denuncia Deó. A TV3, els van convocar com a espectadors d'uns programes que ja “estaven tancats” i on “la possibilitat d'intervenció era nul·la”. Francesc-Josep Deó es pregunta si tan sols es tractava d'una qüestió d'imatge de portes enfora.

A escala europea, la Xarxa d'Educació en Comunicació recolza la Carta europea per a l'alfabetització en mitjans desenvolupada a partir d'una iniciativa del UK Film Council i el British Films Institute (BFI). La carta apunta diversos compromisos per defensar i desenvolupar l'alfabetització de mitjans a Europa.

La invasió publicitària

La publicitat va protagonitzar les jornades de 2007 de la Xarxa. Durant tres dies es va analitzar on i de quina manera el llenguatge publicitari penetra a l'entorn quotidià de l'alumnat i com pot modificar la seva percepció de la realitat i la

Vídeo de difusió de la campanya contra l'analfabetisme mediàtic

Xarxa d'Educació en Comunicació

percepció que tenen d'ells mateixos, de vegades fins al punt d'afectar la seva autoestima i la seva salut. La publicitat “ens preocupa en l'àmbit televisiu, però també en la invasió dels espais públics”, remarca Deó. Des de la Xarxa denuncien la presència publicitària a les escoles: “Fa la sensació que som els realitzadors d'El show de Truman; col·loquem els nens en contacte amb el món publicitari i ens dediquem a gestionar aquest contacte”. Per despertar d'aquest xou, Deó considera que “ja és hora que les direccions d'escoles i instituts es plantegin si la publicitat ha d'entrar a l'escola, encara que pagui”.

A la pràctica

Ramon Breu és membre de la Xarxa d'Educació en Comunicació i professor a l'escola cooperativa Solc de Barcelona, que des dels seus inicis –a finals dels anys 70– va obrir esclatxes per a l'educació en comunicació. El temari al voltant dels mitjans audiovisuals s'estructura en tres eixos, que comparteix amb la Xarxa: producció, gramàtica audiovisual i anàlisi crítica de continguts. L'Aina, la

Júlia, l'Oriol, la Patricia, l'Iñaki i la Sara –que tenen quinze anys– ja han dedicat hores a criticar anuncis publicitaris, a entendre com es construeix un diari i a analitzar diversos noticiaris televisius. Segons l'Aina, l'educació en comunicació a Solc els “serveix per ser crítics”. Considera que els mitjans de comunicació es miren i es llegeixen sense pensar i que a l'escola s'adonen que “al mirar i saber el que estem mirant tenim una opinió pròpia”. “A mi no m'agrada gens el noticiari d'Antena 3”, exemplifica l'Aina, “és un continu espectacle, fins i tot en l'espai dedicat al temps”. La Patricia de Onúncia que hi ha molts anuncis sexistes als mitjans de comunica-

ció i que “la gent no es queixa i sembla que ho trobin normal”. “Els ciutadans hem arribat a mirar la televisió i creure'ns-ho tot, però hem de tenir eines per queixar-nos d'allò que ens afecta negativament”, afegeix l'Oriol.

Justament, la Xarxa d'Educació en Comunicació treballa pel dret d'adquirir aquestes eines. Unes eines que són imprescindibles en un context “d'acceleració tecnològica sense substrat social ni ètic”, de “poderosa superestructura de les idees controlades pels mitjans de comunicació” i de “no reconeixement al dret a l'educació en comunicació i al dret a l'expressió comunicativa de la ciutadania”. ☎

Per contactar:

XARXA D'EDUCACIÓ EN COMUNICACIÓ
www.xarxa.info
xarxa@educom.info
 CAMPANYA CONTRA L'ANALFABETISME MEDIÀTIC
laxarxa.wordpress.com

Neix un col·lectiu d'advocades a Sabadell

CAIA AFRÀNIA ES PRESENTA A SABADELL AMB LA VOCACIÓ DE FER UN EXERCICI COMPROMÈS I EFICAC DE L'ADVOCACIA

Directa Sabadell

/campanyes@setmanaridirecta.info/

Quatre advocades implicades en moviments socials del Vallès i el Barcelonès s'han organitzat en el nou col·lectiu Caia Afrània, que a partir d'ara comptarà amb un despatx a la capital vallesana. Laia Costa, Pilar Rodríguez, Paula Arce i Begoña Casado s'uneixen per col·laborar amb aquells col·lectius que exigeixen el compliment i l'ampliació dels drets socials.

Arce posa èmfasi en la necessitat de treballar en col·lectiu: "Els casos són del despatx, és a dir, totes ens impliquem en els casos"

Durant la presentació del col·lectiu, el mes de desembre passat a l'Ateneu Llibertari de Sabadell, les diferents membres de Caia Afrània van tenir l'oportunitat de parlar de la seva forma d'organització, de la voluntat de

Advocades de Caia Afrània presentant el seu col·lectiu

col·laborar amb altres entitats i col·lectius i de la intenció de sotmetre el sistema judicial a una crítica severa. Pel que fa a les concepcions organitzatives, Arce posa èmfasi en la necessitat de treballar en col·lectiu: "Els casos són del despatx, és a dir, totes coneixem, participem i ens impliquem en major o menor grau en tots els casos. En un pla més teòric, optem per aquest model perquè estem convençudes que l'organització col·lectiva sempre ha estat la millor manera de fer front als problemes". Caia Afrània, doncs, és un despatx assembleari "perquè a-

questa és una forma horitzontal de presa de decisions que potencia un tipus de relacions no autoritàries". En relació al treball amb altres col·lectius, Casado i Costa constaten la voluntat del col·lectiu de no esdevenir tan sols una eina d'assistència lletrada en processos judicials o detencions, sinó que "sigui una col·laboració en un pla més polític entre col·lectius". Per aconseguir-ho s'ofereixen a organitzar xerrades, tallers i, en definitiva, "a la socialització d'un tipus de coneixement que el poder pretén que estigui reservat a una petita esfera de la societat".

A les quatre advocades les uneix un fort rebuig a l'actual sistema judicial perquè "la resposta a una crítica, la que fan els moviments socials davant l'incompliment diari de drets socials bàsics, no pot ser la condemna i

l'aïllament", explica Rodríguez. Segurament per aquest motiu les advocades van triar els casos del KORK (Kasal Okupat Revolucionari i Kombatiu), del bar Bemba de Sabadell i l'anomenat cas 4F per teixir el debat a la taula rodona de la segona part de la jornada de presentació, que va finalitzar amb una festa precedida per una exhibició de txalaparta, els beneficis de la qual es destinaran a les despeses judicials dels tres casos.

El nom del nou col·lectiu d'advocades, que té el despatx al número 85 del carrer Duran i Sors de Sabadell, és una manera de retre homenatge a l'advocada homònima que va exercir la seva professió a la Roma del segle I abans de la nostra era. Amb la seva forta personalitat, Afrània va molestar de tal manera els qui ostentaven el poder en aquell moment que el Senat va promulgar una llei —coneguda com a Llei Afrània— que prohibia l'exercici de l'advocacia a les dones. Amb el temps, van convertir el terme afrània en un adjectiu pejoratiu amb el qual designaven aquelles dones que sortien de la norma. ☺

Per contactar:

CAIA AFRÀNIA
C. Duran i Sors. 85. 08202 Sabadell
Tel.: 937 262 168
adcaiaafrania@gmail.com

Desencriptar l'economia

TAIFA OFEREIX CURSOS PER A LES PERSONES INTERESSADES A ENTENDRE LA SITUACIÓ I LA DINÀMICA ECONÒMICA D'AQUESTA SOCIETAT

Gemma Garcia

/campanyes@setmanaridirecta.info/

Partint de la premissa que l'economia pot ser comprensible per a qualsevol persona, des del Seminari d'Economia Crítica Taifa han tornat a organitzar uns cursos d'economia crítica amb la col·laboració d'EcoConcern-Innovació Social.

Fins el 28 de gener i sota el títol 'L'economia global, cap a on va el món al segle XXI?', s'analitzen les característiques bàsiques que defineixen el capitalisme contemporani. Mauro Catro, membre del Seminari d'Economia Crítica Taifa, ha ressaltat el creixement de l'anomenada financiarització de l'economia, és a dir, la generalització del moviment especulatiu del ca-

Els cursos faciliten instruments teòrics per entendre els diferents processos econòmics que ens afecten quotidianament

pital que provoca que, cada vegada més, les persones i les empreses tendeixin a organitzar-se d'a-

cord amb una estricta lògica financera. La renda real de les famílies cada vegada depèn més dels seus actius financers —accions, fons de pensions o d'inversió— i dels actius reals com l'habitatge.

La quotidianitat i l'economia

A Taifa parteixen de la base que per transformar la societat és imprescindible la formació, entesa com la comprensió i el coneixement de la societat en la qual vivim. Tot i que l'economia té un fort impacte en la vida quotidiana de les persones, "se'ns presenta com una ciència críptica", denuncia Castro. Exemples actuals com la pujada de la cistella de la compra, del preu dels combustibles o de l'habitatge, o la crisi de les hipoteques als Estats Units tenen efectes directes sobre la qualitat

de vida de moltes persones. Per aquesta raó, l'objectiu dels cursos que ofereix el Seminari d'Economia Crítica és intentar proveir d'instruments teòrics per entendre els diferents processos econòmics que ens afecten quotidianament i descriure d'una manera accessible els principals elements que regeixen la dinàmica d'aquesta societat.

Durant aquest mes de gener es farà el tercer dels sis cursos que

s'ofereixen fins el mes de maig. Després d'una introducció al funcionament actual de la societat capitalista i l'anàlisi de les transformacions en l'organització i la direcció del treball, ara pren protagonisme l'economia global i la direcció del món del segle XXI. La dinàmica d'aquests cursos pretén acabar amb la figura del ponent especialista i promoure la discussió participativa de totes les persones que hi assisteixen. ☺

Per contactar:

CURSOS SEMINARI TAIFA
seminaritaifa.org
cursos.seminaritaifa.org
Inscripcions a la pàgina web

illacrua 15 ANYS
No esperis 15 anys més a subscriure't!

SUBSCRIPCIÓ DE PROVA
Per només 15 euros, rebràs els 6 primers números d'illacrua

Envia'ns les teves dades (nom, adreça postal i dades bancàries) a:
• secretariadillacrua.cat
• 93 552 98 79
• Via Llacuna 45, escala B pral. 2a

AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE scc

LA COOPERATIVA

So i llums

Tel: 93.443.01.90
Fax: 93.329.71.52

autonomia@autonomiadespectacle.com

AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE scc

RADIO P.I.C.A.

www.radiopica.net

subscriu-te a **L'ACCENT**

laccent@laccent.info

El Periòdic dels Països Catalans

l'ACCENT

Només 6 anys que
Constitueix Europa

Només el 29% de catalans i catalanes
anys que a vot donen suport a la
Unió Europea

(Im)propietat intel·lectual

PASSAT, PRESENT I FUTUR DELS MOVIMENTS QUE QÜESTIONEN LA CONCEPCIÓ CAPITALISTA DE L'AUTORIA

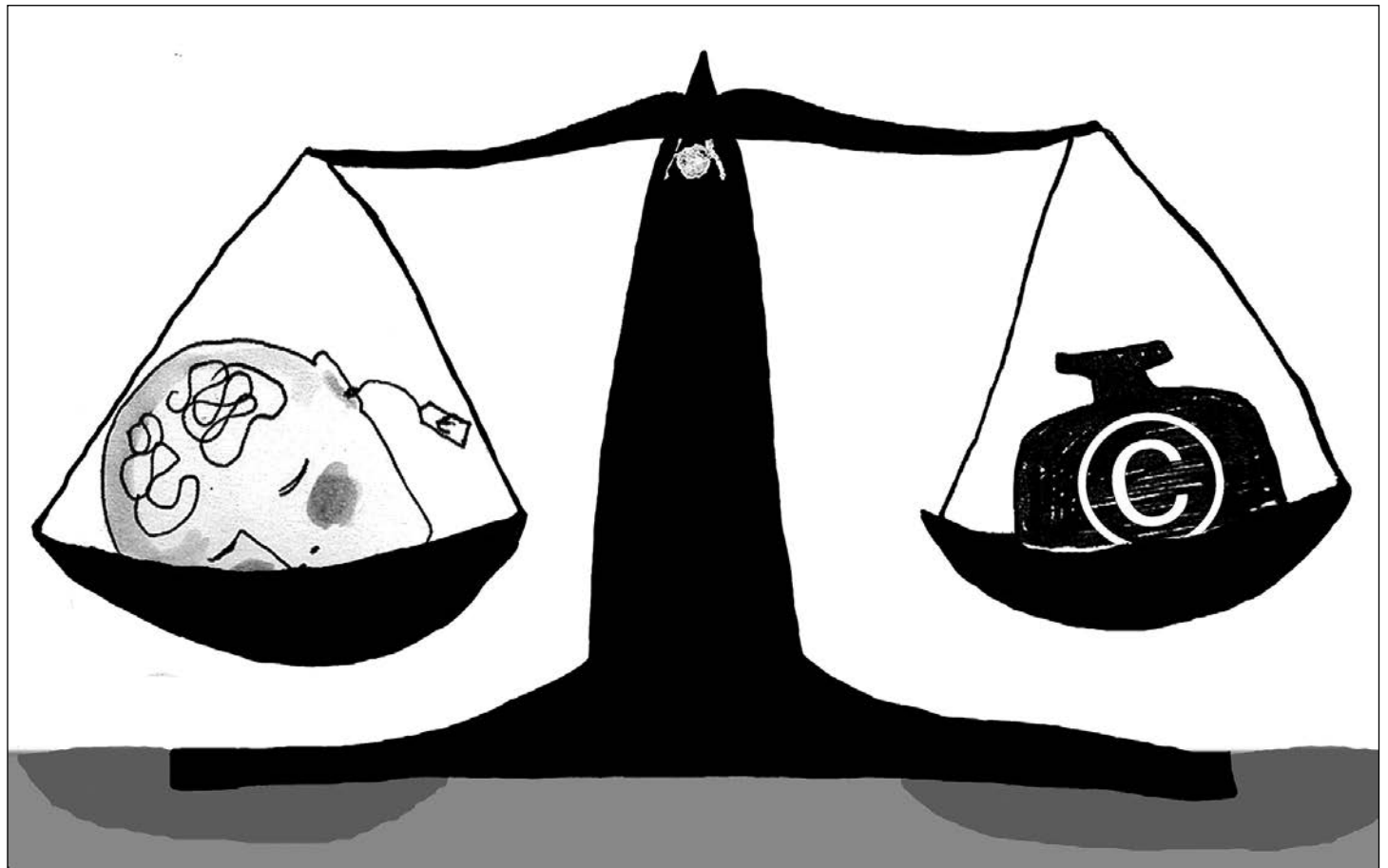
✉ Lluís Benlloch - Carles Soler*
/cultura@setmanaridirecta.info/

Qüestions com les xarxes P2P, les llicències *Creative Commons* o l'enciclopèdia virtual *Viquipèdia* apareixen sovint als titulars de periòdics i televisions. Hi ha una dimensió comuna a tots aquests fenòmens: que tots posen en qüestió el concepte clàssic d'autoria. Dins del context de canvis estructurals que ha patit el capitalisme des de la crisi dels anys 70 del segle XX, els grans grups econòmics han redireccionat la seva inversió cap al sector dels béns de consum cultural i informacional. I, com a conseqüència, la lluita de classes ha passat a jugar-se —també— en un camp immaterial.

Quines són les bases teòriques i històriques dels moviments que posen en dubte el concepte clàssic de la propietat intel·lectual? A principis del segle XX, les pràctiques dadaïstes ja havien desenvolupat tècniques com el *collage*, on s'explicitava la visió de la creació com un conjunt de retalls. La idea romàntica de l'autor, però, comença a ser qüestionada a un nivell teòric a finals de la dècada dels 60 pels pensadors francesos Roland Barthes i Michel Foucault. Barthes entenia la creació com un conjunt de cites de diferents tradicions culturals anteriors. Així, la figura del creador quedava relativitzada. La defensa de Barthes de la creació com un procés col·lectiu i anònim influirà a partir dels anys 70 en diferents moviments artístics, com ara el *mail art* o el *neoïsme*.

Tots som Luther Blisset

Dins d'aquests corrents es va posar en pràctica la idea dels noms múltiples, pseudònims que qualsevol podia utilitzar per signar les seues obres, ja foren individuals o col·lectives. Aquestes pràctiques s'arrelen en una llarga tradició de revoltes populars, que van des de la figura del pobre Konrad de les revoltes del camperolat alemany del segle XVI a l'imaginari capità Ludd que va encapçalar les revoltes luddites a principis del segle XIX. Als anys 70, les més utilitzades van ser Monty Cantsin i Karen Elliott (la qual va néixer per contrarestar l'hegemonia masculina al si del *neoïsme*). De fons, els noms múltiples plantegen una crítica radical cap als conceptes de

Annató

propietat intel·lectual i identitat, fins al punt que van arribar a ser més que pseudònims i van ser emprats en la vida quotidiana.

Segurament, l'àlies multiusuari amb més transcendència ha estat el de Luther Blisset, nascut a Bolonya a finals dels anys 80 i utilitzat durant els anys 90 arreu d'Europa i de l'Amèrica del Nord. El nom sembla correspondre's amb el d'un antic jugador de futbol de la lliga italiana que mai va aconseguir marcar cap gol. Açò, junt al fet que el jugador era negre, va provocar la reacció de seguidors i altres xenòfobs cap a ell. Aquest fet va propiciar que grups de l'esquerra prenguessen el seu nom com a forma de solidaritat.

Sota el nom de Luther Blisset es va publicar la novel·la col·lectiva *Q*, amb llicència *copyleft*, que va assolir un alt nombre de popularitat i de vendes. Aquest col·lectiu de narradors ha pres —després— el nom de Wu Ming, que en xinès mandarí significa anònim, sota el qual han publicat dos novel·les més, *54* i *Manituana*.

Popularització del 'copyleft'

Abans que es popularitzaren les llicències *copyleft*, dins de les xarxes de la distribució no comercial i del moviment *fes-t'ho tu*

mateix va ser habitual l'ús de la idea de l'*anticopyright*. Això suposava una negació directa del concepte *tots els drets reservats*. L'aparició de les llicències *copyleft* provinents del món del programari informàtic van dotar les formes de producció i distribució que posaven en dubte la concepció restrictiva d'autor d'una validesa legal fins llavors inexistents.

Les llicències *copyleft* parteixen de la base que l'ideal el representa el domini públic i que tothom té total llibertat de fer el que vulga amb qualsevol producció informacional. En unes societats on la figura del *copyright* està àmpliament estesa, el *copyleft* esdevé una ferramenta estratègica. Fins a l'aparició de les llicències lliures, publicar una obra al domini públic no garantia que els seus derivats mantingueren aquesta característica. Les llicències *copyleft* tenen caràcter viric, és a dir, qualsevol contingut que hi estiga subjecte obliga a llicenciar l'obra derivada sota la mateixa llicència. L'èxit d'aquest model el veiem cada dia amb l'extensió del programari lliure arreu del planeta o la popularització entre els creadors culturals de les llicències *Creative Commons*.

Present i futures línies de fractura

El cànon que s'acaba de renovar polèmicament a l'Estat espanyol ha deixat palès el conflicte entre les dues visions de l'autoria a les que ja hem fet referència. L'objectiu que persegueix el Govern espanyol amb aquesta llei és ampliar la compensació econòmica a la indústria cultural pel dret de còpia privada —inherent al *copyright*— amb l'argument dels suposats perjudicis que suposa la generalització de l'ús de les xarxes P2P (eMule, BitTorrent) pel sector. Unes xarxes que, a més, continuen essent criminalitzades. Tot açò, amb el benentès que les obres que es copien als dispositius digitals estaran subjectes a una llicència *copyright* tradicional. En aquest sentit, un estudi publicat recentment per l'Associació de Música en Internet (AMI) conclou que durant el 2008 la Societat General d'Autors i Editors (SGAE) rebrà més de deu milions d'euros provinents del cànon d'artistes i creadors que llicencien en *copyleft*.

Malgrat tot, hi ha fenòmens que posen en qüestió aquest *status quo* i que cada cop tenen més ressò i popularitat. Per exemple, la tecnologia *wiki*, nascuda al si d'Internet, que permet la creació de

contingut web de forma col·lectiva i immediata. El projecte més representatiu sorgit d'aquesta aliança col·lectiva és la *Viquipèdia*, una enciclopèdia col·laborativa i multilingüe que ha esdevingut un dels paradigmes de l'anomenada *web 2.0*. Internet ja no és una eina unidireccional, sinó multidireccional. La *Viquipèdia*, que en català compta amb més de 97.000 articles, ha començat a entrar en competència amb el totpoderós cercador Google en la feina de l'ordenació de la informació i el coneixement.

Cal citar també la incipient aparició i extensió de les llicències *Science Commons*, que no són més que l'arribada de les formes *copyleft* a l'àmbit de la ciència. Minoritàries encara, alguns teòrics han vist en aquesta novetat la major aposta per la democratització del coneixement en les properes dècades, ja que suposaria la difusió lliure d'articles i llibres científics. Si l'acumulació de coneixement està més que mai a la base dels processos contemporanis del poder econòmic i polític, la generalització d'aquesta llicència és una ferma aposta per democratitzar la societat.

*Membres de La Xarita, col·lectiu de València que tracta qüestions relacionades amb la propietat intel·lectual.

Pim-Pam-Pum

“S’apropa el dia de la victòria”

MESCLAT: EL TÍTOL DEL SEU NOU DISC RECORDA LES ‘CRÒNIQUES’ DE PEDROLO

Que la memòria de Manuel de Pedrolo segueix ben viva en dona fe no només la reedició de les seves *Cròniques* (El Jonc), sinó també el fet que el tercer disc d'un grup tan popular com Mesclat dugui per títol *Cròniques colonials* (Música Global, 2007). La històrica columna de l'escriptor i periodista, referent de l'independentisme d'esquerres, dona títol al nou treball de la banda encapçalada per Francesc Ribera Titot (veu) i Marcel Casellas (contrabaix).

⇒ Roger Palà
/cultura@setmanaridirecta.info/

Per què un títol amb referències a Pedrolo?

Titot: Quan vaig fer primer de BUP, *Cròniques colonials* era un llibre de lectura obligatòria. Bé, el meu professor era bastant del rotllo. El cas és que llavors llegiem

el volum que havia publicat l'editorial El Llamp. En aquella època no vaig entendre pas gaire del que hi deia, però amb el temps l'he rellegit i celebro que ara s'hagi reeditat. Pedrolo ens ha marcat i això es nota en el substrat d'aquest disc.

I què explica la colònia catalana?

T: Aquest és un disc optimista, amb mala llet i sabedor que la lluita sempre continua, però són cançons per al dia de la victòria. Estan passant coses i en un període breu de temps tot canviarà per a bé.

També hi ha un tema dedicat a la crema de retrats reials, ‘Crema catalana’...

Marcel Casellas: Al principi volia ser una cançó que parlés de totes les expressions de la cultura popular relacionades amb el foc, però al final no teníem espai i en vam haver de seleccionar tres: els convents, les banderes espanyoles i els retrats reials.

Mesclat va ser pioner a l'hora de fusionar el rock amb les músiques tradicionals. Com veieu l'escena avui dia?

M.C.: Val a dir que nosaltres no vam ser els primers, perquè abans hi va haver la Dharma i tota la moguda de l'Ona Laietana. La diferència és que amb Mesclat ha estat la gent del món del rock que s'ha acostat a l'escena més folk.

T: Ara hi ha un moviment de bandes que coincideixen a incorporar la música tradicional al rock i les experiències anteriors havien estat més aïllades.

La música d'arrel s'ha normalitzat?

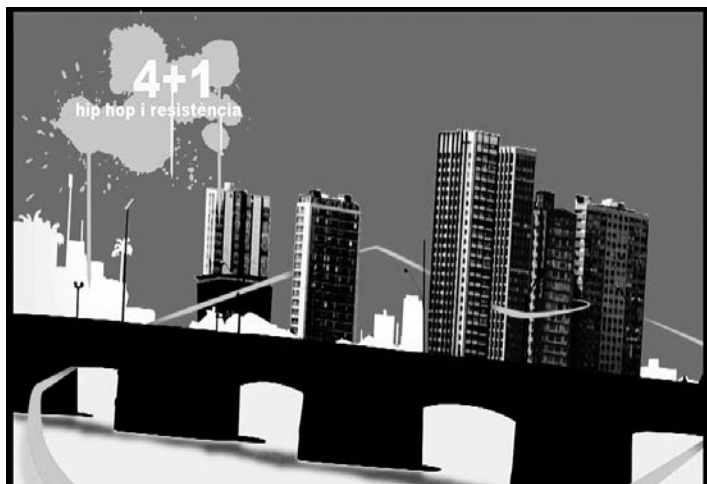
T: Fa anys, quan obries la porta del Centre Artesà Tradicionari de Gràcia, la primera impressió era que entraves en un museu. Ara això s'ha trencat. Hi tenen molt a veure el fenomen de grups com Dusmiguets o Pomada, sobretot pel que fa a la popularització de l'acordió diatònic. Amb altres instruments com la tenora també està passant.

Una forma de viure i de lluitar

S'ESTRENA A LLEIDA UN DOCUMENTAL SOBRE EL MOVIMENT 'HIP-HOP' I LA CONSCIÈNCIA SOCIAL AL BRASIL

'4+1: Hip-hop i resistència a Recife-PE'

PRESENTACIÓ I PASSI DEL DOCUMENTAL: DIMARTS 22 DE GENER A LES 20:30H. SALA NAUSICA DE L'ATENEU POPULAR DE PONENT. C. PAU CLARIS, 10. LLEIDA. MÉS INFORMACIÓ A: MACAXEIRA.PRODUCCIONS@GMAIL.COM

⇒ Directa Ponent
/cultura@setmanaridirecta.info/

Alleida, el 22 de gener es presentarà el documental *4+1 Hip Hop i resistència a Recife-PE*. És l'obra prima de Macaxeira Produccions, un col·lectiu autogestionat de creació audiovisual format per quatre persones amb experiència en l'àmbit de la comunicació audiovisual, la pedagogia i l'antropologia. El grup va sorgir l'any 2006 arrel de l'interès comú en el gènere documental com a eina de socialització de la informació, sensibilització i expressió crítica.

Amb la voluntat de donar a conèixer realitats socials perifèriques, l'any 2006 Macaxeira Produccions va viatjar a Recife, al nord-est del Brasil, per filmar experiències de persones i col·lectius d'aquesta ciutat que

tenen com a eix vertebrador les arts urbanes i els elements de la cultura *hip-hop*. Tot un moviment cultural que, en aquest context, va més enllà de l'expressió artística i s'endinsa en la transformació social i política de les comunitats més desfavorides de la ciutat, les *favelas*. La música i la dansa es presenten en aquest treball de baix cost com a alternatives de lluita contra una realitat hostil que, massa vegades, determina la vida de les persones que pateixen més l'exclusió social.

El cinquè element

La imaginació i la creativitat traspassen els condicionants socioeconòmics. Els projectes que recull aquest treball esdevenen estratègies de vida en contextos estigmatitzats per la pobresa, la violència i la discri-

minació ètnica. Tal com afirmen les impulsores de Macaxeira, “a diferència d'altres punts del planeta on el *hip-hop* té un caire consumista i de moda passatgera, al Brasil els quatre elements artístics d'aquest moviment —*break dance*, *graffiti*, *Dj's* i *Mc's*— no poden anar deslligats d'un cinquè element: la presa de consciència política i social”. Així, al documental hi apareixen Banzay, un paleta, tatuador i *Mc* que denuncia la situació precària de la seva comunitat; les *b-girls* (balladores de *break dance*) Dita i Polly, i el grup d'educació de carrer Pé No Chão, entre d'altres. Tots conviden a reflexionar sobre com la consciència social pot ésser un cinquè element de la cultura *hip-hop*.

El documental es presentarà properament a Girona i a Barcelona.

‘De la terra a la taula’

UNA EXPOSICIÓ FOTOGRÀFICA DOCUMENTA LA CULTURA DEL CALÇOT A VALLS

‘De la terra a la taula, de la plaça a la butxaca. La calçotada’

FOTOGRAFIES DE CARLES CUBOS. DE L'11 AL 27 DE GENER. INSTITUT D'ESTUDIS VALLENCIS. C. JAUME HUGUET, 1. VALLS. DE DILLUNS A DIVENDRES DE 19H. A 21H. DISSABTE I DIUMENGE DE 12H A 14H. DIUMENGE TARDA TANCAT.

Montse Aumatell

⇒ Montse Aumatell
/cultura@setmanaridirecta.info/

De la terra a la taula, de la plaça a la butxaca. La calçotada és una exposició fotogràfica de Carles Cubos que explica quatre històries centrades en el calçot i tota la cultura gastronòmica que l'envolta. Es tracta de quatre narracions en paral·lel de diferents cultivadors d'aquesta varietat de ceba tendra que genera autèntiques passions culinàries. Al llarg d'un any, Cubos segueix un jubilat que continua plantant calçots de manera artesanal, un grup d'agricultors que ho fan amb mètodes ecològics, una empresa familiar amb un volum de collita entre

moderat i gran i una gran empresa que en cultiva a nivell industrial.

A través de les fotografies de Cubos podem conèixer tot el procés del calçot des que es planta la ceba fins que arriba a taula. En aquest punt de l'exposició és on podem veure les diferents maneres de fer-ho: des de la imatge més clàssica de la calçotada, amb un grup d'amics cuinant calçots arran de terra amb un foc fet amb sarments de vinya, fins a la del restaurant que els prepara a l'engròs per a la seva clientela.

No hi manca el romesco

En el muntatge de l'exposició no hi falten els detalls. Manats de calçots repartits per la sala, pots de salsa romesco i un porró de vi.

I les fotografies muntades amb pinces d'estendre la roba sobre unes tanques brutes de fang. Una escenografia acurada per tal de fer-nos sentir l'essència d'una tradició gastronòmica molt arrelada a la ciutat de Valls.

El projecte va ser guardonat amb la beca Agustí Gurí 2006. *De la terra a la taula, de la plaça a la butxaca. La calçotada* és el resultat d'aquest treball. Agustí Gurí va ser un fotògraf establert a Valls durant els anys 1931 i 1966 que va deixar un llegat molt extens de fotografies de la vida vallesana de l'època. L'Institut d'Estudis Vallesans va voler retre homenatge a aquest fotògraf posant el seu nom a la beca de fotografia que convoca des de fa vint anys.

El consum de la nostra vida i el tic-tac constant

XUCRUT TEATRE I EL CRIC PRESENTEN 'NO ET CONSUMEIXIS!'

'No et consumeixis!'

COMPANYIA XUCRUT TEATRE

INTÈRPRETS:

Bàrbara Anti, Albert

Requena i Ainhoa Roca

24 de gener-20h

CENTRE CÍVIC LA FARINERA

GRAN VIA DE LES CORTS CATALANES, 837

METRO <L1> GLÒRIES-BARCELONA

Estel B.Serra

/cultura@setmanaridirecta.info/

Consumim el nostre temps o és el nostre temps que ens consumeix? Amb aquesta pregunta de rerefons, la companyia independent Xucrut Teatre presenta l'espectacle *No et consumeixis!* A partir d'aquí, tres personatges ens acosten a la majoria d'accions de la seva vida quotidiana. Com es desperten, com es relacionen, com es dutxen, com es desplacen o com i on compren. Tres històries properes amb ritmes accelerats, *inputs* constants i sobretot el tic-tac insistent del temps que no podem atrapar.

El temps en escena

La posada en escena és senzilla i acollidora. Els objectes de l'escenografia passen a segon pla amb la interpretació de la majoria d'accions amb recursos teatrals, fet que dota l'obra de molt ritme. La Núria, la Lucia i en Manel, els tres personatges, interpreten el seu paper, però es transformen en el que calgui davant les peripècies diàries dels altres. Tot plegat ens mostra una crítica acurada de com vivim, gestionem, perdem i patim el temps a través d'una sèrie d'exemples que podem identificar fàcilment en el nostre entorn.

La rodada i el CRIC

El muntatge es va estrenar el 14 de desembre al Centre Cívic de la Farinera, a Barcelona, on tornaran a actuar el 24 de gener. Entre aquestes dues dates, Xucrut va tastar el petit format a la Casa Orlandai amb un debat posterior a càrrec del Centre de Recursos i Informació en Consum. L'obra s'ha dut a terme amb el suport d'aquesta associació, que també edita la revista *Opcions*. La voluntat de Xucrut, a partir d'ara, és fer-la rodar en aquest format d'espectacle-debat (tant per la població adulta com per l'adolescent) com a instrument de reflexió i crítica al voltant del consum i la gestió del temps.

Jabier Muguruza

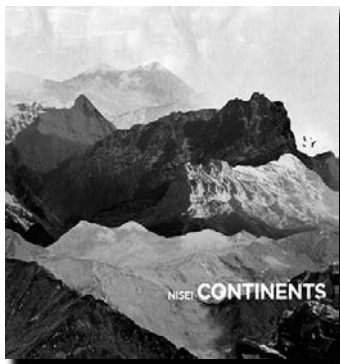
'KONPLIZEAK'

(ELKAR)

CANÇÓ

Música minoritària de llengua minoritzada i missatge universal: tot és important en l'obra del cantautor d'Irun, militant de l'èuscar, de la poesia i de la cançó. L'elaboració de la novena referència en solitari de Jabier Muguruza ha estat marcada per la pèrdua del seu pare, esdevinguda durant la gestació del disc. Sense allunyar-se un mil·límetre de la seva línia subtil i detallista, Muguruza signa el seu treball més íntim. El tema de la mort és present de manera expli-

cita a "Antxillesko Arkupean", l'única lletra que ha escrit el mateix Muguruza. La resta de les cançons són poemes manllevats d'autors com Iñaki Irazu i Joseba Sarrionandia. A *Konplizeak* s'envolta de còmplices que li serveixen per explicitar més la seva filia per la *chanson*, el jazz i el flamenc. Destaquen les col·laboracions de veus del flamenc com la de Martirio i la del sabadellenc Duquende, sumades al saxòfon del bascocalà Gorka Benítez. ROGER PALÀ

Nisei

'CONTINENTS'

(BCORE)

POSTHARDCORE

Fa quatre o cinc anys hauria estat impossible que un grup com Nisei s'expressés en una llengua que no fos l'anglès. Ara, en canvi, ho fa en català. Per això el repte al qual s'enfronta aquesta banda de Barcelona va en un doble sentit: vers un públic poc avesat a sentir sonoritats tan dissidents com aquestes en la llengua amb la que compra el pa o el diari i vers el sectarisme de qui els acusarà, segur, de traïr no se sap quina essència a canvi de no se sap quina subvenció. Més enllà de

tot això, el segon disc de Nisei és una col·lecció de cançons per a pioners que s'aventuren a descobrir nous mons, elaborades amb esperit indòmit. Fills bastards del *hardcore* i el *punk*, el so de Nisei remet als analògics setanta, a la brutor originària de les sis cordes estripades i del baix profund. Sota el mestratge del productor Jens Neumaier (12 Twelve) han enregistrat temes shamàntics com "Una setmana sencera" o descàrregues d'adrenalina com "Al carrer". R.P.

Frau i misèria del 'model Barcelona'

'LA CIUDAD MENTIROSA: FRAUDE Y MISERIA DEL MODELO BARCELONA'

MANUEL DELGADO

LIBROS DE LA CATARATA – 2007

PÀGINES: 248

Escrit amb una passió vehement, com qui es desfoga, aquest relat és efectivament una carta d'amor a Barcelona. Però no vers la ciutat-negoci, ni vers la ciutat-aparador, ni vers la ciutat-pàtria-comuna-de-tots. Es tracta d'una carta d'amor cap a les formes contradictòries de vida urbana que continuament s'apropien de la ciutat, la fan habitable, la practiquen i la desborden. I, per tant, és un al·legat contra les polítiques

urbanístiques, que no són sinó la continuació d'aquella vella obsessió dels poderosos per controlar allò que esdevé crònicament incontrolable: el carrer.

Manuel Delgado és una de les veus més lúcides de les que avui reflexionen sobre què significa habitar la ciutat i, sobretot, respecte què significa destruir-la. I llegir-lo és tot un plaer, a més d'un gran aprenentatge. IVAN MIRÓ

'La bastarda d'Istanbul'

'LA BASTARDA D'ISTAMBUL'

ELIF SHAFAK

AMSTERDAM LLIBRES – 2007

PÀGINES: 320

A sya ha crescut en una família d'Istanbul exempta d'homes. Armanoush és una nord-americana d'origen armeni. Ambdues, en el retrobament amb els seus orígens i les seves identitats, en l'acarament respecte el seu passat i el de les seves famílies, ens plantegen una profunda reflexió respecte un univers on les víctimes s'aferren al record i els botxins el defugen per tal d'esborrar-ne la culpa. Una teranyina de personatges i escenaris teixits magistralment que ens apropen a la història del genocidi armeni i a la construcció de l'estat turc.

A la novel·la, la història d'un poble pren la dimensió humana que representen els relats de vida. *La bastarda d'Istanbul* és un petit gran homenatge al paper de les dones en la conservació de la memòria oral. I això va fer anar l'autora a judici per injúries al poble turc (la van absoldre). ELBA S. MANSILLA

RECOMANEM

18, 19 I 20 DE GENER FESTES DE SANT SEBASTIÀ '08

Alfés

Com arribar-hi:
**Alfés: c-12 (Flix-Tortosa),
a 10 km de Lleida**

DISSABTE 19 INAUGURACIÓ DEL CSO LA CHISPA

Tot el dia. Camí de la Creu.
Carretera d'Alpicat. Lleida.

El CSO La Chispa és un nou centre social okupat de la ciutat de Lleida. Durant tot el dia estarà obert i a les 17 hores hi haurà *pintxos* i presentació.

ORGANITZA: ASSEMBLEA D'OKUPES
DEL CSO LA CHISPA

DISSABTE 19 FESTIVAL 'ANTICACIQUES'

21h. CSO Can vies.

Còctels, tapes i música amb Dj. xitanes d'hostafrancs

ORGANITZA: PLATAFORMA
VECINAL DE TRINITA VELLA

ARTS VISUALS, DIVULGACIÓ, ARTS ESCÈNIQUES, MÚSICA

DIJOUS 17

Projecció de la Pel·lícula 'La verdad sobre el Caso Savolta', d'Antoni Drover
19:30h. Centre Cívic El Sortidor.
Plaça del Sortidor, Poble Sec. Barcelona.
Organitza: Ateneu Enciclopèdic Popular
www.ateneuenciclopedicpopular.org

Presentació del documental *copyleft* 'Labo3, ocupando el vacío'

21:30h. La Reina d'Àfrica.
c. Bolívar, 10. Barcelona.
El buit i el silenci d'una enorme impremta abandonada va ser el punt de partida de la tercera edició del CSOA Laboratorio al barri madrileny de Lavapiés. El documental explica la història, les lluites i conflictes que es van viure en aquest projecte.
Organitza: Colectivo antropofilia /kinowo media
www.kinowo.net/blog

Passi de vídeo-pel·lícula. 'La lluita per l'espai urbà', de Jacobo Sucari.
De 19 a 24h. Casal Popular Sageta de Foc.
c. Trinquet Vell, 15. Tarragona.
El protagonista és un antic barri de fàbriques i tallers que va néixer com a resultat de la revolució industrial del segle XVIII i que actualment està patint canvis demoledors com a conseqüència de diversos interessos econòmics. És el districte barceloní del Poble Nou, una zona destinada a albergar importants centres lligats a tecnologies punteres, que es vol que prengui forma d'aparador turístic gràcies a la seva proximitat al mar i que aspira a convertir-se en un territori on l'especulació del seu sòl és l'interès principal de la inversió privada i la pressió immobiliària.
Organitza: Gent del Camp! Aturem l'ofensiva del ciment!
eidelcamp@pobleuiu.cat

DIVENDRES 18

Xerrada: 'Obrint mercats, tancant fronteres: cap a una reconceptualització del concepte de ciutadania i la conquesta de drets'
19h. Seu de l'SCI-Catalunya.
c. del Carme, 95. Barcelona.
Ponent: Manuel Delgado, professor d'Antropologia de la Universitat de Barcelona i escriptor.
comunicacio@sci-cat.org
Organitza: SCI-Catalunya

Xerrada Debat: 'Actualitat del sistema ferroviari'

20h. CSA Can Vies.
C. Jocs Florals, 40. Barcelona.
Xerrada a càrrec de treballadors i sindicalistes ferroviaris que ens aclariran que s'amaga al darrera de les anomenades "incidències"; tot allò relacionat amb el procés de privatització i segregació de Renfe (que és Renfe-Operadora, que és GIF, ADIF...), i cap a on va el sistema ferroviari (canvis de competències...).

Organitza: CSO Can Vies

DISSABTE 19

Acte de suport al CSA Can Vies

19h. Centre Social de Sants.
c. Olcinelles, 30. Barcelona.
Hi participaran diferents col·lectius que han fet possible aquest projecte durant més de 10 anys.
Organitza: CSA Can Vies

Primera Trobada biorregional de permacultors a Valls.

Els dies 19 i 20 de gener.
Can Piprimosca. Valls.
La permacultura és el disseny d'habitats humans sostenibles mitjançant el seguiment dels patrons de la natura. Aquesta trobada serà una bona ocasió per organitzar aquests moviments, que la gent es pugui conèixer i que puguin treballar plegats amb continuïtat, retrobant-se periòdicament i formant grups de suport d'àmbit més local.
Piprimoscaipirimosca.com
Tel.: 977.60.60.06

Curs de formació per a periodistes catalans i catalanes i d'origen estranger amb el títol 'Corresponsals de la Immigració'.

Dissabtes, entre el 26 de gener i el 8 de març, excepte el 16 de febrer.
9-14h. Fundació Pere Ardiaca.
Av. Portal de l'Àngel, 23. Barcelona.
El curs té un doble objectiu: d'una banda, ampliar la formació dels periodistes que ja s'ocupen de la informació sobre el fenomen de la immigració -siguin nadius o immigrants- i, de l'altra, potenciar la incorporació de periodistes procedents de la immigració a les redaccions dels mitjans de comunicació catalans. Preu: 50 euros.
observatoriconflictes@contrast.es
Organitza: Observatori de la cobertura de conflictes

Cinquè Aniversari del KOP Alta Tensió. 'Si no vius com penses acabaràs pensant com vius'

Del 20 al 26 de gener.
c. Dr. Soler i Torrents, 36. El Prat de Llobregat

Jornades Culturals i Llibertàries

Palau Montcada de Fraga.
Dijous 17 a les 20h: Documental *Contracorriente*. De 'A SALTO DE MATA'. Aquest documental aporta llum al fosc rerafons de la guerra de l'aigua a l'Estat Espanyol, una lluita que durant dècades ha mantingut enfrontats al nord i al sud de la península.
Divendres 18 a les 20:30h: Xerrada-col·loqui: "L'energia atòmica a debat. Tornen les nuclears?" S'escolten actualment massa veus que defensen aquest tipus d'energia i reclamen una "reactivació" dels programes nuclears. Amb la participació de Luis Lorente, especialista en energia nuclear i membre de "Ecologistas en Acción" d'Osca. Dissabte 19 a les 18h: Taula rodona sobre el projecte Gran Scala dels Monegros. 'Lo nostre futur en joc'. Amb la participació de representants de les organitzacions: IPCENA, Ecologistes en Acció, Monegros no se vende, SEO/Bird Life, Plataforma de Docents d'Aragó, CNT Fraga.
Organitza: CNT Fraga, Ecologistas en Acción, Baix Cinca, Alberola, Centre d'Estudis Llibertaris

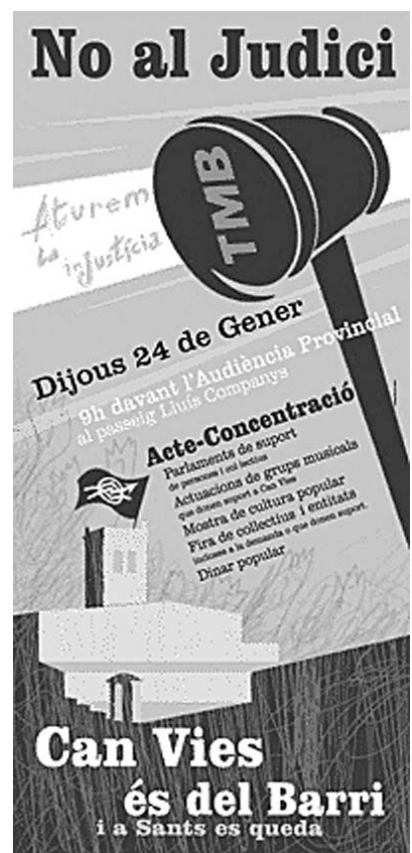
SORTIM DE CASA

DIJOUS 24 NO AL JUDICI A CAN VIES. CAN VIES ÉS DEL BARRI I A SANTS ES QUEDA.

9h. Davant de l'Audiència Provincial.
Passeig Lluís Companys. Barcelona.

"El jo no existeix. El jo és d'ells, dels que odien i destrueixen i claudiquen. Allò nostre serà el nostre. Allò nostre són els somnis. Allò nostre és un espai solidari en el temps infinit, perquè la nostra lluita no és d'avui ni d'ara. La nostra lluita és també del demà, del després d'avui, quan el ja sigui només un trist record i el nostre present siguin els somnis més bonics de l'ara. Però mai sols ni soles, sempre de dos o tres, o molts més que un sol."

TRADUCCIÓ AL CATALÀ DE LA INTRO A
"MATARIFES", DE EL CORAZÓN DEL SAPO.

NO OBLIDEU...

DISSABTE 19 ACTE CONTRA EL TANCAMENT DE TV3 AL PAÍS VALENCIÀ, DEFENSEM LA LLIBERTAT D'EXPRESSION 18h. A la Plaça del Ajuntament d'Alacant.

El passat diumenge 9 de desembre, de nit, el govern del País Valencià va desmuntar i precintar el repetidor de la Carrasqueta, a l'Alacantí. Per condemnar aquest atac a la llibertat d'expressió dels alacantins i alacantines es convoca a sortir al carrer.

Més info: <http://www.acpv.cat>

La indirecta

L'ENTREVISTA // JOEL STEWARD, CAPITÀ DEL 'RAINBOW WARRIOR'

“El més perillós per al ‘Rainbow Warrior’ és la degradació del medi”

Arturo Rodríguez (Greenpeace)

Joel Steward és l'actual capità del vaixell insígnia de l'organització Greenpeace, el *Rainbow Warrior*. L'estiu passat la nau va visitar les costes catalana, valenciana i balear per denunciar els problemes ambientals de la porció de mar Mediterrani que banya la Península. Steward, nascut als Estats Units, ha navegat per tot el món i confessa que sent “vergonya de les decisions del govern del meu país”. Ara, però, viu a Costa Rica. Va començar a treballar per Greenpeace l'any 1989 després d'anys d'experiència amb vaixells comercials navegant per Alaska. És un ferm defensor del consum d'aliments ecològics i de les energies renovables.

Txell Centeno
/entrevista@setmanaridirecta.info/

Quin va ser el motiu del seu viatge a les costes dels Països Catalans?

Primer, mostrar el suport de Greenpeace als grups locals –tant d'ecologistes com de pescadors– en la lluita per la creació de les reserves marines. A més, vam anar a Sagunt per denunciar la construcció excessiva sobre la costa i vam dur els periodistes a veure la zona on s'estan duent a terme els sondejos per una futura possible explotació de gas natural a la zona de l'Albufera valenciana, que té un alt valor natural i ecològic i, a més, és un espai protegit. També vam fer una escala improvisada a Eivissa per comprovar personalment la situació de l'illa després de l'accident del buc Don Pedro i l'abocament de petroli que va quedar. Vam aconseguir que el nou govern balear es comprometés a fer una anàlisi exhaustiva sobre els danys i

l'impacte d'aquest accident. Finalment, també vam parar a Barcelona i a Palamós. En general, el *Rainbow Warrior* està fent una campanya per la recuperació del Mar Mediterrani, posant de relleu els seus problemes i reivindicant les reserves marines.

De les missions que ha dut a terme en la seva història, quina ha estat la més arriscada?

És una pregunta difícil, perquè de vegades hi ha riscos per als tripulants i, d'altres, riscos per a la nau. Però, tot i això, els tripulants anem dintre d'ella. La veritat és que practiquem moltes activitats per prevenir i actuar davant els riscos. De totes maneres, el risc més important al qual s'enfronta el *Rainbow Warrior* és la degradació del medi ambient. Amb la destrucció de l'entorn i la natura, tots els éssers humans correm riscos greus.

I la missió més important quant a impacte i resultats?

Això també és difícil de respondre. Treballem constantment en diferents campanyes i són molt variades: tala de boscos, pesca de balenes, canvi climàtic, etc. En aquest tipus de campanyes els resultats immediats són difícils. Els canvis més importants es produeixen sempre a llarg termini amb el canvi de mentalitat de la gent i de la societat... I amb l'actitud personal. Per sort cada vegada hi ha més consciència sobre la importància del medi ambient. Hem vist una evolució en la mentalitat de la gent gràcies a petites batalles, com quan hem aconseguit frenar proves nuclears en algun lloc o uns abocaments tòxics en un altre.

Com és la vida a bord a diari? Tothom té el seu lloc i la seva feina: els enginyers s'encarreguen que a la sala de màquines tot funcioni correctament; els mariners greixen

les màquines i fan tasques a bord; els cuiners planifiquen i cuinen els menús; els campagners desenvolupen les seves activitats, etc. Tots mostrem una gran il·lusió en el treball i en la missió. Cal tenir en compte que la majoria no ve per diners, sinó de forma voluntària. Algunes vegades es nota un cert cansament pel fet d'estar tantes hores a bord, tot i que sempre estàs ocupat fent alguna cosa. Aquesta és una bona tàctica. Hi ha hagut campanyes en les quals hem navegat fins a 62 dies sense tocar terra, encara que normalment solen ser trajectes més curts. A més, es fan tornos de tres mesos al mar i tres mesos a casa. D'altra banda, manegar un vaixell és esgotador, sobretot per a les tres persones que hem de fer guàrdies de dia i de nit: el capità, el primer oficial i el segon oficial.

Què cal fer per enrolar-se a bord del *Rainbow Warrior*?

Una cosa és ser un voluntari i l'altra és ser el personal professional del vaixell, que ha de tenir les llicències i els coneixements que es requereixen en cada lloc, a més d'unes bones referències. Per ser voluntari es valora que la persona ja hagi col·laborat amb Greenpeace i que tingui coneixements d'idiomes. Tot i que la llengua que es parla al vaixell és l'anglès, sempre s'intenta dur algú que conegui l'idioma i les maneres de fer dels llocs on s'ha de fer escala.

Com és el vaixell de Greenpeace?

Era un antic vaixell de pesca d'arrossegament, els que més espatllen el fons marí. Té un sistema de vela i una sala de màquines. En el seu moment vam tenir plaques solars, però les vàrem treure perquè amb la humitat del mar s'oxidaven i, a més, a la nau no hi ha prou superfície per tenir les pla-

ques necessàries perquè siguin efectives. A més, les veles i la força del vent són la forma més sostenible d'impulsar el vaixell.

Què feu amb el menjar i amb els residus del vaixell?

Sempre fem el mateix: reduïm al màxim i separem les escombraries. Es recicla el que es pot, fins al punt que si no trobem contenidors de separació a la ciutat on fem escala, emmagatzemem les escombraries a bord fins que els trobem en una altra ciutat. Intentem que el menú sigui el màxim d'orgànic possible, sempre que la seva compra no impliqui que el producte recorri milers de quilòmetres, amb les conseqüents emissions de CO₂. De vegades és difícil trobar tots els productes ecològics; depèn d'on anem i, de vegades, del pressupost, que també és limitat. Hi ha l'opció del menú vegetarià per respectar totes les sensibilitats i no es compren ni es consumeixen mai productes transgènics o provinents de la pesca no sostenible. Intentem menjar una dieta el més saludable i sostenible possible.

Quin és el missatge general de les campanyes que fa el *Rainbow Warrior*?

L'objectiu final és canviar la forma d'explotar els nostres recursos naturals. Per això necessitem la implicació dels governs i ells han de voler canviar les coses: cal utilitzar més les energies renovables en lloc d'aquest model basat en el petroli. Sóc dels Estats Units i m'avergonyixo de les decisions del meu govern, que utilitza solucions armades per assegurar-se el petroli. Cal acabar amb això! A més, es poden fer moltes coses amb els hàbits personals: gastar menys, consumir productes ecològics i apostar per les energies renovables.

“Que exigeix les coses que li han negat...”

Jordi Martí Font
/opinio@setmanaridirecta.info/

Engo el tocadiscos i el vinil comença a rodar. No fa el crec-crec de sempre perquè està net, impol·lut. I Raimon canta: “Jo vinc d'un silenci antic i molt llarg, de gent que va alçant-se des del fons dels segles, de gent que anomenen classes subalternes”.

Curiosament, no és aquest el fragment més recordat de la cançó. Ni aquesta ni la que parla d’“homes i dones que estan treballant als petits tallers, a casa o al camp”, que som la majoria dels que l'hem escoltada al llarg dels anys. A la gent, ja se sap, no li agrada recordar el treball, els horaris inacabables, el territori de l'amo...

La nostra és “gent sense místics ni grans capitans”, “que en frases solemnes no han cregut mai”

L'agulla va deixant sentir la veu del de Xàtiva mentre afirma que la nostra és “gent sense místics ni grans capitans”, “que en frases solemnes no han cregut mai”. Aleshores em miro el plat i l'aturo. És aquesta, la dels místics, la frase que més m'agrada de la cançó, però tampoc és la més recordada. Ben al contrari. La que tothom repeteix i aplaudeix, esdevinguda frase solemne fins i tot per als que no entenen la resta de la cançó perquè vénen de casa bona i mai no han treballat, és –ja ho sabeu– aquella de la identitat. Reinicio el tema i m'estiro al sofà. Identitat? Indentitat... Identitat! Demà m'he d'anar a renovar el Document Nacional d'aquesta. I em sembla que no era la que Raimon incloïa a la seva cançó.

I “Jo vinc d'un silenci que la gent romprà, jo vinc d'una lluita que és sorda i constant”... I encara hi sóc.

